adolf hitler

Zweites Buch

Druga knjiga

ZWEITES BUCH

Adolf Hitler

Prijevod:

Kreativistički Pokret Hrvatska, 2008. godine

“Politika oblikuje povijest!”

Bile su to riječi Adolfa Hitlera u njegovom nenaslovljenom, neobjavljenom i dugo skrivanom djelu, napisanom tek nekoliko godina nakon objavljivanja djela „ Mein Kampf“ (*Moja Borba*). Prvotno su postojale dvije kopije od po 200 strana, a samo jedna od njih je uopće bila objavljena. Brižno i u strogoj tajnosti čuvan od strane Hitlerovog osiguranja, dokument je 1935. godine smješten u skrovište u slučaju zračnog napada, gdje je i ostao sve dotle dok ga nije otkrio američki časnik, 1945. godine. Autentičnost ove knjige, napisane 1928. godine, potvrdili su Josef Berg (ranije zaposlen u nacionalsocijalističkoj izdavačkoj kući Eher Verlag) i Telford Taylor (bivši general U.S.A.R. i odvjetnik na suđenju u Nürnbergu), koji je 1961. godine nakon izvršene analize izjavio:

“Ako se Hitlerova knjiga iz 1928. godine čita u pozadini svih onih zbivanja koja su se u međuvremenu odigrala, ona ne bi trebalo zainteresirati samo znanstvenike, već i najširu čitalačku publiku!”

Uvodna riječ

Kolovoza 1925. godine, dok sam radio na prethodnoj knjizi, formulirao sam osnovne ideje Nacionalsocijalističke vanjske politike, u jednom vrlo kratkom razdoblje i kako su mi to već prilike dopuštale. U okviru te knjige posebno sam se bavio pitanjem Južnog Tirola, koje je dalo povoda za napade na nacional-socijalistički Pokret, a koji su bili isto toliko grubi koliko i neosnovani. Godine 1926., osjetio sam neodoljivu potrebu da objavim ovaj drugi dio u vidu posebnog izdanja. Ni slutio nisam da ću na taj način preobratiti dotične protivnike, koji su, u svom tom burnom negodovanju u pogledu Južnog Tirola, prepoznali prije svega najbolje sredstvo za borbu protiv omrznutog i mrskog im nacionalsocijalističkog pokreta. Takve ljude je jednostavno nemoguće naučiti da razmišljaju na ispravan način, jer pitanje istine ili greške, pravednosti ili nepravednosti, za njih apsolutno ne igra nikakvu ulogu. Čim sporno pitanje postane pogodno za korištenje, važno je da ono posluži koliko u svrhu političke stranke, toliko i u ime njihovih viših osobnih interesa, dok je istinitost ili pravednost danog predmeta potpuno irelevantna. To se još više odnosi na one slučajeve koji, na taj način, mogu nanijeti štetu cilju sveopćeg buđenja naše nacije. Što se tiče ljudi odgovornih za uništenje Njemačke, a koji su njeni sadašnji vladari njihov stav iz tog doba nije se ni do dana današnjeg nimalo izmijenio. Naprotiv. Upravo tako kao što su u to vrijeme hladnokrvno žrtvovali Njemačku u ime doktrinarnih pogleda stranke ili zbog vlastitih sebičnih interesa, oni se isto tako sa mržnjom obrušavaju na svakog tko proturječi njihovim interesima, čak iako dotični možda raspolaže svim mogućim suštinskim argumentima za preporod Njemačke. I više od toga. Čim se u njima pojavi vjera u preporod naše nacije, utjelovljen u jednom imenu, pa čak i uz samu mogućnost da se jedan takav čovjek pojavio, obično zauzmu suprotan stav protiv svega što bi moglo proisteći iz takvog imena. Najkorisniji prijedlozi, i to očito oni najuspravniji, bojkotirani su jednostavno zbog toga što je njihov zagovornik, kao pojava i ime, povezivan sa općim idejama protiv kojih su se, na osnovu njihove pretpostavke, morali boriti u ime njihove političke stranke i osobnih gledišta. Sama želja da se ovi ljudi preobrate je beznadna.

Iz tog razloga, 1926. godine, kada je moja brošura o Južnom Tirolu tiskana, nisam ni razmišljao o ideji da bih mogao ostaviti utisak na one koji su me, zbog njihovih općih filozofskih i političkih stavova, već smatrali najljućim protivnikom. U to vrijeme sam gajio nade da će barem neki od njih, koji na samom početku nisu bili veliki protivnici naše nacionalsocijalističke vanjske politike, prvo preispitati naša stajališta u okviru ovog područja da bi ih tek nakon toga procijenili. To se nesumnjivo dogodilo u puno slučajeva. Danas sa zadovoljstvom mogu istaknuti da su većina muškaraca, pa čak i oni iz javnog političkog života, preispitali svoj raniji stav u pogledu njemačke vanjske politike. Čak i onda kada su povjerovali u to da ne mogu da se slože sa nekim našim stavovima, ipak su prepoznali da su nas do njihovog formiranja vodile časne namjere. Tokom posljednje dvije godine, naravno, postalo mi je jasnije da je moj rukopis o tom vremenu bio u stvari izgrađen na općim nacionalsocijalističkim stavovima kao osnovnim, polaznim pretpostavkama. Također mi je postalo jasnije da nas mnogi ne slijede više iz neprijateljstva nego zbog toga što ih u tome nešto sprečava. U to vrijeme, u okviru usko naznačenih granica, nije bilo moguće pružiti realan suštinski dokaz osnovanosti naše nacionalsocijalističke koncepcije vanjske politike. Danas osjećam neodoljivu potrebu da to nadoknadim. Jer ne samo da su se u posljednje dvije godine napadi protivnika intenzivirali, već je posredstvom njih veliki tabor indiferentnih također mobiliziran u izvjesnoj mjeri. Burna rasprava i napadi koji su se u proteklih pet godina sustavno vodili protiv Italije polako prijete da urode plodom rezultirajući mogućim gubitkom i uništenjem posljednjih nada njemačkog preporoda.

Dakle, kao što to često biva u drugim stvarima, Nacionalsocijalistički pokret u okviru svoje vanjske politike zauzima potpuno usamljeno i izolirano stajalište unutar njemačkog naroda i njegovog političkog života. Napadi zajedničkih neprijatelja našeg naroda i domovine udružili su se unutar zemlje posredstvom opće poznate gluposti i nesposobnosti buržoaskih nacionalnih stranaka, neznanja širokih masa i kukavičluka, kao posebno moćnog saveznika: kukavičluk koji danas možemo zapaziti među onima koji po samoj svojoj prirodi nisu sposobni da pruže otpor marksističkoj pošasti, i koji, iz tog razloga, sebe smatraju pravim sretnicima što svoje glasove izlažu pažnji javnog mišljenja u pogledu stvari koje su manje opasne od borbe protiv marksizma, a koji, ipak, izgledaju i zvuče kao nešto nalik tome. Jer kada danas gromoglasno negoduju oko pitanja Južnog Tirola, oni, izgleda, interesima nacionalne borbe služe isto tako kao što, nasuprot tome, nastoje da što je moguće više odstupe u stranu od prave borbe protiv najgorih unutrašnjih neprijatelja njemačke nacije. Ti patriotski nastrojeni, nacionalni, a isto tako jednim dijelom narodni prvaci, međutim, smatraju daleko lakšim da oglase svoj ratni poklič protiv Italije u Beču ili Münchenu pod svesrdnom podrškom i u savezu sa marksističkim izdajicama njihovog naroda i domovine, prije nego da povedu istinsku borbu protiv samih tih elemenata.

Kako je to danas upravo postalo potpuno vidljivo, cjelokupno zalaganje za naciju od strane tih ljudi odavno se svelo tek na jednu vanjsku predstavu koja, zasigurno, njima pričinjava zadovoljstvo, a koju velikim dijelom naš narod ne prozire.

Protiv ove moćne koalicije, koja, promatrano sa najrazličitijih stajališta, nastoji da pitanje Južnog Tirola načini centralnom točkom njemačke vanjske politike, nacionalsocijalistički pokret se bori nepokolebljivim podržavanjem savezništva sa Italijom protiv vladajuće frankofilske tendencije. Na taj način Pokret, nasuprot cjelokupnom javnom mnijenju u Njemačkoj, posebno ističe da Južni Tirol niti može niti bi trebao biti prepreka ovoj politici. Ovo gledište je uzrok naše sadašnje izolacije u području vanjske politike i svih napada na nas. Kasnije će ono, sasvim sigurno, biti uzrok preporoda njemačke nacije.

Ovu knjigu pišem da bih tu čvrsto zacrtanu koncepciju potkrijepio detaljnim dokazima i učinio je što jasnijom. Što manje važnosti pridajem tome da budem shvaćen od strane neprijatelja njemačkog naroda, samim tim osjećam veću dužnost da dam sve od sebe da predstavim i istaknem temeljnu ideju prave njemačke vanjske politike onim ljudima kojima su istinski interesi naroda zaista duboko u srcu, a koji su samo loše informirani ili loše vođeni. Znam da će, nakon detaljnog istraživanja ovdje predstavljene koncepcije, mnogi od njih odustati od prethodnih stajališta i pronaći svoj put do redova Nacionalsocijalističkog pokreta njemačke nacije. Oni će, na taj način, ojačati tu silu koja će jednog dana konačno dovesti do sporazuma sa onima koji se jednostavno ne daju naučiti zato što su njihove misli i akcije uvjetovane ne srećom njihovog naroda, već ili njihovim osobnim ili interesima njihove stranke.

Rat i mir

Politika oblikuje povijest. Sama povijest predstavlja pravac borbe jednog naroda za opstanak. Namjerno ovdje koristim frazu borba za opstanak zato što, uistinu, borba za osnovna sredstva za život, podjednako u miru i ratu, i jest vječna bitka protiv tisuća i tisuća vrsta otpora, upravo tako kao što je i sam život vječna borba protiv smrti. Jer ljudi poput svih ostalih stvorenja na svijetu znaju isto toliko malo o tome zašto žive. Jedino sam život ispunjen je čežnjom za samoodržanjem. Najprimitivnija stvorenja se bore za opstanak samo instinktivno, a što je stvorenje na višem nivou, taj instinkt samoodržanja se prenosi na ženu i dijete, a kod onih koji su na još višem nivou i na čitavu vrstu. I dok se, očigledno, ljudi često odriču vlastitog instinkta samoodržanja u ime vrste, oni, u stvari, na taj način služe još višoj svrsi. Jer usporedi li se očuvanje života kod čitavog naroda i pojedinca, ono nerijetko leži samo u čovjekovom odricanju. Dva moćna životna instinkta, glad i ljubav, korespondiraju sa dubinom i snagom instinkta samoodržanja. I dok zadovoljenje vječite gladi garantira samoodržanje, zadovoljenje ljubavi osigurava kontinuitet rase. Istinu govoreći, ova dva instinkta su vladari života. I mada mršavi esteta može uložiti tisuću prigovora protiv jedne takve tvrdnje, činjenica same njegove egzistencije već pobija njegove argumente. Ne postoji biće načinjeno od krvi i mesa koje bi moglo izmaknuti zakonima što su odredili njegovo rođenje. I čim ljudski um povjeruje u to da je superioran u odnosu na njih, to uništava samu suštinu koja je nosilac uma.

Međutim, ono što važi za ljudski um važi i za nacije. Nacija predstavlja samo mnoštvo manje ili više sposobnih pojedinaca. Njene prednosti leže u vrijednosti pojedinaca samih po sebi, kao i karakteru i stupnju istovjetnosti tih vrijednosti. Isti zakoni koji određuju život pojedinca, kojima je on podređen, važe također i za narod. Samoodržanje i produženje vrste su najjači nagoni koji se nalaze u osnovi svih aktivnosti, sve dotle dok se tijelo pokazuje kao zdravo, pa će otuda čak i posljedice ovih općih životnih zakona u okviru naroda biti osobne kao i na nivou pojedinaca.

Ako, za svako biće na ovoj zemlji, instinkt samoodržanja, u njegovom dvostrukom cilju samoodržanja i produžetka vrste, predstavlja najelementarniju silu, a u tom smislu, mogućnost da se oni zadovolje bude ograničena, onda je logična posljedica toga borba u svim njenim oblicima za mogućnost održanja ovog života, to jest, zadovoljenja instinkta samoodržanja.

I dok je instinkt samoodržanja i žudnja za produžetkom vrste obilježje bezbrojnih sojeva organizama na Zemlji, i neprekidno traje u pojedincima, ipak je prostor u kojem se čitav taj životni proces odvija ograničen. Borba za egzistenciju i produžetak vrste je proces koji se u milijardama i milijardama organizama odvija na samoj površini Zemlje i koji se lako da izmjeriti. Neodoljiva potreba da se upuste u borbu za opstanak leži u ograničenosti životnog prostora, ali u borbi za taj životni prostor isto tako leži sama osnova evolucije.

U pretpovijesno doba, dok još nije bilo ljudi, svjetska povijest je prvenstveno bila prezentacija geoloških događaja: borba prirodnih sila jednih sa drugima, stvaranje nastanjive površine, razdvajanje vode od kopna, formiranje planina, ravnica i mora. Bila je to svjetska povijest tog doba. Sa pojavom organskog života, zajedno sa čovjekom, ova koncepcija se promijenila. Isprva, procesi nastajanja i nestajanja tisuća obličja bili su predmet čovjekovog interesiranja. Kasnije, kada je postao samosvjestan, kroz koncepciju svjetske povijesti on je počeo razumijevati, kao prvo i najvažnije, povijest svog vlastitog bivstva, koja nije bila ništa drugo do li njegova vlastita evolucija. Obilježja ove evolucije bili su neprekidna borba kako čovjeka sa životinjama, tako i čovjeka sa čovjekom. Iz ove nesagledive zbrke animalnih odnosa obrazovali su se oblici socijalnog života: klan, pleme, narod, država. Opisi njihovog nastajanja i nestajanja zapravo su samo opisi jedne neprestane borbe za opstanak.

Ako, dakle, politika oblikuje povijest, a povijest sama po sebi predstavlja borbu kako čovjeka, tako i nacije za samoodržanje i kontinuitet, onda je politika, u stvari, finalno izvršenje te borbe. Otud, politika kao takva nije samo borba za opstanak neke nacije, već je ona i umjetnost provođenja te borbe.

Pošto povijest, kao slika do danas postojećih borbi za opstanak nacija, nepobitno prezentira i politiku koja prevladava u određenom vremenu, ona je najbolja učiteljica naših političkih aktivnosti.

Ako je najviši zadatak politike očuvanje i trajanje života naroda, onda je ovaj život vječni zalog oko kojeg se vodi bitka, za koji se i nad kojim se ova borba odlučuje. Stoga je zadatak politike da očuva ovu supstancu koja je sačinjena od mesa i krvi. Samo uspjeh u političkoj akciji čini mogućim to očuvanje, dok je neuspjeh destrukcija, odnosno, razaranje

supstance. Sukladno tome, politika je uvijek lider u ovoj borbi za život, vodilja istog, organizator, a uspjeh političkog djelovanja ovisit će o tome koliko će ga čovjek pravilno dizajnirati, što će, na kraju, odlučivati o životu ili smrti naroda.

Nužno je razumjeti ovo na jasan način, jer sa tim razumijevanjem dva koncepta, politika mira ili rata — smjesta postaju ništavni. Pošto je zalog oko kojeg se politika uvijek bori sam život, rezultat uspjeha ili neuspjeha bit će također isti, bez obzira na sredstva kojima politika pokušava izvesti borbu za očuvanje života nekog naroda. Politika mira koja ne uspije isto tako direktno vodi uništenju nekog naroda, to jest, ukidanju njegove supstance od krvi i mesa, kao što to čini i promašena politika rata. I u jednom kao i u drugom slučaju, oduzimanje preduvjeta života postaje uzrok umiranja nekog naroda. Jer, narodi ne nestaju na bojnim poljima: izgubljene bitke ih ne lišavaju sredstava za očuvanje života, ili, bolje rečeno, vode do takvog lišavanja, odnosno nisu u stanju da ga spriječe. Zaista, gubici koji nastaju direktno od rata ni na koji način nisu razmjerni gubicima koji nastaju uslijed lošeg i nezdravog života jednog naroda, kao takvog. Tiha glad i zli poroci za deset godina pobiju više ljudi nego što bi rat mogao učiniti za tisuću godina. Najokrutniji rat je, međutim, upravo ono što današnjem čovječanstvu izgleda kao nešto najmirnije, naime, mirni ekonomski rat. Po svojim krajnjim posljedicama, sam taj rat dovodi do žrtava u usporedbi sa kojima čak i žrtve svjetskog rata blijede do ništavila. Jer taj rat pogađa ne samo žive, već zahvaća i sve one koji samo što se nisu rodili. Dok rat u najgorem slučaju ubija samo jedan dio sadašnjosti, ekonomski rat ubija budućnost. Jedna godina kontrole rađanja u Europi ubija više ljudi nego što ih je palo u bitkama od vremena Francuske revolucije pa do naših dana, u svim ratovima u Europi, uključujući i svjetske ratove. Ali, to je posljedica mirne ekonomske politike koja je prenaselila Europu a da nije očuvala mogućnost za dalji zdrav razvoj broja naroda. U cjelini, trebalo bi također reći i sljedeće: Čim neki narod zaboravi da je zadatak politike da sačuva njegov život svim sredstvima i na sve moguće načine, pa umjesto toga odluči podvrgnuti politiku nekom određenom modusu djelovanja, on uništava unutrašnji smisao vještine vođenja naroda u njegovoj odsudnoj borbi za slobodu i kruh.

Politika koja je u osnovi ratoborna može zaštititi narod od raznih poroka i patoloških simptoma, ali ne može spriječiti promjenu unutrašnjeg sustava vrijednosti tokom mnogih stoljeća. Ako to postane permanentan fenomen, rat u sebi sadrži unutrašnju opasnost, koja se tim više ističe što su manje izraženi fundamentalni rasni sustavi vrijednosti koji konstituiraju naciju. To se već pokazalo kao točno u svim poznatim antičkim državama, a posebno se odnosi na sve današnje europske države. Priroda ratnog nasljeđa da, kroz tisućustruki individualni proces, dovodi do rasne selekcije u okviru naroda, označava povlašteno uništavanje njegovih najboljih elemenata. Poziv na hrabrost i neustrašivost pronalazi odziv u bezbrojnim ljudskim reakcijama, u onim najboljim i najvrjednijim predstavnicima rase, koji se iznova i iznova dobrovoljno odazivaju posebnim zadacima, ili se sustavno kultiviraju kroz organiziran sustav posebnih formacija. Vojnim liderstvom svih vremena je oduvijek vladala ideja o formiranju posebnih legija, izabranih elitnih trupa u vidu mnogobrojnih vojnih jedinica čuvara i jurišnih bataljuna. Garde perzijske palače, aleksandijske elitne trupe, rimske legije Pretorijanaca, strane trupe najamnika, obrambene regimente Napoleona i Fredericka Velikog, jurišni bataljuni, posade podmornica i zrakoplovni korpusi Svjetskog rata dugovali su svoje porijeklo istoj ideji i potrebi za pronalaženjem ogromnog broja muškaraca, onih najsposobnijih za obavljanje teških zadataka, i njihovom dovođenju u posebne formacije. Jer, prvotno, svaka trupa nije bila izvježban korpus već borbena jedinica. Slava koju podrazumijeva pripadnost jednoj takvoj zajednici dovela je do stvaranja specijalnog borbenog duha korpusa koji je, međutim, za posljedicu mogao da ga zakoči i na kraju završi u čistim formalnostima. Od tuda nije rijetko da takve formacije moraju podnijeti najveće krvave žrtve, to jest, borbeno najspremniji su izdvajani iz ogromne mase ljudi i odvođeni u rat u zbijenim redovima. Tako je postotak najkvalitetnijih pripadnika nacije nerazmjerno iščezao, dok se, nasuprot tome, ispostavilo da je visoki postotak onih najgorih uspijevao da se sačuva.

Nasuprot izuzetno idealistički nastrojenim muškarcima, koji su spremni žrtvovati svoj život za narod, stoji broj onih najpokvarenijih egoista koji na očuvanje svog života gledaju kao na najviši životni zadatak. Heroj umire, kriminalac opstaje. To izgleda očigledno u herojskim vremenima, a posebno za idealistički nastrojene mlade ljude. I to je dobro, jer to je dokaz da u narodu još uvijek postoji sustav vrijednosti. Pravi državnik mora sa posebnom brigom gledati na ovu činjenicu, i uzeti je u razmatranje. Jer ono što se lako da tolerirati u ratu, u stotinama ratova dovodi do laganog odumiranja najboljih, najvrjednijih predstavnika nacije. Zahvaljujući tome pobjede su zaista bile izvojevane, ali na kraju nije bilo naroda vrijednog te pobjede. A budući, sažaljenja vrijedni, naraštaji, što se mnogima čini neshvatljivo, nerijetko predstavljaju rezultat uspjeha prethodnih vremena.

Iz tog razloga, mudri politički lideri životni cilj naroda nikada neće vidjeti u ratu, već će to biti samo sredstvo njegovog održanja. Zato mora educirati ljudstvo povjereno najvišem čovjeku, ali i vladati sa najvišom savjesnošću. Ako je potrebno, kada je život naroda u pitanju, oni ne bi trebalo izbjegavati i uzmicati od žestokog krvoprolića, ali uvijek moraju imati na umu da jednog dana mir opet mora nastupiti i zamijeniti taj krvavi period. Ratovi koji se vode za neke ciljeve, kao i zbog svoje prirode, ne garantiraju kompenzaciju za prolivenu krv, pa stoga jesu svetogrđe počinjeno protiv nacije i grijeh protiv budućnosti naroda.

Vječiti ratovi, međutim, mogu postati užasna opasnost među narodom koji posjeduje nejednake elemente u okviru strukture svoje rase da samo neki dijelovi mogu biti smatrani kao oni koji čuvaju državu, i kao takvi su, zato, posebno kreativne prirode. Kultura europskih naroda počiva na temeljima koje je nadahnuće nordijske krvi stvaralo stoljećima. Kada bi posljednji ostaci ove nordijske krvi bili eliminirani, lice europske kulture bi bilo izmijenjeno, dok bi, međutim, vrijednost država opala u skladu sa opadanjem vrijednosti naroda.

S druge strane, politika, koja je u osnovi miroljubiva, prije svega bi se pobrinula da očuva nositelje najplemenitije krvi, dok bi, educirajući ga na taj način, narod u cjelini zapravo oslabio, što bi ga jednog dana moralo dovesti do propasti, nakon što bi to, konačno, zaprijetilo suštini njegove egzistencije. A tada, umjesto da se bori za hranu, nacija će radije smanjiti količinu te hrane i, što je još vjerojatnije, ograničiti broj ljudi ili kroz mirnodopsku migraciju ili kroz kontrolu rađanja, da bi na taj način izbjegla ogroman pritisak i stres. Jer oni narodi koji su, s jedne strane, izloženi neprestanom ratovanju, s druge strane su pogođeni emigracijom. Tim putem narod polako biva pljačkan u pogledu najkvalitetnijih ljudi, i to u stotinama tisuća pojedinačnih ljudskih tragedija. Tužno je znati da cjelokupna naša nacionalna politička mudrost, koja toliko previđa prednost emigracije, u najvećoj mjeri žali zbog opadanja broja njenog vlastitog naroda, ili u najboljem slučaju, govori o kulturnom otpadu koji na taj način biva poslat u druge države. Ono što se pri tome ne zapaža je najgore. Budući da se emigracija ne odvija u skladu sa teritorijem, niti prema godinama starosti, već umjesto toga ostaje izložena proizvoljnom zakonu sudbine, uvijek po pravilu dolazi do odliva upravo onih najhrabrijih i najodvažnijih iz naroda, onih koji su najodlučniji i najspremniji da pruže otpor. U okviru omladine sa sela, koja je emigrirala u Ameriku pred 150 godina, nalazili su se isto tako najodlučniji i najodvažniji muškarci kao što je danas slučaj sa radnicima koji odlaze u Argentinu. Kukavice i slabići bi prije umrli u domovini nego što bi skupili hrabrost da kruh zarađuju u nepoznatoj, stranoj zemlji. Bez obzira na to da li se bijeda, siromaštvo, politički pritisak ili religiozna prinuda svalila na ljude, uvijek će oni najzdraviji i najotporniji na pritisak biti sposobni da izdrže i podnesu još veći pritisak. Slabić će se prvi podčiniti. Njegovo očuvanje je uopće isto tako vrlo malo značajno za pobjedu kao i to što ostaje u domovini. Nerijetko se zakon akcije prenosi iz domovine u kolonije, zato što tamo sasvim spontano dolazi do koncentracije najviših ljudskih vrijednosti. Međutim, dobitak za novu zemlju tako postaje gubitak za domovinu. Čim tokom stoljeća narod jednom izgubi svoju najbolju, najjaču i najprirodniju silu u ljudstvu kroz emigraciju, teško da će više ikada biti u stanju prikupiti unutarnje snage da pruži neophodan otpor u kobnim vremenima. Zato će potom pribjeći kontroli rađanja. Čak i ovdje gubitak u brojnosti stanovništva nije presudan, ali je užasna činjenica da, kroz kontrolu rađanja, najviše potencijalne vrijednosti naroda bivaju uništene u samom začetku s obzirom na to da su veličina i budućnost naroda određene zbirom njegovih sposobnosti za najviša dostignuća na svim poljima. Međutim, to su one vrijednosti osobnosti koje se ne pojavljuju povezane sa pravom rođenja. Ako bismo odstranili iz našeg kulturnog života, naše znanosti, zaista cjelokupne naše egzistencije kao takve, sve ono što su stvorili ljudi koji nisu bili prvorođeni sinovi, onda bi Njemačka postala gotovo balkanska država. Njemački narod onda ne bi mogao bude proklamiran za kulturan narod. Štoviše, mora se imati u vidu da, čak i u slučaju kada bi prvorođeni ipak stvorili velika dostignuća za svoj narod, najprije mora biti preispitano da nije barem netko od njihovih predaka bio prvorođeni. Jer kada se u čitavom rodoslovnom stablu lanac prvorođenih samo jednom prekine, onda on također pripada onima koji ne bi postojali da naši preci nisu uvijek odavali počast i poštovanje tom principu. U životu nacija, međutim, ne postoje greške prošlosti koje se smatraju ili koje bi bile ispravne u sadašnjosti.

Suštinski miroljubiva politika je, uz kasnije krvarenje nacije kroz emigraciju i kontrolu rađanja, utoliko pogubnija što više zahvati narod koji se sastoji iz nejednakog broja pripadnika rasa. Jer u ovom slučaju, kroz emigraciju, također dolazi do odljeva najplemenitijih pripadnika rase iz naroda, dok su putem kontrole rađanja u domovini, oni koji su uspjeli da se zbog vrijednosti svoje rase izgrade i doguraju do višeg životnog i društvenog nivoa zapravo oni koji su se prvi našli pogođenim. Postepeno bi potom uslijedila situacija u kojoj bi popunjavanje inferiornih širokih masa postalo

nenadoknadivo, i na kraju, nakon stoljeća, dovelo do opadanja cjelokupne vrijednosti naroda. Takva nacija bi postepeno izumirala sve dok ne bi prestala raspolagati jednom pravom životnom vitalnošću.

Tako će politika miroljubivog karaktera biti isto toliko štetna i razorna po svojim efektima kao politika koja u ratu vidi jedino oružje. Politika se mora boriti za opstanak i život naroda; štoviše, ona uvijek mora izabrati oružje kojim će se boriti kako bi služila životu u najvišem smislu te riječi. Jer čovjek se ne bavi politikom da bi mogao umrijeti, prije bi se moglo reći da se od čovjeka povremeno zahtjeva da umre kako bi nacija mogla živjeti. Cilj je očuvanje života, a ne herojska smrt, ili čak kukavička rezigniranost.

Neophodnost borbe

Borba naroda za opstanak je, prije svega, određena sljedećim faktorima: bez obzira na to koliko narod može biti od visokog kulturnog značaja, borba za osnovna sredstva za život stoji ispred svih vitalnih potreba. Svakako, briljantni lideri mogu držati velike ciljeve pred očima naroda kako bi od materijalnih stvari mogli krenuti dalje u pravcu viših duhovnih ideala. Uopćeno gledajući, usredotočenost samo na materijalne stvari će se intenzivirati točno u onoj mjeri u kojoj iščezavaju duhovni vidici. Što čovjek živi primitivnijim duhovnim životom, to više postaje nalik životinji, sve dotle dok u hrani konačno ne počne uviđati jedini cilj života. Zbog toga narod može vrlo dobro izdržati izvjesno ograničenje materijalnih ciljeva, sve dotle dok mu se daje kompenzacija u vidu životnih ideala. Ali, da ti ideali ne bi rezultirali uništenjem naroda, nikada ne bi trebalo da postoje jednostrano, sami po sebi, a na štetu zadovoljenja materijalnih potreba, tako da prijete da ugroze zdravlje nacije, budući da će izgladnjeli narod zaista završiti tako što će kolabirati uslijed neuhranjenosti, ili će neizbježno promijeniti svoj položaj. Prije ili kasnije, međutim, fizički kolaps donosi za posljedicu duhovni kolaps. A tada nastupa kraj i samih ideala. Zato su ideali dobri i zdravi sve dotle dok doprinose jačanju unutrašnje i opće snage naroda, kako bi u konačnoj analizi mogli biti korisni u poduzimanju borbe za egzistenciju. Ideali koji ne služe toj svrsi, mada vama mogu izgledati tisuću puta ljepši, izuzetno su loši i štetni zato što narod sve više i više udaljavaju od stvarnog života.

Ali, osnovna sredstva za život koja su narodu neophodna uvjetovana su životnim prostorom koji mu je dan na raspolaganje. Zdrav narod će barem tragati za tim da zadovolji svoje potrebe na vlastitoj zemlji. Svako drugo stanje je patološko i opasno, pa čak i ako stoljećima omogućava održanje naroda. Svjetska trgovina, svjetska ekonomija, turistički promet, i tako dalje, sve su to privremena sredstva da se narodu osigura održanje. Ona zavise od faktora koji djelomično prelaze proračune, i koji, s druge strane, leže izvan moći nacije. U svim vremenima najsigurniji temelj za egzistenciju naroda bilo je vlastito zemljište.

Ali, sada moramo razmotriti sljedeće:

Broj stanovnika je promjenljiv faktor. On će uvijek narastati u zdravom narodu. I zaista, već sam taj porast, prema realnim proračunima, garantira jednom narodu budućnost. Međutim, posljedica toga je da zahtjev za komoditetom također raste. U većini slučajeva takozvani porast domaće produkcije može zadovoljiti samo rastuće zahtjeve čovječanstva, ali nikako narastajuće populacije. To posebno važi za europske nacije. U posljednjih nekoliko stoljeća, posebno u novije vrijeme, potrebe europskih naroda narasle su u tolikoj mjeri da porast produktivnosti zemlje, koji je moguće ostvariti iz godine u godinu pod povoljnim okolnostima, teško da može ići u korak sa rastom općih ljudskih potreba. Porast stanovništva može biti izbalansiran samo kroz povećanje, to jest, proširenje životnog prostora. I dok je broj stanovnika jednog naroda promjenljiv, dotle zemlja, kao takva, ostaje ista. To znači da je povećanje broja stanovnika proces koji je po svojoj prirodi toliko očevidan da se ni ne smatra kao nešto izuzetno i neobično. S druge strane, povećanje teritorija je uvjetovano općom raspodjelom imovine u svijetu, što je čin posebne revolucije, izuzetan proces, tako da je lakoća sa kojom populacija raste stoji u oštroj suprotnosti sa nevjerojatno teškim teritorijalnim promjenama.

Pa ipak, reguliranje odnosa između populacije i teritorija je od ogromne važnosti za nacionalnu egzistenciju. U stvari, možemo s pravom reći da se doživotna borba naroda, zapravo, sastoji u zaštiti teritorija koji mu je potreban kao opći preduvjet za održanje narastajuće populacije. Budući da broj stanovnika neprestano raste, a zemlja ostaje ista, postepeno mora doći do tenzija, što se prvenstveno ogleda u bijedi i nevoljama, a što za izvjesno vrijeme može da se izbalansira kroz veću proizvodnju, veći broj ingenioznih metoda proizvodnje, ili posebno strogu ekonomsku politiku. Ali, onda nastupi dan kada sve te tenzije više ne mogu ni na jedan način da se otklone. A tada se zadatak lidera nacionalne borbe za opstanak sastoji u suštinskom eliminiranju nepodnošljivih uvjeta, to jest, u ponovnom uspostavljanju tolerantnog odnosa između broja stanovnika i veličine teritorija.

Postoji nekoliko načina da se u životu nacije korigira disproporcija između naseljenosti stanovništva i teritorije. Najprirodniji način je adaptirati zemlju, s vremena na vrijeme, prema naraslom broju stanovnika. To zahtjeva odlučnu borbu i rizik krvoprolića. Međutim, to krvoproliće je isto tako jedina stvar koja može biti opravdana narodu. Budući da se tim putem osvaja prostor neophodan za dalji porast broja stanovnika, to automatski pronalazi višestruku kompenzaciju za ljudstvo koje je stradalo na bojnom polju. Tako suština slobode izrasta iz ratnih nevolja. A mač utire stazu kojom će kasnije krenuti plug. I ako uopće želimo da razgovaramo o ljudskim pravima, onda jedino u ovom slučaju rat služi

najpravednijem cilju: on narodu omogućava da posjeduje zemlju koju želi marljivo i pošteno obrađivati za sebe, kako bi svojoj djeci jednog dana mogao osigurati osnovna sredstva za život. S obzirom na to da zemlja nije dodijeljena nikome, niti je kome poklonjena na dar, ona od same sudbine biva podarena narodu koji u svom srcu ima hrabrosti da je posjeduje i marljivost da je obrađuje plugom.

Zato svaki zdrav, snažan narod ne vidi nikakav grijeh u teritorijalnom osvajanju, već jedan potpuno prirodan proces. Suvremeni pacifist koji poriče ovo sveto pravo zaslužuje prijekor, prije svega zbog činjenice da je on sam ponikao i odgajan je na nepravdi prethodnih vremena. Štoviše, nema mjesta na zemlji koje je predodređeno kao prebivalište naroda za sva vremena, budući da je zakon prirode desetinama tisuća godina primoravao čovječanstvo da se seli. Konačno, sadašnja podjela posjeda na zemlji nije osmišljena od strane više sile, već od strane samog čovjeka. I upravo zato? Ja rješenje donijeto od strane čovjeka nikada nisam smatrao vječnom vrijednošću, koje sada sudbina uzima u svoju zaštitu i uznosi ga na nivo budućeg zakona. Na taj način, kao što je površina zemlje bila izložena vječnim geološkim transformacijama, čineći da organski život odumire i da se neprestano mijenja kako bi pronašao novi oblik, isto tako su i ove granice ljudskih naseobina izložene neprekidnim promjenama. Pa ipak, mnoge nacije, u izvjesnim razdobljima, mogu imati interes da prikažu postojeću podjelu svjetskih teritorija kao vječito obvezujuću, iz razloga što to odgovara njihovim interesima, isto tako kao što druge nacije u istoj toj situaciji mogu vidjeti samo nešto što je u principu čovjekova umotvorina, koja u tom trenutku njima ne ide u korist, i koja zbog toga mora biti izmijenjena svim sredstvima koja su u Ljudskoj moći. Svatko tko bi zauvijek odstranio ovu borbu sa lica zemlje možda bi uspio da zaustavi rat i iskorijeni bitke između ljudi, ali bi isto tako uništio najjaču silu koja ih pokreće da se razvijaju; isto tako kao što bi, želeći da u civilnom životu bogatstvo izvjesnog čovjeka ili veličinu određenih poslovnih poduhvata učini vječnim, u tu svrhu eliminirao igru slobodnih sila, nadmetanje. Rezultat bi bio katastrofalan za naciju.

Ispostavlja se da je današnja neravnopravna podjela svjetskog prostora takva da ide daleko više u prilog pojedinih nacija, pa je potpuno razumljivo što one silom prilika imaju interes da nadalje ne dopuste promjenu trenutne podjele teritorija. Ali, prekomjerno bogatstvo teritorija koje uživaju ove nacije stoji u kontrastu sa siromaštvom drugih, koje, usprkos vrhunske proizvodnje, nisu u stanju da proizvode hranu za svoje svakodnevne potrebe kako bi se održale u životu. Ima li višeg prava od toga da jedna nacija poželi da im se suprotstavi ako i ona polaže pravo na isto to područje koje joj omogućava opstanak i održanje?

Ne. Osnovno pravo ovog svijeta jest pravo na život, sve dotle dok je čovjek dovoljno snažan za to. Zato će, na osnovu ovog prava, jaka nacija uvijek pronaći načine da veličinu teritorija prilagodi svom broju stanovnika.

Kada nacija jednom dospije u situaciju da, bilo uslijed slabosti ili lošeg liderstva, više ne može ukloniti nesklad između porasta stanovništva i nepromjenljive veličine teritorija povećavanjem produktivnosti njene zemlje, nužno će morati pronaći neki drugi način. I onda će tim putem broj stanovnika prilagoditi zemlji.

Priroda, sama po sebi, izvodi prvo prilagođavanje broja stanovnika veličini teritorija koje nema dovoljno da bi mogla da ga ishrani. U tome su nevolja i bijeda njena sredstva. Narod, prolazeći kroz takve nedaće, biva toliko desetkovan da porast broja stanovnika postaje gotovo nemoguć. Posljedice ovog prirodnog prilagođavanja naroda zemlji nisu uvijek iste. Prije svega, na scenu stupa vrlo oštra i nemilosrdna borba za egzistenciju, koju samo najjači i najotporniji pojedinci mogu preživjeti. Visok postotak smrtnosti novorođenčadi, s jedne strane, i visok postotak ostarjelih ljudi, s druge, glavni su predznak vremena koje se vrlo malo obazire na život pojedinca. Budući da pod takvim okolnostima svi slabići bivaju zbrisani kroz velike teškoće i akutne bolesti, a samo oni najzdraviji mogu opstati, dolazi do prirodne selekcije. Tako broj stanovništva jednog naroda može biti izložen ograničenju, dok unutarnje vrijednosti mogu ostati, što se zaista može doživjeti kao unutarnji uspon. Ali, takav proces ne može dugo trajati, inače se nedaće mogu pretvoriti u svoju suprotnost. U nacijama sastavljenim od rasa koje nisu jednake po vrijednosti, stalna neuhranjenost na kraju može dovesti do letargičnog prepuštanja bijednim okolnostima, koje postepeno može dovesti do opadanja nivoa energije, a umjesto borbe koja potiče prirodnu selekciju, nastupa postepena degeneracija. To je sasvim sigurno slučaj onda kada čovjek, da bi kontrolirao kroničnu bijedu, više ne pripisuje nikakvu vrijednost tome da se razmnoži, i zbog toga pribjegava vlastitoj kontroli rađanja. I tada, istog trenutka kreće putem koji proturječi prirodi. Dok priroda, od mnogobrojnih ljudi koji su se rodili, poštedi nekoliko njih koji su najzdraviji i najotporniji da se izbore u životu, čovjek ograničava broj djece koje će roditi, a tada pokušava da održi u životu onu koja su rođena bez obzira na njihovu unutrašnju vrijednost. Ovdje je njegova humanost samo sluga njegovoj slabosti, dok je istovremeno zapravo

najokrutniji uništavatelj njegove egzistencije. Ako čovjek želi da ograniči broj djece koju će roditi, a da pri tome ne proizvede užasne posljedice koje proizlaze iz kontrole rađanja, onda mora sebi dopustiti slobodu da rađa bez ograničenja, ali da svede na minimum troškove za svu onu već rođenu djecu. Postojalo je doba u kojem su Spartanci bili sposobni da primjene ovu mudru mjeru, ali ne i naši današnji, lažno sentimentalni i patriotski nastrojeni pripadnici buržoazije. Vladavina šest tisuća Spartanaca nad tristo i pedeset tisuća Helena može se zamisliti samo ako se ima u vidu da je to posljedica više vrijednosti rase Spartanaca. Ali to je bila posljedica sustavnog održavanja i čuvanja rase; prema tome, Sparta se može smatrati prvom narodnom državom. Napuštanje bolesne, slabe, deformirane djece, ukratko, njihovo uništenje, bilo je prikladnije, pa čak, iskreno rečeno, i tisuću puta humanije nego žalosno ludilo našeg doba, koje čuva najbolesnije pojedince, i to zaista pod svaku cijenu, dok, s druge strane, oduzima život stotinama tisuća zdrave djece kroz kontrolu rađanja ili kroz abortuse da bi kasnije proizvelo degeneriranu rasu opterećenu bolestima.

Od tuda se općenito može reći da ograničavanje stanovništva kroz nedaće i unaprijed zacrtane standarde od strane nekih ljudi može također vrlo lako dovesti do približnog prilagođavanja neadekvatnog životnog prostora, ali vrijednost postojećeg ljudskog materijala se konstantno snižava i na kraju istinski propada.

Drugi pokušaj da se brojnost stanovništva prilagodi veličini zemlje leži u emigraciji, pod uvjetom da se ne odigrava plemenski, što isto tako dovodi do devalvacije preostalog ljudskog materijala.

Kontrola rađanja ljudi uništava nositelje najviših vrijednosti, dok emigracija uništava vrijednost prosjeka.

Postoje još dva načina pomoću kojih nacija može pokušati da balansira disproporciju između stanovništva i teritorije. Prvi se naziva povećanjem unutrašnje produktivnosti zemlje, koji kao takav nema nikakve veze sa takozvanom unutrašnjom kolonizacijom; drugi je povećanje proizvodnje robe široke potrošnje i promjena domaće ekonomije u ekonomiju izvoza.

Ideja o povećanju prinosa zemlje unutar granica koje su bile zacrtane jednom i zauvijek je zastarjela. Povijest čovjekovog obrađivanja zemlje govori o stalnom napretku, unapređivanju i, od tuda, o povećanju prinosa. Dok prvi dio ovog napretka leži u području metodologije obrađivanja zemlje, kao i u izgrađivanju naselja, drugi dio leži u povećanju vrijednosti zemlje umjetnim putem kroz upoznavanje sa hranjivim materijama koje nedostaju ili ih nema dovoljno. Taj put vodi od motike iz ranijih vremena, pa sve do modernog pluga, od prirodnog gnojiva do današnjih umjetnih. Bez sumnje, produktivnost zemlje je pomoću toga bezgranično povećana. Ali je isto tako sasvim izvjesno da je i u tome negdje bilo ograničenja. Posebno ako razmotrimo da je životni standard kulturnih ljudi u principu zajednički, što nije uvjetovano količinom nacionalnog proizvoda dostupnog pojedincu; prije bi se moglo reći da je to podređeno prosuđivanju okolnih zemalja i, obratno, ustanovljeno uvjetima unutar njih. Današnji europski snovi o životnom standardu proistječu isto toliko iz potencijala Europe, kao i iz aktualnih uvjeta koji prevladavaju u Americi. Međunarodni odnosi su postali toliko laki i bliski, zahvaljujući modernoj tehnologiji i komunikacijama, da Europljanin, često i potpuno nesvjesno, američke uvjete primjenjuje kao standarde za vlastiti život. Ali, on pri tome zaboravlja da je odnos broja stanovnika prema površini zemlje američkog kontinenta daleko povoljniji nego odgovarajući uvjeti u kojima žive europske nacije s obzirom na njihov životni prostor. Bez obzira na to koliko Italija, ili recimo Njemačka, naseljava zemlju, bez obzira na to na koji način i dalje povećava produktivnost svoje zemlje putem znanstvenih i metodoloških aktivnosti, uvijek ostaje disproporcija broja stanovnika u odnosu na zemlju kada se mjeri prema brojnosti američkog stanovništva u odnosu na zemlju njihove Unije. I ako bi dalje povećanje broja stanovnika putem vrhunskog razvoja industrije i bilo moguće za Italiju ili Njemačku, onda bi ih na isti taj način Američka Unija višestruko nadmašila. A kada, na kraju, daljnji porast u ove dvije europske zemlje više ne bi bio moguć, Američka Unija bi mogla nastaviti da se dalje razvija stoljećima sve dotle dok ne bi dostigla odnos koji mi već danas imamo.

Efekti koji posebno nastoje da se postignu naseljavanjem počivaju na zabludi. Mišljenje da možemo dovesti do povećanja produktivnosti zemlje je pogrešno. Bez obzira na to kako je raspodijeljena zemlja, na primjer, u Njemačkoj, bilo u velikim ili malim zemljoradničkim posjedima, ili u zemljištima za sitne doseljenike, to ne mijenja činjenicu da, u prosjeku, 136 ljudi živi na jednom kvadratnom kilometru. To je nezdrav odnos. Nemoguće je ishraniti naš narod polazeći od ove osnove i pretpostavke. Zaista bi samo stvorilo konfuziju postaviti pred mase slogan o unutrašnjem naseljavanju, koje bi onda polagale svoje nade u to i mislile da su na taj način pronašle sredstva da se otarase njihovih sadašnjih nevolja. To nikako ne bi bio slučaj. Jer nevolja i bijeda ni blizu nisu rezultat pogrešnog načina raspodjele zemlje, već posljedica neadekvatne količine prostora, koja danas, u cjelini, stoji na raspolaganju našoj naciji.

Povećanjem produktivnosti može se, međutim, donekle ublažiti situacija u vezi s narodnim dobrom. Pa ipak, na duge staze to nas nikada ne bi oslobodilo dužnosti da se životni prostor, kada postane nedovoljan, prilagodi povećanom broju stanovnika. Putem unutrašnjeg naseljavanja, u najpovoljnijim okolnostima, moglo bi doći samo do amelioracije, u smislu društvenih reformi i pravde. To je potpuno nevažno u pogledu potpunog očuvanja naroda. I to će, isto tako, često biti štetno za položaj nacionalne vanjske politike zato što budi nade koje narod udaljavaju od realnog razmišljanja. Običan, ugledan građanin će onda zaista prije vjerovati da može zaraditi kruh u domovini kroz proizvodnju i vrijedan rad, nego što će shvatiti da snaga naroda mora biti usredotočena kako bi osvojila nov životni prostor.

Ekonomija, koju posebno danas mnogi smatraju za spasitelja od nevolje i brige, gladi i bijede, narodu može pružiti mogućnosti za egzistenciju pod izvjesnim uvjetima, koji leže izvan njegove povezanosti sa vlastitom zemljom. Međutim, to je povezano sa brojem preduvjeta koje ovdje moram ukratko spomenuti.

Smisao takvog ekonomskog sustava leži u činjenici da nacija proizvodi više izvjesnih životnih namirnica nego što joj je potrebno. Ona prodaje ovaj višak i izlazi na tržište, i sa tako stvorenim prihodom osigurava te prehrambene namirnice i sirovinske materijale koji joj nedostaju. Tako ova vrsta ekonomije obuhvaća ne samo pitanje proizvodnje, već u istoj toj mjeri i pitanje prodaje. Mnogo se priča, posebno u današnje vrijeme, o rastućoj proizvodnji, ali potpuno se zaboravlja da je jedan takav porast vrijednosti od značaja samo dotle dok je kupac na vidiku. U okviru ekonomski povoljnog razvoja nacije, svaki porast proizvodnje će biti profitabilan do onog stupnja u kojem povećava količinu robe dostupne pojedincu. Teoretski, svaki porast industrijske proizvodnje nacije mora dovesti do sniženja cijena proizvoda, što sasvim logično za posljedicu ima povećavanje njihove potrošnje, kao i to da svaki čovjek iz naroda dospijeva u situaciju da posjeduje još više životnih namirnica. U praksi, međutim, to ni na koji način ne mijenja činjenicu neadekvatnog očuvanja i održanja nacije, kao posljedice nedovoljne količine zemlje. Jer mi, svakako, možemo da povećamo izvjesnu industrijsku proizvodnju, i to bezbroj puta, ali ne i proizvodnju prehrambenih namirnica. Nađe li se nacija jednom u situaciji da trpi zbog ove potrebe, to se može regulirati samo ako dio njene industrijske hiperprodukcije može biti izvezen kako bi iz vanjskih izvora nadoknadila potrebu za onim prehrambenim namirnicama koje su joj nedostupne u domovini. Ali, porast proizvodnje, koji ima taj cilj, ostvaruje željeni uspjeh samo onda kada nađe kupca, i to upravo onog izvan zemlje. Tako dolazimo do pitanja prodajnog potencijala, to jest, tržišta, pitanja od ogromnog značaja.

Današnje svjetsko tržište robe široke potrošnje je neograničeno. Broj nacija koje aktivno proizvode je u stalnom porastu. Gotovo sve europske nacije trpe posljedice uslijed neadekvatnog i nezadovoljavajućeg odnosa između količine zemlje i broja stanovnika. Zato ovise o svjetskom izvozu. Posljednjih godina Američka Unija se okrenula izvozu, a isto je učinio i Japan na istoku. Tako iz ograničenih tržišta automatski započinje borba, koja se zaoštrava sve više kako na scenu stupa veći broj nacija koje se bave proizvodnjom i, obrnuto, sa povećanjem njihovog broja, tržište postaje sve zbijenije. Jer dok se, s jedne strane, izvjestan broj bori za to da se svjetsko tržište poveća, tržište široke potrošnje se polako smanjuje, djelomično kao posljedica procesa samoindustrijalizacije vlastitim snagama, a djelomično kroz poduhvate u okviru sustavno organiziranih ogranaka, koji se sve više i više poduzimaju u zemljama čisto kapitalističkog interesa. Trebalo bi imati sljedeću stvar na umu: njemački narod, na primjer, izuzetno je zainteresiran za to da se u njemačkim brodogradilištima konstruiraju brodovi za Kinu, zato što će, na taj način, izvjestan broj ljudi naše nacionalnosti dobiti šansu da se ishrani, što ne bi mogli od naše zemlje, koja više nije dovoljna. Ali, njemački narod nema interes da, recimo, aktivira njemačku financijsku grupu ili čak njemačku tvornicu, koja bi otvorila takozvani ogranak brodogradilišta u Shangaju, gdje bi kineski radnici gradili brodove za Kinu i to od stranog čelika, čak i ako bi korporacija stekla određeni profit u vidu udjela ili dividende. Naprotiv, rezultat bi bio samo to što bi Njemačka financijska grupa zaradila na milijune, ali bi, kao posljedica izgubljenih narudžbi, daleko veća milijunska suma bila povučena iz njemačke nacionalne ekonomije.

Još čistiji kapitalistički interesi počinju određivati današnju ekonomiju, i što više zajednička sjedišta svijeta financija i burze tu izvrše veći utjecaj, to će više sustav podružnica ostvariti i tako umjetnim putem izvesti industrijalizaciju bivšeg tržišta robe široke potrošnje i posebno smanjiti mogućnosti izvoza europskim zemljama. Danas mnogi i dalje mogu sebi priuštiti da radosno gledaju na ovaj budući razvoj, ali kako na tom putu budu dalje odmicali, kroz trideset godina, u Europi će ljudi teško disati pod tim okolnostima.

Kako se na tržištu bude razvijalo više problema, tako će biti i ogorčenija borba preostalih učesnika. Iako glavno oružje ove borbe leži u formiranju cijena i kvaliteti robe, oko koje će se nacije utrkivati ne bi li te proizvode prodale što jeftinije,

na kraju, čak i ovdje, vrhunsko oružje leži u maču. Takozvano miroljubivo ekonomsko natjecanje svijeta moglo bi se odigrati samo ako bi se svijet sastojao iz čisto agrarnih nacija i samo jedne industrijski i ekonomski razvijene nacije. Budući da su sve velike nacije danas ekonomski razvijene, takozvano miroljubivo ekonomsko natjecanje svijeta nije ništa drugo nego borba sredstvima koja će ostati miroljubiva sve dotle dok jače nacije vjeruju da mogu trijumfirati nad ostalima, u stvari, sve dotle dok su u stanju da druge i dokrajče miroljubivom ekonomijom. Jer to je istinski rezultat pobjede jedne nacije nad drugom miroljubivim ekonomskim sredstvima. Tako jedna nacija dobiva mogućnosti opstanka, a druga nacija biva lišena istih tih mogućnosti. Pa čak su i ovdje u pitanju ono što je uvijek najbitnije: meso i krv, koje mi označavamo kao narod.

Ako istinski snažan narod vjeruje da miroljubivim ekonomskim sredstvima ne može osvojiti drugi narod, ili ako ekonomski slab narod ne želi sebi dopustiti da bude ekonomski poražen od ekonomski jačeg, a budući da se mogućnosti njegovog očuvanja postupno smanjuju i potpuno nestaju, onda će u oba slučaja isprazna ekonomska frazeologija iznenada eksplodirati, a tada će na scenu stupiti rat, koji je nastavak politike drugim sredstvima.

Opasnost za narod koji teži ekonomskom razvoju nalazi se, u užem smislu te riječi, u činjenici da suviše lako vjeruje u to da na kraju svoju sudbinu može oblikovati kroz ekonomiju. Pa odatle, kasnije, iz čisto sekundarnog mjesta kreće ka primarnom, i konačno se smatra čak formiranom državom, i pljačka narod koji raspolaže istim onim vrijednostima i karakteristikama, koje su, na kraju krajeva, naciji i državama omogućile da očuvaju život na ovoj zemlji.

Posebna opasnost takozvane miroljubive, pomirljive ekonomske politike, međutim, leži iznad svega u činjenici da ona omogućava porast broja stanovnika, što na kraju ne stoji ni u kakvoj vezi sa produktivnošću njene vlastite zemlje da očuva život. Ta prenaseljenost neadekvatnog životnog prostora također nerijetko vodi do koncentracije ljudi u poslovnim centrima, koji gotovo uopće ne liče na središta kulture, već više na čireve na tijelu nacije u kojima su se izgleda skupila i ujedinila sva zla, poroci i bolesti. Prije svega, oni su rasadnik miješanja i pogoršavanja kvaliteta rase, i srozavanja njenih vrijednosti, rezultirajući tako smećem inficiranim centrima, u kojima cvjeta židovska rasa crva, koja na kraju utječe na daljnju destrukciju.

Upravo se na taj način otvaraju vrata procesu propadanja u okviru kojeg unutrašnja snaga takvog naroda brzo kopni, sve rasne, moralne i narodne vrijednosti bivaju određene za destrukciju, ideali obezvrijeđeni, a na kraju preduvjeti, koji su narodu hitno potrebni da bi uzeo u svoje ruke i uspostavio kontrolu nad konačnim ishodom borbe za svjetsko tržište, bivaju eliminirani. Oslabljen ovim pogrešnim putem pacifizma, narod više neće biti spreman da se bori i prolije krv za tržište za svoju robu. Odatle, čim jača nacija uspostavi istinski snažnu političku moć u mjestu u kojem vladaju principi miroljubivih ekonomskih sredstava, takva nacija će kolabirati. A onda će im se osvetiti vlastita delinkvencija. U njihovoj zemlji dolazi do prenaseljenosti, i sada, trpeći posljedice gubitka realnih osnovnih preduvjeta, oni više nemaju ni jednu mogućnost da na odgovarajući način ishrane tu nagomilanu, ogromnu masu ljudi. Nemaju snage da presjeku obruč neprijatelja, niti unutrašnje vrijednosti pomoću kojih bi dostojanstveno podnijeli sudbinu. Jednom su povjerovali u to da bi mogli živjeti zahvaljujući miroljubivoj ekonomskoj politici, i odrekli se upotrebe nasilja. Sudbina će ih naučiti da narod na kraju opstaje i ostaje samo onda kada broj stanovnika, naseljenost i životni prostor stoje u potpuno prirodnom i zdravom uzajamnom odnosu. Štoviše, ovaj odnos mora biti uspostavljen u korist stanovništva u istom omjeru u kojem se pomjerio u korist zemlje.

U tom cilju, međutim, narodu treba oružje. Stjecanje zemlje je uvijek povezano sa angažiranjem snaga.

Ako je zadatak politike da provede borbu naroda za opstanak, a ta borba se na kraju krajeva sastoji u očuvanju količine prostora neophodnog za ishranu određenog stanovništva, i ako je cijeli proces pitanje angažiranosti narodnih snaga, iz toga, kao zaključak, proistječu sljedeće definicije:

Politika je umjetnost provođenja borbe jednog naroda za opstanak na zemlji.

Vanjska politika je umjetnost zaštite trenutno narodu neophodnog životnog prostora, kako u smislu kvantitete tako i kvalitete.

Unutrašnja politika je umjetnost očuvanja neophodnih snaga za to u vidu njegovih rasnih vrijednosti i broja.

Rasa i volja u borbi za moć

Sada, u ovom trenutku, želim raspravljati o buržoaskom konceptu, koji na moć gleda uglavnom kao na snabdijevanje nacije oružjem, i u manjoj mjeri, možda isto tako vojskom kao organizacijom. Da je koncept tih ljudi bio značajan, to jest, kada bi moć nacije zaista ležala u njenom posjedovanju oružja i vojske kao takve, onda bi sa nacijom koja je izgubila vojsku i oružje iz bilo kojeg razloga moralo zauvijek biti svršeno. U što i sami ti buržoaski političari teško da vjeruju. Već samom njihovom sumnjom, oni priznaju da oružje i organizacija vojske jesu stvari koje se mogu zamijeniti, i da prema tome nisu prioritetne, već da postoji nešto iznad njih, što je isto tako izvor moći. Oružje i vojne formacije su uništive i zamjenjive. U istoj mjeri u kojoj njihov značaj može na trenutak izgledati ogroman, toliko izgleda i ograničen tokom dužih vremenskih razdoblja. Ono što je najpresudnije u životu naroda je volja za održanjem, i živa sila koja mu stoji na raspolaganju u tu svrhu. Oružje može zahrđati, formacije mogu zastarjeti, ali će sama volja uvijek obnoviti i jedno i drugo i pokrenuti narod u vid borbe kakvu zahtjeva trenutak. Činjenica da smo mi, Nijemci, morali predati oružje vrlo je malog značaja u smislu u kojem sam ja mogao sagledati kako stvari realno stoje. Pa ipak, to je jedina stvar koju naši buržoaski političari vide. Ono što je obeshrabrujuće u vezi sa predajom našeg oružja, najviše leži u popratnim okolnostima u kojima se sve odigralo, u stavu koji je to omogućio, kao i u nesretnom načinu na koji smo mi sve to doživjeli. To je prevagnulo uništenjem organizacije naše vojske. Ali čak i tu glavna nesreća nije bilo uništenje organizacije kao nositelja oružja koje posjedujemo, već više ukidanje institucije koja je naš narod učila muževnosti i odvažnosti, koju nije imala ni jedna druga država na svijetu, i koja, zaista, nije bila potrebna nijednom drugom narodu toliko koliko njemačkom. Doprinos naše stare vojske općoj discipliniranosti naroda za najviša dostignuća u svim područjima je neizmjeran. Upravo naš narod, kojem po rasi nedostaju mnoge sposobnosti koje, na primjer, karakteriziraju Engleze, odlučno zbijanje redova u periodima opasnosti dobije barem dio ovog, drugim nacijama urođenog, instinkta, usput dok prolazi kroz vojnu obuku. Ljudi koji tako razdragano ćaskaju o socijalizmu uopće ne shvaćaju da je najviša socijalistička organizacija od svih ostalih bila Njemačka vojska. To je isto tako i razlog žestoke mržnje tipičnih kapitalistički nastrojenih Židova protiv organizacije u kojoj novac nije izjednačen sa položajem, ugledom, da ne kažem sa časti, već prije sa dostignućem, i u kojoj se pripadnost grupi ljudi koji su ostvarili velika dostignuća više cijeni od posjedovanja velikog imetka i bogatstva. Ovo je koncepcija koja se Židovima učinila isto toliko nepoznatom i stranom koliko i opasnom, i koja bi, kada bi samo postala zajedničkim nasljeđem naroda, nagovijestila imunitet od svake daljnje židovske opasnosti. Ako bi, na primjer, časnički rang u vojsci mogao da se kupi, to bi Židovima bilo razumljivo. Oni ne mogu razumjeti organizaciju, zapravo je smatraju čudnom koja obasipa čašću čovjeka koji ne posjeduje ništa, ili čiji je prihod tek jedan mali dio prihoda onog čovjeka koji se u istoj toj organizaciji niti uvažava niti cijeni. Ali, upravo u tome leži suštinska snaga neusporedivo stare institucije, koja ipak, na žalost, u posljednjih trideset godina mira također pokazuje znakove laganog hrđanja. Čim je to postalo moderno za pojedinačne časnike, posebno za one plemićkog porjekla, raspoređenim u parove sa, generalno rečeno, židovskim čifutima, opasnost se nadvila nad starom vojskom koja bi jednog dana, ako se nastavi razvijati na prethodno rečeni način, mogla se pretvoriti u veliko zlo. U svakom slučaju, u doba cara Wilhelma I., nije postojalo razumijevanje za takve događaje. Pa ipak je, sve u svemu, njemačka vojska početkom ovog stoljeća bila najveličanstvenija organizacija na svijetu, a njen utjecaj na naš narod više nego blagotvoran. Rasadnik njemačke discipline, njemačke efikasnosti, odlučnog rukovođenja, prave hrabrosti, samouvjerenog nastupa, osobne upornosti i nepokolebljivog poštenja. Koncepcija poštenja i časti cjelokupne profesije je polako, ali neosjetno postala zajedničko nasljeđe cijelog naroda.

To što je ta organizacija bila uništena kroz Versaillski mirovni ugovor bilo je utoliko loše za naš narod što su naši unutrašnji neprijatelji pomoću toga konačno dobili slobodan prilaz za izvođenje njihovih najgorih namjera. Ali naša nekompetentna buržoazija, uslijed nedostatka genija i sposobnosti da improvizira, nije mogla pronaći ni najprimitivniju zamjenu.

Tako je, u svakom slučaju, njemački narod izgubio oružje i njihove nosioce. Ali, to se u povijesti nacija događalo bezbroj puta, a da kasnije uslijed toga one nisu iščezavale. Naprotiv: ništa nije lakše nadoknaditi od gubitka oružja, i svaki oblik organizacije može ponovo da se stvori ili obnovi. Ono što je nenadoknadivo je pokvarena krv naroda, uništene unutrašnje vrijednosti.

Jer, nasuprot današnjoj buržoaskoj koncepciji da je Versaillski mirovni ugovor naš narod lišio oružja, mogu reći da pravi nedostatak oružja leži samo u našem pacifističko demokratskom trovanju, kao i u internacionalizmu, koji uništavaju i truju najdublje izvore moći našeg naroda. Jer izvor cjelokupne snage naroda ne leži u posjedovanju oružja

ili organizaciji vojske, već u unutrašnjoj vrijednosti, koja je predstavljena značajem njegove rase, postojanjem najviših individualnih, osobnih vrijednosti, kao i njegovim zdravim stavom prema ideji samoodržanja.

Istupajući pred javnost kao nacionalsocijalisti sa koncepcijom istinski snažnog naroda, znamo da je danas cjelokupno javno mnijenje protiv nas. Ali, ovo je zaista najdublje značenje naše nove doktrine, koja se kao pogled na svijet izdvaja od drugih.

Budući da polazimo od ideje da jedan narod nije jednak drugome, vrijednost naroda također nije jednaka vrijednosti drugog. Ako vrijednost naroda nije jednaka vrijednosti drugog, onda svaki narod, neovisno o numeričkoj vrijednosti koja iz toga proistječe, i dalje posjeduje posebne, njemu svojstvene kvalitete, koje ne mogu u potpunosti biti kao one kod drugog naroda. Izražavanje ovog svojstva, posebne vrijednosti, odnosno kvaliteta naroda može biti najrazličitije vrste i u najraznovrsnijim područjima, ali, sabrane zajedno, one rezultiraju standardom za generalnu procjenu naroda. Vrhunski izraz ove generalne procjene je slika povijesti i kulture naroda, koja odražava zbir svih značenja vrijednosti njegove krvi ili rase ujedinjenih u tome.

Ova posebna vrijednost naroda, međutim, nikako nije samo estetska, kulturna, već je opća životna vrijednost kao takva. Jer to izgrađuje život naroda, karakterizira ga i oblikuje, i stoga, također stvara sve one snage koje on može prikupiti kako bi nadišao i savladao sile koje mu se tokom života suprotstavljaju. Zato što svaki čin kulture, promatran u vezi sa čovjekom, uistinu jest poraz za do sada postojeći barbarizam, a svaka tvorevina kulture na taj način pomaže čovjeku da se izdigne iznad njegovih prethodno zacrtanih ograničenja i tako ojača položaj tih naroda. Otuda, moć afirmacije života isto tako leži u takozvanim kulturnim vrijednostima naroda. Prema tome, što je veća unutrašnja moć naroda u ovom pravcu, veće su i brojnije mogućnosti za potvrđivanje života u svim područjima borbe za opstanak. Dakle, što je veća vrijednost rase naroda, veće su i njegove opće životne vrijednosti posredstvom kojih može da uzme učešća u obrani svog života, u borbi i nadmetanju sa drugim narodima.

Značaj vrijednosti krvi jednog naroda, međutim, postaje potpuno očigledan kada to uvidi, prizna i ispravno procjeni on sam. Narodi koji ne razumiju ovu vrijednost ili koji za to više nemaju osjećaj zbog nedostatka urođenog instinkta, na taj način, isto tako odmah počinju da je gube. Miješanje krvi i opadanje vrijednosti rase tada imaju posljedice koje, svakako, na početku nerijetko bivaju stvorene i uvedene kroz takozvanu naklonost prema stranim stvarima, koja je, u stvari, podcjenjivanje vlastitih kulturnih vrijednosti naspram onih koje obilježavaju strane narode. Kada narod jednom prestane cijeniti kulturno izražavanje vlastitog duhovnog života uvjetovanog svojom krvlju, ili čak počne da ga se stidi, kako bi skrenuo pažnju na način života stranih naroda, on se odriče snage koja leži u skladu sa njegovom krvlju i životom kulture koji izvire iz nje. On postaje podijeljen, nesiguran u svoje prosuđivanje slike svijeta i njegovog izražavanja, gubi percepciju i osjećaj vlastite svrhe i u tom trenutku tone u konfuziju internacionalnih ideja, koncepcija i kulturne zbrke, koja proistječe iz svega toga. Onda Židov može ući gdje god hoće i na bilo koji način, i ovaj majstor internacionalnog trovanja i rasne korupcije neće gubiti ni trenutka sve dotle dok u potpunosti ne iskorijeni i, na taj način, iskvari takav narod. Na kraju onda dolazi do toga da čitava rasa gubi na vrijednosti, što rezultira konačnim padom.

Zbog toga je svaka trenutno postojeća vrijednost rase naroda također uzaludna, ako ne zaista i dovedena u opasnost, sve dotle dok se narod svjesno ne opominje na vlastitu kvalitetu i ne njeguje ju, gradeći i temeljeći sve svoje nade prvenstveno na tome.

Iz ovog razloga, međunarodna naklonost bi trebala da se smatra smrtnim neprijateljem tih vrijednosti. Umjesto nje, sam čin vjere u vrijednosti vlastitog naroda mora da prevlada i odredi cjelokupan njegov život i akciju.

Što je iskonskiji faktor veličine i značaja naroda manje prisutan u njegovoj vrijednosti, to će ova vrijednost kao takva teže postati u potpunosti djelotvorna, osim ako energiju i talent naroda, uspavanih u početku, ne otkrije čovjek koji će ih razbuditi i probuditi.

Jer kao što čovječanstvo, koje je sastavljeno od rasa različite vrijednosti u podjednako maloj mjeri posjeduje ujednačenu prosječnu vrijednost, u podjednako maloj mjeri je vrijednost pojedinca unutar naroda ista između svih članova. Svako djelo naroda, u bilo kojem području, jest rezultat kreativnosti pojedinca. U tom smislu, ni jednu nevolju ne mogu ispraviti samo želje onih koji su njome direktno pogođeni, sve dotle dok zajedničkom željom ne pronađu rješenje u

jednom čovjeku, kojeg narod izabere za taj zadatak. Većina nikada nije ostvarila kreativna dostignuća. Niti je ikada čovječanstvu doprinijela nekakvim otkrićima. Uvijek je pojedinačna osobnost ta koja je pokretač i stvaralac ljudskog napretka. I zaista, narod određene unutrašnje rasne vrijednosti, ukoliko je ova vrijednost uopće vidljiva u dostignućima njegove kulture ili drugim ostvarenjima, mora kao prvo posjedovati vrijedne pojedince, jer bez njihove pojave i kreativnosti slika kulture tog naroda nikada ne bi ni bila stvorena, pa bi zato bila isključena i mogućnost bilo kakvog zaključka u pogledu unutrašnje vrijednosti takvog naroda. Kad već govorim o unutrašnjoj vrijednosti naroda, ja je određujem na osnovu skupa dostignuća koja leže pred mojim očima, i na taj način, u isti mah pronalazim potvrdu o posebno vrijednim pojedincima, koji su djelovali kao predstavnici rasne vrijednosti naroda i koji su izgradili sliku kulture. Isto tako kao što su izgleda vrijednost rase i pojedinca uzajamno povezane, zato što narod bezvrijedne rase ne može proizvesti izuzetno kreativne pojedince iz tog izvora i kao što, u suprotnom slučaju, izgleda se ne može zaključiti, na primjer, da vrijednost rase postoji iako ne raspolaže kreativnim pojedincima i njihovim dostignućima isto tako narod, usprkos tome, može po prirodi građe svog organizma, narodne zajednice ili države, unaprijediti izraz svojih vrijednih pojedinaca, ili im barem može pružiti poticaj, ili ih, čak, i spriječiti.

Kada narod jednom ustoliči većinu kao vladara njegovog života, u stvari, kad jednom uvede današnju demokraciju po zapadnoj koncepciji, to ne samo da će oštetiti značaj koncepcije osobnosti, već će spriječiti djelotvornost vrijednih pojedinaca. I to će kroz formalno izgrađivanje njegovog života spriječiti uspon i rad kreativnih pojedinaca.

To je dvostruka kletva demokratskog parlamentarnog sustava, koji danas prevladava: ne samo da je sam nesposoban da dovede do stvaranja kreativnih dostignuća, već isto tako sprečava pojavu i, na taj način, rad onih ljudi koji se nekako preteći uzdižu iznad prosjeka. U svim vremenima, čovjek koji svojom veličinom prelazi prosjek opće zaglupljenosti, nesposobnosti, kukavičluka ali i arogancije, uvijek je izgledao kao najveća prijetnja većini. Svemu tome može se dodati da, kroz demokraciju, inferiorne osobe moraju, gotovo po pravilu, postati lideri, kako bi se taj sustav dosljedno primijenio na svaku instituciju koja bi uvela princip devalvacije čitave mase lidera, naravno, ukoliko ih čovjek uopće može tako nazvati. To je svojstveno neodgovornosti koja leži u prirodi demokracije. Većina predstavlja fenomen koji je suviše neuhvatljiv da bi mogao biti obuhvaćen tako da se njoj, na neki način, odgovornost može nametnuti. Lideri koje ona postavlja u stvari su samo egzekutori njene volje. Zato njihov zadatak manje leži u osmišljavanju kreativnih planova ili ideja, da bi ih izvodili uz pomoć podrške raspoloživog administrativnog aparata, nego u tome da okupe trenutno postojeću većinu, koja je potrebna za izvršenje konačnih projekata. Tako se većina manje prilagođava projektima nego što se projekti prilagođavaju njoj. Bez obzira na to kakvi rezultati ovakve aktivnosti mogu biti, ne postoji nitko tko bi se mogao smatrati zaista odgovornim. To vrijedi, još više, ako je svaka odluka koja je usvojena, u stvari, rezultat brojnih kompromisa, koji će se isto tako mijenjati u svom karakteru i sadržaju. Koga bi onda trebalo učiniti odgovornim za to?

Odstrani li se čisto osobna odgovornost, najjači razlog za uspostavljanje energičnog vodstva otpada. Usporedite organizaciju vojske, okrenutu u najvećoj mjeri autoritetu i odgovornosti pojedinca, sa našim demokratskim građanskim institucijama, posebno u vezi sa rezultatima liderske obuke na obje strane, i bit ćete užasnuti. U jednom slučaju, organizacija ljudi koji su odvažni i poletni u odgovornosti kao što su sposobni u izvršavanju zadataka, a u drugome, horda nesposobnjakovića, suviše kukavičkih da bi prihvatili odgovornost. Za četiri i pol godine organizacija njemačke vojske pružala je čvrst otpor najvećoj neprijateljskoj koaliciji svih vremena. Građansko, demokracijom oslabljeno i dezintegrirano, domaće liderstvo bukvalno je kolabiralo pod prvim pritiskom nekoliko stotina odrpanaca i dezertera.

Žalostan nedostatak stvarno velikih liderskih umova među njemačkim narodom pronalazi najjednostavnije objašnjenje u pustošećoj dezintegraciji, koja se odvija pred nama kroz demokratski parlamentarni sustav, koji polako nagriza cijeli naš javni život.

Nacije moraju odlučiti. Da li žele vladavinu većine ili umova. Te dvije vladavine nikada nisu kompatibilne. Sve do danas, međutim, mozgovi su uvijek stvarali sve ono što je veliko na ovoj zemlji, a ono što su izumili opet je bivalo uništeno uglavnom od strane većine.

Pa tako, narod, na osnovu svoje opće rasne vrijednosti, s pravom može gajiti nadu da ona svakako može roditi sjajne umove. Ali, onda mora tragati za modalitetima građenja svog nacionalnog tijela, koje umjetnim putem, u stvari,

sustavno, neće ograničavati takve umove u njihovim aktivnostima, i podizati zidove gluposti protiv njih, ukratko, sve ono što ih sprečava da budu maksimalno efikasni.

U suprotnom, jedan od najmoćnijih izvora narodne snage bit će blokiran.

Treći faktor snage naroda jest zdrav i prirodan nagon samoodržanja. Iz njega proistječu brojne herojske vrline, koje, same po sebi, potiču narod da se bori za opstanak. Ni jedno državno vodstvo neće biti u stanju da postigne velike uspjehe ako je narod čije interese mora da predstavlja suviše kukavički i pokvaren da bi stavio na kocku svoj život zbog tih interesa. Ni jedno državno vodstvo, naravno, ne može očekivati da je narod ispunjen herojskim duhom ako i samo nije educirano da bude takvo. Isto tako kao što je internacionalizam ozlijedio i na taj način oslabio postojeću vrijednost rase, i kao što je demokracija uništila vrijednost pojedinca, tako je pacifizam paralizirao prirodnu snagu naroda da se izbori za samoodržanje.

Ta tri faktora vrijednost rase kao takve, postojeće vrijednosti pojedinaca, kao i zdrav nacionalni nagon samoodržanja jesu izvori snage iz koje mudra i hrabra unutrašnja politika ponovo može potegnuti oružje neophodno za samoodržanje naroda. Potom vojne ustanove i tehnička pitanja u vezi sa oružjem uvijek pronalaze odgovarajuća rješenja da podrže narod u teškoj borbi za slobodu i osnovna sredstva za život.

Ako domaće liderstvo naroda izgubi iz vida ovo stajalište, ili vjeruje da se mora naoružati za borbu samo u smislu tehničkog oružja, ono tog trenutka može postići veliki uspjeh, ali budućnost ne pripada takvom narodu. Zato ograničene pripreme za rat nikada nisu bile zadatak istinski velikih zakonodavaca i političkih lidera na zemlji, već prije beskrajna unutrašnja i temeljna obuka naroda, kako bi mu budućnost mogla biti zagarantirana gotovo po pravilu, prema svim zakonima zdravog razuma. Onda čak i ratovi gube izoliran karakter manje ili više velikih iznenađenja, već umjesto toga bivaju integrirani u prirodan, istinski jasan sustav osnovnog, dobro utemeljenog, stalnog razvoja naroda.

To što današnji državni lideri obraćaju malo pažnje na ovo gledište djelomično je u vezi sa prirodom demokracije, kojoj duguju i samo njihovo postojanje, ali na drugom mjestu, sa činjenicom što je država postala čisto formalan mehanizam, koji se njima čini kao cilj sam po sebi i koji ni najmanje ne mora da se podudara sa interesima određenog naroda. Narod i država su postali dva različita koncepta. A zadatak nacionalsocijalističkog pokreta bit će da to
iz temelja promjeni.

Elementi vanjske politike

Zato, ako zadatak unutrašnje politike — osim onog očiglednog da rješava takozvana svakodnevna pitanja i probleme mora biti čeličenje i jačanje nacije sredstvima sustavnog oplemenjivanja i unapređivanja njenih unutrašnjih vrijednosti, onda bi zadatak vanjske politike trebao da se sastoji u tome da korespondira i surađuje sa tom politikom kako bi uspostavila i osigurala važne preduvjete u inozemstvu. Zdrava vanjska politika će, stoga, kao najviši cilj uvijek zacrtavati stvaranje temelja za održanje svog naroda. Domaća politika mora osigurati unutrašnju snagu naroda za politički razvoj. Otuda su unutrašnja i vanjska politika ne samo najuže povezane, već isto tako i uzajamno komplementarne. Činjenica da je sa velikom podudarnošću u povijesti čovječanstva unutrašnja podjednako kao i vanjska politika poštovala druge principe nije uopće uvjerljiv dokaz, već bi se prije moglo reći da dokazuje grešku jedne takve aktivnosti. Bezbroj nacija i država je iščezlo zato što nisu slijedile gore spomenute elementarne principe, a to nam pruža upozoravajući primjer. Kako čovjek tokom svog života u suštini malo razmišlja o tome koliko je izvjesna njegova smrt jest činjenica vrijedna pažnje. I koliko malo sređuje i prilagođava dijelove svog života iskustvima kroz koje je bezbroj ljudi prije njega moralo proći, a koja su mu, kao takva, u potpunosti poznata. Uvijek postoje izuzeci koji to ne smeću sa uma i koji, svojom vrlom osobnošću, pokušavaju natjerati drage im ljude da shvate zakone života, koji leže u samoj osnovi iskustava proteklih epoha. Odatle je vrijedno pažnje to da bezbrojne higijenske mjere koje idu u korist naroda, a koje mu, usprkos tome što mu ne padaju lako, moraju biti formalno nametane posredstvom autokratskog stajališta pojedinaca, ipak ponovo iščeznu kada autoritet osobnosti biva zasjenjen masovnim ludilom demokracije. Prosječan čovjek užasno se plaši smrti i o njoj stvarno rijetko razmišlja. Važan čovjek se njome bavi intenzivno razmišljajući, i uopće je se ne boji. Čovjek koji iz dana u dan živi zaslijepljeno, bezobzirno griješi, da bi iznenada pokleknuo i pao pred onim što je neizbježno. Drugi krajnje budno promatraju njen dolazak i sasvim sigurno se suočavaju sa njom hladno i pribrano.

Upravo je to slučaj u životu nacija. Često je užasno gledati koliko ljudi malo žele da uče iz povijesti, kako sa imbecilnom ravnodušnošću maskiraju pravu prirodu svojih iskustava, kako nepromišljeno griješe ni ne pomišljajući da je upravo uslijed njihovih grešaka toliko puno nacija i država iščezlo, zapravo nestalo sa lica zemlje. I koliko se istinski malo bave činjenicom da su čak i u kratkom vremenskom razdoblju, u koji imamo povijesni uvid, nicale države i nacije koje su povremeno dostizale i gigantske razmjere, da bi dvije tisuće godina kasnije iščeznule bez traga, da su nam o svjetskim silama koje su nekada vladale svim sferama kulture preostale samo legende, da su ogromni gradovi tonuli u ruševine i da je od njihove gomile ruševina ostalo vrlo malo toga što bi današnjem čovječanstvu barem nagovijestilo gdje su bili locirani. Brige, teškoće i patnje tih milijuna i milijuna pojedinaca, koji su kao životna sila u jednom trenutku bili nositelji i žrtve tih zbivanja, prelaze čak i najbujniju maštu. Nepoznati ljudi. Nepoznati vojnici povijesti. I zaista, koliko je sadašnjost indiferentna. Koliko je neosnovan njen vječiti optimizam, i koliko je pogubno njeno uporno neznanje, nesposobnost da uvidi, i nespremnost da uči. I ako je to ovisilo o širokim masama, općepoznata dječja igra sa vatrom koju one ne poznaju ponavljala bi se uvijek iznova, i tako unedogled u sve većoj i većoj mjeri. Od tuda zadatak ljudi, koji se smatraju takozvanim učiteljima naroda, i jest to da ga upute da uči iz vlastite povijesti, i da to znanje danas praktično primjeni, bez obzira na gledište, nerazumijevanje, neznanje, pa čak i odbacivanje mase. Veličina čovjeka je utoliko važnija ukoliko on hrabrije uzima ulogu lidera koji, nasuprot prevladavajućem, ali pogubnom gledištu, u svom vodstvu osmotri širi uvid da bi na taj način doveo do zajedničke pobjede. Njegova pobjeda će izgledati utoliko veća ukoliko bude morao da nadiđe jače protivljenje i sile otpora, i ukoliko borba u početku izgleda beznadnija.

Nacionalsocijalistički pokret ne bi imao prava da se smatra značajnom pojavom u životu njemačkog naroda, ako ne bi mogao prikupiti hrabrost da uči iz iskustava prošlosti, i nametne životne zakone koje predstavlja njemačkom narodu usprkos svim protivljenjima. Moćan kao što će u ovom kontekstu biti njegov rad na unutrašnjoj reformi,on isto tako ne smije nikada da zaboravi da na duge staze neće biti preporoda našeg naroda ako njegova aktivnost u sferi vanjske politike ne uspije osigurati opći preduvjet za njegovo održanje. Zato je postao borac za slobodu i osnovna sredstva za život u najvišem smislu te riječi. Sloboda i sredstva za život su najjednostavniji, pa ipak, u stvari, najveći vanjskopolitički slogan koji uopće može postojati u jednom narodu: sloboda da se uređuje i regulira život naroda prema njegovim vlastitim interesima, i hrana koja mu je potrebna da bi opstao.

Ako danas, iz tog razloga, istupim kao kritičar vodstva našeg naroda u sferi vanjske politike, kako prošle tako i današnje, svjestan sam da greške koje ja vidim, isto tako vide i drugi. Ono što me izdvaja od njih možda je jedino činjenica da u većini slučajeva to obuhvaća samo kritička zapažanja koja nemaju praktične posljedice, dok ja, na osnovu vlastitog uvida

u greške i nedostatke bivše i sadašnje njemačke unutrašnje i vanjske politike, nastojim utvrditi prijedloge za promjenu i unapređenje i osmisliti instrument pomoću kojeg se te promjene i unapređenja jednog dana mogu ostvariti.

Na primjer, vanjska politika Wilhelmovog razdoblja je u mnogim slučajevima bila smatrana od ne tako malog broja ljudi kao katastrofalna i okarakterizirana na taj način. Stizala su bezbrojna upozorenja, posebno od strane krugova Pan-njemačke lige tog doba, koja su bila opravdana u najvišem smislu te riječi. Mogu se postaviti u tu tragičnu situaciju i sudbinu svih tih ljudi koji su podigli glas u znak upozorenja, i koji su vidjeli kako i u kom pogledu narod iščezava, a da su pritom bili nemoćni da pomognu. U posljednjem desetljeću zlosretne vanjske politike predratnog perioda u Njemačkoj, parlament, to jest, demokracija, nije bila dovoljno moćna da izabere predvodnike za političko vodstvo samog Reicha. To je i dalje bilo imperijalno pravo, pri čemu se još nitko nije usudio da uzdrma njegovo formalno postojanje. Ali, utjecaj demokracije je toliko ojačao da je, međutim, izvjestan pravac imperijalnih odluka izgleda već bio predodređen. Zato je to imalo užasne posljedice, jer sada čovjek kome je stalo do nacije i koji je podigao glas u znak upozorenja, s jedne strane, više nije mogao računati na to da uzima učešće u vrlo odgovornom položaju protiv istaknutog nastojanja demokracije, dok, nasuprot tome, na osnovu zajedničkih patriotskih ideja, nije se mogao boriti protiv njegovog visočanstva, Kaisera, oružjem opozicije. Ideja Marta (Martovske Ideje, kada su republikanski zavjerenici ubili najvećeg rimskog sina, Gaja Julija Cezara) u Rimu u predratnoj Njemačkoj bila bi apsurdna. Tako se nacionalna opozicija zatekla u najgorim mogućim situacijama. Demokracija još nije trijumfirala, ali se već upustila u žestoku borbu protiv monarhijske koncepcije vladavine. Sama monarhija nije reagirala na borbu demokracije odlučnom namjerom da je uništi, već prije beskrajnim ustupcima. Svatko tko bi u to vrijeme zauzeo stav protiv jedne od dvije institucije izložio bi se opasnosti da bude napadnut i od jedne i od druge. Svatko tko bi se suprotstavio kraljevskoj odluci o nacionalnoj zemlji, bio je prognan od strane patriotskih krugova isto tako kao što je bio zloupotrijebljen od strane pristalica demokracije. Svatko tko bi se usprotivio demokraciji našao se na poprištu na kojem bi ga njene pristalice potukle do nogu, tako bi na kraju ostao prepušten milosti ili nemilosti patriota. Zaista, on bi došao u opasnost da bude najsramnije izdan od strane njemačkih uglednika, jadno se nadajući da će kroz takvu žrtvu dobiti Jehovinu pohvalu, i privremeno zaustaviti povike gomile bestijalnih židovskih novinara. U uvjetima koji su vladali u to vrijeme, nije bilo perspektive da sebi utre put ka odgovornoj poziciji u liderstvu njemačke vlade protiv volje demokrata ili protiv njegovog visočanstva Kaisera, i da na taj način bude sposoban promijeniti pravac vanjske politike. To je, dalje, dovelo do činjenice da bi njemačka vanjska politika mogla biti dovedena u pitanje samo putem tiska, koji bi, pokrenuvši tako lavinu kritike, u dužem razdoblju, nužno poprimio novinarski karakter. Posljedice takve prakse, međutim, sastojale su se u tome što su sve manje postavljani konstruktivni prijedlozi, s obzirom na nedostatak bilo kakve mogućnosti njihove realizacije, dok su čisto kritička razmatranja vanjske politike uzrokovala bezbrojne prigovore, koji su se mogli utoliko više predočiti u njihovoj cijelosti što se očekivalo da bi pomoću njih čovjek odgovorno mogao oboriti loš režim. Opće je poznato da to nije bilo ostvareno od strane kritičara tog vremena. Tada nije bio zbačen režim, već njemački Reich i, kao posljedica toga, sam njemački narod. Sve ono što su desetljećima predskazivali, sada se i obistinilo. O ovim ljudima ne možemo razmišljati bez dubokog suosjećanja, ljudima ukletima po sudbinskoj predodređenosti da predvide pad za dvadeset godina, jednom riječju, ljudima, koji danas, pošto se na njih nitko nije obazirao i koji zbog toga nisu mogli biti od pomoći, moraju da dožive to da vide najveću tragediju i katastrofu svog naroda.

Ostarjeli s godinama, izmoreni brigom i ogorčeni, a opet zaneseni idejom da, sada, nakon obaranja imperijalne vlasti, moraju pomoći, oni su ponovno pokušali izvršiti utjecaj na preporod naroda. Iz puno, puno razloga to je bez sumnje bilo uzaludno.

Kada je revolucija slomila carsku vlast i na tron postavila demokraciju, kritičari tog doba nisu raspolagali oružjem pomoću kojeg bi zbacili ovu isto tako kao što prethodno nisu bili sposobni da utječu na imperijalnu vlast. U desetljećima njihove aktivnosti, oni su bili toliko uključeni u literarnu obradu tih problema da ne samo da su im nedostajala sredstva moći kako bi izrazili njihovo mišljenje o situaciji, koje je bilo samo reakcija na povike na ulici, već su također izgubili sposobnost da pokušaju organizirati manifestacije moći, koje su morale biti daleko više od mahanja pismenim protestima da bi stvarno postigle neke rezultate. Svi su oni vidjeli klicu i uzrok pada njemačkog Reicha u starim strankama. Ispunjeni osjećajem vlastite čistoće, morali su da ismiju prijedlog da i oni sada žele zaigrati igru političkih stranaka. Pa ipak, oni su mogli iznijeti svoje gledište samo ako bi im veliki broj ljudi pružio priliku da ga predstave. I mada su tisuću puta poželjeli da slome političke stranke, oni su ipak morali prvi formirati stranku koja bi imala takav zadatak. A evo i razloga zbog čega do toga uopće nije došlo: što je više politička opozicijska stranka tih ljudi morala da se izražava čisto novinarskim putem, to je više usvajala kriticizam koji je, usprkos tome što je kroz izlaganje svih slabosti sustava tog

vremena bacio svijetlo na nedostatke pojedinačnih mjera vanjske politike, propustila stvoriti pozitivne prijedloge zato što ti ljudi nisu imali ni trunku osobne odgovornosti, posebno zbog toga što u političkom životu praktično ne postoji akcija koja nema kako svoje mračne, tako i svijetle strane. Nema političke kombinacije u vanjskoj politici koju bismo ikada mogli smatrati potpuno zadovoljavajućom. Jer kako su onda stvari stajale, kritičar, prisiljen da kao svoj pravi zadatak vidi eliminaciju režima kojeg je smatrao potpuno nesposobnim, nije imao prilike da, izvan korisnog kritičkog razmatranja aktivnosti ovog režima, istupi sa pozitivnim, konstruktivnim prijedlozima, koji bi zbog primjedbi pripisanih njima mogli isto tako lako biti podvrgnuti kritičkom tumačenju. Kritičar nikada neće željeti da oslabi utjecaj svoje kritike iznošenjem prijedloga koji bi sami mogli biti podvrgnuti kritici. Postupno, međutim, čisto kritičko razmišljanje onih koji su u to vrijeme predstavljali nacionalnu opoziciju postalo je u tolikoj mjeri njihova druga priroda da oni čak i dan danas unutrašnju i vanjsku politiku razmatraju kritički, pa se samo tako sa njom i nose. Većina njih su ostali kritičari, koji stoga čak ni danas ne mogu pronaći način da donesu jasnu, nedvosmislenu i pozitivnu odluku, ni u unutrašnjoj ni u vanjskoj politici, djelomično zbog nesigurnosti i neodlučnosti, a djelomično iz straha da će na taj način neprijatelja snabdjeti spremnim protuargumentima pomoću kojih će sami biti iskritizirani. Tako će biti spremni da donesu unapređenja u tisućama stvari, a da pritom neće moći odlučiti da naprave ni jedan jedini korak, jer će ga smatrati nedovoljno dobrim, uvijek u njemu sagledavajući nekakve sumnjive aspekte; ukratko, po pravilu će gledati na tamnije strane i pribojavati ih se. Sada, izvođenje nacije iz duboke i teške bolesti nije pitanje pronalaska recepta koji je potpuno lišen otrova; nerijetko to podrazumijeva uništavanje otrova protuotrovom. Da bi se uklonili uvjeti prepoznati kao smrtonosni, mi moramo imati hrabrosti da smislimo i donesemo odluke koje u sebi nose opasnosti. Kao kritičar, imam pravo da istražim sve mogućnosti vanjske politike i da ih detaljno izanaliziram u pogledu sumnjivih aspekata ili mogućnosti koje u sebi nose. Kao politički lider, međutim, koji želi da stvara povijest, moram se odlučiti za jedan put, čak i ako mi ozbiljno razmišljanje tisuću puta govori da on sadrži izvjesne opasnosti, kao i to da neće dovesti do potpuno zadovoljavajućeg ishoda. Zbog toga ne mogu poreći mogućnost uspjeha zato što nije sto posto izvjestan. Ne smijem zanemariti ni jedan jedini korak zato što možda neće biti onaj pravi, ako bi mi mjesto u kojem bih se trenutno zatekao moglo slijedećeg trenutka donijeti bezuvjetnu smrt. Zato, isto tako, ne mogu da se odreknem političke aktivnosti zato što, osim toga što je blagotvorna za moj narod, isto tako donosi dobrobit i drugim narodima. Zaista, možda ovo nikada ne bih radio kada bi korist za drugi narod bila veća nego za moj vlastiti, i kada bi u slučaju neuspjeha poduzeo akciju koja bi mu sasvim sigurno donijela nesreću.

U stvari, upravo sada se suočavam sa najupornijim i najtvrdoglavijim otporom u isključivo kritičkom načinu na koji mnogi ljudi gledaju na stvari. Oni prepoznaju i vide ovo i ono kao dobro i ispravno, ali usprkos tome ne mogu da nam se pridruže zbog toga što je to i to sumnjivo. Oni znaju da Njemačka i naš narod iščezavaju, ali ne mogu da se pridruže akciji njihovog spašavanja zato što i tu također otkrivaju da ovo ili ono barem donekle kvari i narušava njenu ljepotu. Ukratko, oni vide pad i ne mogu prikupiti snagu da povedu odlučnu borbu protiv toga, zato što u otporu i u samom tom dijelu opet vide i počinju slutiti neki mogući prigovor ili nešto drugo.

Taj bijedan mentalitet duguje svoju egzistenciju još većem zlu. Danas ne tako mali broj ljudi, posebno oni takozvani obrazovani, koji, kad konačno odluče da se slože sa izvjesnom akcijom ili da je čak promoviraju, prvo pažljivo odmjere postotak vjerojatnosti njenog uspjeha, da bi potom izračunali stupanj u kojem će aktivno sudjelovati također na osnovu tog postotka. Prema tome, to znači: zato što, na primjer, bilo koja odluka vanjske ili unutrašnje politike nije u potpunosti zadovoljavajuća i zbog toga ne izgleda kao da će uspjeti, čovjek ne bi trebao bezrezervno se zalagati i davati sve od sebe. Te nesretne duše nimalo ne razumiju činjenicu da se, sasvim suprotno, za odluku koju ja smatram neophodnom, a čiji uspjeh međutim ne izgleda sasvim siguran, ili čiji uspjeh donosi samo djelomično zadovoljenje, mora boriti s još više zalaganja kako bi se ono što nedostaje u izraženoj mogućnosti, nadoknadilo energičnim izvršenjem. Prema tome, postoji samo jedno pitanje koje bi trebalo proučiti: da li situacija zahtjeva definitivnu odluku ili ne. Ako je takva odluka ustanovljena i priznata kao neosporno potrebna, onda njeno provođenje u djelo mora biti izvršeno s najbrutalnijom nemilosrdnošću i najvećom energijom čak i ako su vrhunski rezultati krajnje nezadovoljavajući, ili ako se ukaže potreba za tim da se unaprijede ili se ispostavi da postoje male šanse da će uspjeti.

Ako se ispostavi da čovjek ima rak i ako je bezuvjetno osuđen na smrt, bilo bi besmisleno odbiti ga da se operira, jer je postotak vjerojatnosti da će to uspjeti vrlo mali, i zato što pacijent, čak i da operacija uspije, opet neće biti potpuno zdrav. Još bi besmislenije bilo da kirurg odgađa operaciju, tek djelomično se zalažući za pacijenta zbog toga što su mu mogućnosti toliko ograničene. Ali je isto tako besmisleno da ti ljudi neprekidno to očekuju u vanjskoj i unutrašnjoj politici. Jer ako uspjeh političke operacije nije potpuno osiguran ili neće imati sasvim zadovoljavajući ishod, ne samo

da će odbiti da je provedu u djelo, već očekujte da će, ako je ipak izvrše, raditi sa upola snage, ne posvetivši se potpuno, i uvijek tiho računajući da bi trebalo da zadrže malu odstupnicu i izlaz kroz koji mogu da se povuku. Ovo je vojnik koga napada tenk na otvorenom bojnom polju i koji se, u pogledu neizvjesnosti da li će uspjeti pružiti otpor, u početku ponaša tako kao da mu je preostalo samo pola snage. Bijeg jest njegova mala odstupnica, a smrt sasvim izvjesna.

Ne, njemački narod je danas napadnut od strane neprijatelja gladnih pljačke, i to kako unutrašnjih tako i vanjskih. Trajanje ove državne institucije je naša smrt. Mi zato moramo prigrabiti svaku priliku da je slomimo, čak i ako ishod toga može imati tisuću slabosti ili strana kojima se može prigovoriti. I u svakoj takvoj prilici se mora stoga boriti iz sve snage.

Uspjeh bitke kod Leuthena je bio neizvjestan, ali je bilo neophodno da se ona povede. Frederick Veliki nije pobijedio zato što se prema neprijatelju ustremio samo sa pola snage, već zato što je nadoknadio tu neizvjesnost uspjeha svojim genijem, hrabrim i odlučnim rukovođenjem svojim trupama, i odvažnim djelovanjem njegovog puka u borbi.

Bojim se, u stvari, da me moji buržoaski kritičari neće uopće shvatiti, barem dotle dok im uspjeh naše aktivnosti ne bude pružio jasan dokaz. U ovome čovjek iz naroda ima boljeg savjetnika. On se uzda u svoj instinkt i vjeru u srcu, a ne u nadmudrivanje naših intelektualaca.

Ako se u ovom dijelu i bavim vanjskom politikom, to činim ne kao kritičar, već kao lider Nacionalsocijalističkog pokreta, koji će, pouzdano znam, jednog dana stvarati povijest. Ako sam, zato, ipak prisiljen da se kritički osvrnem na prošlost i sadašnjost, to za svrhu ima samo da ustanovim jedini pozitivan način, i da ga učinim što jednostavnijim. Upravo tako kao što nacionalsocijalistički pokret ne samo da kritizira unutrašnju politiku, već posjeduje vlastiti filozofski utemeljen program, isto tako u sferi vanjske politike on ne smije samo da prepoznaje što je to što drugi čine pogrešno, već i da izvodi zaključke o vlastitoj akciji na osnovu ovog znanja.

Od tuda dobro znam da čak i naš najveći uspjeh neće doprinijeti stopostotnoj sreći, zato što, s obzirom na ljudsku nesavršenost i opće okolnosti uvjetovane tom činjenicom, vrhunska savršenost uvijek leži samo u programskoj teoriji. Također znam, dalje, da se ni jedan uspjeh ne može postići bez žrtve, kao što se ni jedna bitka ne može izvojevati bez gubitaka. Ali svjesnost o nepotpunosti uspjeha nikada neće moći da me odvrati od toga da ga nastojim ostvariti čak i onda kada se prilike odvijaju u pravcu očevidnog potpunog pada. Ja ću tada dati sve od sebe da pokušam nadoknaditi sve nedostatke u pogledu mogućnosti ili razmjere uspjeha još većom odlučnošću, i prenošenjem tog duha u Pokret koji vodim. Danas se borimo protiv neprijateljskog fronta koji moramo slomiti i koji ćemo slomiti. Računamo na naše žrtve, odmjeravamo postotak mogućeg uspjeha, i koračat ćemo naprijed u napad, bez obzira na to da li ćemo naići na prepreku i zastoj nakon deset ili tisuću kilometara iza sadašnjih linija. Kakav god rezultat našeg uspjeha bio, on će uvijek biti samo polazna točka naše nove borbe.

Nacionalsocijalistička vanjska politika

Ja sam njemački nacionalist. To znači da proglašavam da moja nacionalna pripadnost i sve moje misli i aktivnosti pripadaju tome. Ja sam socijalist. Ne vidim ni jednu klasu niti društveni stalež preda mnom, osim te zajednice naroda, sačinjenog od ljudi sjedinjenih istom krvlju, ujedinjenih jezikom i predodređenih istoj zajedničkoj sudbini. Ja volim taj narod, a mrzim samo njegovu trenutnu većinu, jer smatram da ovi posljednji isto tako ne mogu reprezentirati veličinu mog naroda kao što ne mogu predstavljati ni njegovu sreću.

Nacionalsocijalistički pokret koji ja danas vodim, svoj cilj vidi u oslobođenju našeg naroda, kako iznutra tako i izvana. On nastoji da našem narodu pruži one načine života koji odgovaraju njegovoj prirodi, i koji mu pomažu da je bolje izrazi, zatim stremi ka tome da, na taj način, očuva karakter ovog naroda, kao i da ga dalje kultivira sustavnim odgajanjem njegovih najboljih ljudi i njegovanjem najvećih vrlina. On se bori za slobodu ovog naroda, jer sloboda je jedina forma kroz koju narod može napredovati. Bori se za osnovna životna sredstva naroda zato što štiti njegova prava na postojanje i bori se za potreban prostor jer on predstavlja pravo ovog naroda da živi.

Svojim konceptom unutrašnje politike nacionalsocijalistički pokret zato podrazumijeva napredak, jačanje i konsolidiranje egzistencije našeg naroda uvođenjem posebnog načina života i takvih životnih zakona koji korespondiraju sa njegovom prirodom, i koji njegovu elementarnu snagu mogu učiniti maksimalno djelotvornom.

Konceptom vanjske politike, on podrazumijeva osiguranje razvoja putem očuvanja slobode i stvaranja najneophodnijih preduvjeta za život.

Na taj način, u vezi sa vanjskom politikom, nacionalsocijalistički pokret se razlikuje od prethodnih buržoazijskih stranaka, na primjer, u sljedećem: vanjska politika nacionalno buržoazijskog svijeta je oduvijek, u stvari, bila politika granica, nasuprot tome, politika nacionalsocijalističkog pokreta uvijek će biti teritorijalna. U svojim najodvažnijim planovima, na primjer, njemačka buržoazija će težiti ujedinjenju njemačke nacije, ali će, u stvari, završiti tako što će se beznadno zaplesti u pitanja reguliranja granica.

Nacionalsocijalistički pokret će svoju vanjsku politiku, suprotno tome, uvijek određivati prema potrebi kako bi osigurala prostor neophodan za život našeg naroda. On ne zna za germanizaciju ili teutonizaciju, kao što je to u slučaju nacionalne buržoazije, već samo za širenje vlastitog naroda. Nikada neće vidjeti u podčinjenim, takozvanim germaniziranim, Česima ili Poljacima, a kamoli drugom narodu, jačanje, već samo slabljenje kvalitete našeg naroda. Jer njegova nacionalna koncepcija nije određena prethodnim patriotskim idejama vlade, već dubokim uvidom u narod, i njegovu suštinsku kvalitetu. Prema tome, polazna točka u njegovom razmišljanju potpuno je drugačija od one buržoazijske. Od tuda puno toga što nacionalnoj buržoaziji izgleda kao politički uspjeh u prošlosti i sadašnjosti, u našim očima predstavlja ili neuspjeh ili uzrok kasnije nesreće. I mnoge stvari koje mi smatramo očiglednim, njemačka buržoazija vidi kao nerazumne ili čak monstruozne. Pa ipak, dio njemačke omladine, posebno iz buržoazijskih krugova, moći će me shvatiti. Ni ja, niti nacionalsocijalistički pokret nismo ni računali na to da pronađemo bilo kakvu podršku u krugovima, danas aktivne, političke nacionalne buržoazije, ali sasvim sigurno znam da će barem dio njene omladine pronaći put ka našim redovima.

Njemačke potrebe i ciljevi

Pitanje nacionalne vanjske politike uvjetovano je faktorima koji djelomično leže unutar nacije, dok su dijelom određeni sredinom. Općenito gledajući, unutrašnji faktori su osnovni razlog za potrebu određene vanjske politike kao i za količinu snage koju zahtjeva njeno obavljanje. Narodi koji žive na takvom zemljištu na kojem je gotovo nemoguće živjeti, u osnovi nastoje da prošire svoj teritorij, odnosno životni prostor, barem dotle dok se nalaze pod zdravim vodstvom. Ovaj proces, prvotno utemeljen samo u brizi oko održanja, ispostavio se kao toliko koristan u pogledu odgovarajućeg rješenja da je postepeno, zbog velikog uspjeha, postao vrlo popularan. To znači da je proširenje prostora, u početku utemeljeno razlozima čiste korisnosti, tokom razvoja čovječanstva postalo herojsko djelo, koje se potom odigravalo čak i onda kada prvobitnih preduvjeta ili pobuda više nije ni bilo. Kasnije, pokušaj da se životni prostor prilagodi naraslom broju stanovnika preobratio se u nemotivirane osvajačke ratove, koji su u samom tom nedostatku motiva sadržavali klicu kasnije reakcije. Pacifizam je odgovor na to. Pacifizam je postojao u svijetu od kako postoje ratovi, čije značenje više nije ležalo u osvajanju teritorija radi održanja naroda. Od tada je on postao vječiti drug rata. I opet će iščeznuti onog trenutka kada ratovi budu prestali biti instrumenti gladi za pljačkom bilo pojedinaca ili nacija koje žude za moći, i ponovo postane vrhunsko oružje pomoću kojeg će se narod boriti za osnovna sredstva za život.

Pa čak i u budućnosti, proširenje životnog prostora jednog naroda u cilju borbe za osnovna životna sredstva zahtijevat će rizik i angažiranje snaga cjelokupnog naroda. Ako je zadatak unutrašnje politike da pripremi ovo angažiranje snage naroda, zadatak vanjske politike jest da tom snagom tako vlada i upravlja da najviši mogući uspjeh izgleda zagarantiran. To, naravno, nije uvjetovano samo snagom naroda, spremnošću na akciju u svakom danom trenutku, već isto tako i silama otpora. Disproporcija u snazi između naroda koji se zbog zemlje bore jedan protiv drugog uvijek iznova vodi do pokušaja da se, uz pomoć saveznika, ili iznenada pojavi kao osvajač ili da pruži otpor nadmoćnom osvajaču.

Ovo je početak politike savezništva.

Nakon pobjedničkog rata 1870-1871. godine, njemački narod je uspio steći ogroman ugled u Europi. Zahvaljujući uspjehu Bismarckovog državništva i vojnih dostignuća pruskih Nijemaca, veliki broj njemačkih država, koje su ranije bile samo labavo povezane, i koje su se, u stvari, nerijetko tokom povijesti jedna sa drugom sukobljavale kao neprijatelji, sjedinjene su u jednom Reichu. Područje starog njemačkog Reicha (područje Elzas i Lotaringija), izgubljeno 170 godina ranije, nakon kratkotrajnog osvajačkog rata trajno pripojeno Francuskoj u to vrijeme, sada je bilo vraćeno svojoj. Tako je, brojkama izražen, najveći dio njemačke nacije, barem u Europi, bio udružen u okviru jedne unitarne države. To je prouzročilo zabrinutost da će se ova država na kraju sastojati iz x milijuna Poljaka i y milijuna Elzašana i Lotarenžana koji će postati Francuzi. To nije korespondiralo niti sa idejom nacionalnosti niti narodne države. Nacionalna država po buržoaskoj koncepciji mora barem osigurati jedan jezik, u stvari, počevši od škole, pa do naziva ulica. Dalje to mora uključiti njemačku ideju u obrazovanje i život ovog naroda i učiniti ih nosiocima te ideje.

Bilo je nekoliko slabih pokušaja u tom pravcu, ali možda nikada ranije nije postojala ozbiljna želja, tako da je u realnosti bila ostvarena potpuno suprotna stvar.

Narodna država, obrnuto, ne smije ni pod kojim uvjetima anektirati Poljake, namjeravajući da jednog dana od njih načini Nijemce. Naprotiv, ona mora smoći snage i odlučnosti da te strane elemente ili izolira, kako se krv naroda ne bi opet prolila, ili mora da ih bez daljnjeg odlaganja ukloni i preko neutralnog teritorija izruči njihovom narodu.

Da buržoaska nacionalna država nije bila sposobna to uraditi sasvim je očigledno. Nitko čak nikada nije ni pomišljao na to, niti bi netko bilo što poduzeo povodom toga. Ali, čak i da je postojala volja, oni ne bi bili dovoljno jaki da to izvrše, manje zbog posljedica u preostalom dijelu svijeta, a više zbog potpunog nerazumijevanja da bi jedna takva akcija mogla uopće i poniknuti iz redova takozvane nacionalne buržoazije. Njihov svijet se jednom usudio srušiti feudalni poredak, dok je u stvari nastavio sa njegovim greškama posredstvom buržoaskih trgovaca, odvjetnika i novinara. On nikada u sebi nije imao ni jednu svoju ideju, osim neizmjerne uobraženosti i novca.

Ali svijet se ne može osvojiti samo time, niti se tako može izgraditi još jedan. Zato će period buržoaske vladavine u svjetskoj povijesti biti isto tako kratkotrajan kao što je i dostojan prijezira.

Od tuda je, direktno iz temelja, njemački Reich također upio otrove u novu državnu strukturu čije opasne posljedice su mogle biti izbjegnute da buržoaska ravnopravnost, kao najviši prioritet, nije dala Židovima priliku da je upotrijebi kao njihove najsigurnije udarne jedinice.

Osim toga, Reich je ipak obuhvaćao samo dio njemačke nacije, iako najveći. Očigledno, čak i da nova država nije posjedovala veliki vanjskopolitički cilj narodnog karaktera, barem je takozvana buržoaska nacionalna država trebala imati u vidu daljnje ujedinjenje i konsolidaciju njemačke nacije, kao minimalni vanjskopolitički cilj. Bilo je to nešto što buržoaska nacionalna talijanska država nikada nije zaboravljala.

Tako je njemačka nacija dobila nacionalnu državu koja, u stvari, nije u potpunosti obuhvaćala čitavu naciju.

Na taj način su nove granice Reicha, promatrane u nacionalno političkom smislu, bile nepotpune. One su vodile pravo preko njemačkog govornog područja, pa čak i preko onih dijelova koji su, barem u prošlosti, pripadali njemačkom savezu, iako na neformalan način.

Ali ove nove granice Reicha bile su čak i lošije, gledano sa vojnog aspekta. Posvuda su bila nezaštićena, otvorena područja koja su, posebno na zapadu, osim toga, bila od odlučujućeg značaja za njemačku ekonomiju, prostirući se daleko izvan samih graničnih područja. Te granice su, u vojnopolitičkom smislu, bile još neprikladnije, jer je oko Njemačke bilo grupirano nekoliko velikih država čija je vanjska politika bila isto toliko agresivna koliko su i njihova vojna sredstva bila ogromna. Rusija na istoku, Francuska na zapadu. Dvije vojne države, od kojih jedna baca gramzive poglede na istočnu i zapadnu Prusiju, dok druga neumorno, stoljećima teži vanjskopolitičkom cilju da podigne granicu na Rajni. Pored svega toga, tu je bila i Engleska, najmoćnija pomorska sila na svijetu. Što su rasprostranjenije i nezaštićenije granice njemačke zemlje bile i na istoku i na zapadu, to je ograničenija, nasuprot tome, bila moguća operativna baza za pomorske bitke. Ništa nije moglo borbu protiv njemačkih podmornica učiniti tako lakom kao prostorom uvjetovano ograničenje njegovih luka. Bilo je lakše zatvoriti i patrolirati lukom u obliku trokuta, nego što je to bio slučaj sa obalom dugom, recimo, 600 ili 800 kilometara. Uzmemo li sve to u obzir, nove granice Reicha, kao takve, nisu nikako bile zadovoljavajuće sa vojnog stajališta. Nigdje nije bilo prirodne prepreke ili obrane. Sasvim suprotno tome, međutim, svuda su bile visoko razvijene moćne države, neprijateljski nastrojene i pune skrivenih namjera. Bismarckovo predskazanje da će novi Reich, koji je sam osnovao, morati ponovo da se brani mačem, bilo je duboko opravdano.

Tako neadekvatne granice Reicha kao što su samo mogle biti u nacionalnom i vojnopolitičkom smislu, one su ipak daleko više, gledano sa aspekta mogućnosti, odgovarale zahtjevima održanja njemačkog naroda.

Njemačka je, u stvari, oduvijek bila prenaseljena zemlja. S jedne strane, razlog leži u tome što se njemačka nacija nalazi u takvom položaju da je stiješnjena u centralnoj Europi, a sa druge strane, u kulturnoj i realnoj veličini ovog naroda, kao i, jednostavno rečeno, u njegovoj plodnosti. A od kako je stupio na svjetsku povijesnu scenu, njemačkom narodu je oduvijek nedostajao prostor. I zaista, njegovo prvo političko istupanje bilo je iznuđeno upravo tom potrebom. Od samog početka seobe naroda, naš narod nikada nije bio u stanju riješiti tu potrebu za prostorom, osim kroz osvajanje mačem ili redukcijom vlastitog stanovništva. Ta redukcija stanovništva je ponekad bila posljedica gladi, ponekad emigracije, a povremeno beskrajnih nesretnih ratova. U novije vrijeme, do toga je došlo posredstvom kontrole rađanja.

Ratovi 1864., 1866. i 1870-71. godine, imali su smisao u nacionalno političkom ujedinjenju dijela njemačkog naroda i tako su konačno završili njemačkom državnom politikom fragmentacije. Crno-bijelo-žuta zastava novog Reicha zbog toga nije imala ni najmanje ideološko značenje, već njemačko nacionalno u tom smislu da nadiđe bivšu državnu politiku fragmentacije. Tako je crno-bijelo-crvena zastava postala simbol njemačke savezne države koja je nadišla tu fragmentaciju. Činjenica da je on, i pored svega toga i usprkos njegovoj mladosti, uživao idolopokloničko poštovanje na jedan pozitivan način, leži u modelu njegovog krštenja, jer se zaista samo rođenje Reicha uzdiže daleko iznad ostalih događaja. Tri pobjednička rata, od kojih je posljednji postao bukvalno čudo njemačkog državništva, njemačkog vojnog liderstva, i njemačkog herojstva, jesu djela iz kojih je novi Reich rođen. I kada je, konačno, carskim proglašenjem obznanio svoje postojanje svijetu koji ga je okruživao, posredstvom njegovog najvećeg carskog glasnika, uz gromovite povike i tutnjavu oružja artiljerijskih jedinica na frontu oko Pariza odjeknule su fanfare i ratni poklič truba.

Nikada ranije jedno carstvo nije bilo proklamirano na taj način.

Ali crno-bijelo-crvena zastava pojavila se pred njemačkim narodom kao simbol ovog jedinstvenog događaja isto tako kao što je crno-crveno-žuta zastava ostala i bit će simbol revolucije iz Studenog *(Hitler ima na umu Weimarsku Republiku, koja je nastala na razvalinama Drugog Reicha)*.

Kako se pojedine njemačke države sve više i više ujedinjuju pod ovom zastavom, i kako novi Reich sve više izgrađuje njihov državnopolitički prestiž i ugled u inozemstvu, osnivanje Reicha još uvijek nije promijenilo ništa u vezi sa glavnom potrebom, nedostatkom teritorije našeg naroda. Velika vojnopolitička djela nisu bila u stanju da njemačkom narodu daju granicu u okviru koje bi bio sposoban da sebi osigura osnovne uvjete i sredstva za život. Naprotiv, u razmjeru u kojem poštivanje njemačke nacionalnosti raste posredstvom novog Reicha, jednom Nijemcu postaje sve teže i teže da se vrati takvoj državi kao emigrant, dok, nasuprot tome, izvjestan nacionalni ponos i životni polet, koji danas smatramo gotovo neshvatljivim, uči tome da su velike obitelji blagoslov, a ne teret.

Nakon 1870-1871. godine došlo je do vidnog porasta njemačkog stanovništva. Jednim dijelom njegovo održanje je poduprto vrhunskim razvojem industrije i velikom znanstvenom efikasnošću pomoću koje Nijemci sada obrađuju svoja polja unutar sigurnih državnih granica svog naroda. Ali velikim dijelom, ako ne i najvećim, produktivnost njemačkog zemljišta bila je praćena gotovo istim takvim porastom općih životnih zahtjeva, koje je građanin nove države sada isto tako imao. Nacija koja jede kiseli kupus i tamani krumpir, kako su je Francuzi podrugljivo okarakterizirali, sada je polako počela prilagođavati svoje životne standarde onim standardima drugih naroda svijeta. Na taj način je samo dio narasle proizvodnje njemačke poljoprivrede bio dostupan sve većem broju stanovnika.

U stvari, novi Reich nikada nije znao kako da se rastereti te potrebe. Čak je i u novom Reichu, u početku, postojao pokušaj da se odnos između naseljenosti i teritorija putem stalne emigracije održi u razumnim granicama. A dokaz koji razbija sve sumnje u pogledu osnovanosti naše tvrdnje o sve većem značaju odnosa između naseljenosti i teritorija leži u činjenici da su, kao posljedica tog nerazmjera, posebno u Njemačkoj tokom sedamdesetih, osamdesetih i devedesetih godina XIX stoljeća, bijeda i nevolja dovele do prave epidemije emigracije, koja se čak početkom 1890. počela vraćati na brojku od približno četvrt milijuna ljudi godišnje.

Prema tome, problem održanja njemačkog naroda nije bio riješen za masu Ijudi koji su tada živjeli, na kraju krajeva, čak ni osnivanjem novog Reicha. Do daljnjeg porasta njemačke nacije, međutim, nije moglo doći bez takve odluke. Bez obzira na to kakvo bi se rješenje moglo pojaviti, ono se svakako moralo pronaći. Zato je najvažniji problem njemačke vanjske politike nakon 1870-1871. moralo biti upravo rješavanje problema osnovnih sredstava za život.

Politički planovi Drugog Reicha

Među bezbrojnim Bismarckovim izjavama teško da bi mogla naći citiranija od strane buržoaskog političkog svijeta od one da je politika umjetnost sagledavanja mogućnosti. Što su manji politički umovi morali upravljati ostavštinom ovog velikog čovjeka, to je za njih ova izreka bila privlačnija. Budući da su uz pomoć ove tvrdnje, svakako, mogli uljepšati, u stvari opravdati čak i najgore rukovođenje, pozivajući se jednostavno na velikog čovjeka i pokušavajući da dokažu da, u danom trenutku, nije bilo moguće uraditi ništa drugo osim onog što je bilo urađeno, da je politika umjetnost sagledavanja mogućnosti, i da su zbog toga postupili u Bismarckovom duhu i u skladu sa njegovom mudrošću. Na taj način čak i Streseman zaslužuje da mu se olimpijski vijenac stavi oko glave, koja je, iako baš nije kao Bismarckova, onda barem ćelava.

Bismarck je imao precizno razgraničen i jasno naznačen politički cilj pred očima. Vrlo je drsko nastojanje da mu se pripiše ideja kako je svoje životno djelo ostvario samo tako što je akumulirao posebne političke mogućnosti, a ne na taj način što je iz trenutka u trenutak uspijevao upravljati posebnim situacijama, stalno imajući pred očima vizualizirani politički cilj. Taj Bismarckov politički cilj bio je:

- riješiti njemačko pitanje krvlju i željezom;
- ukloniti Habsburg-Hoenzolern dualizam;
- formirati novi njemački Reich pod pruskim vodstvom Hoenzolerna;
- osigurati najviši mogući stupanj sigurnosti ovog Reicha;
- organizirati unutrašnje rukovođenje po pruskom modelu.

U postizanju ovog cilja, Bizmarck je koristio svaku priliku i radio na razvijanju diplomacije sve dotle dok je obećavala uspjeh, a posegnuo za oružjem samo ako je čista sila mogla dovesti do odluke. Vrhunski političar, za kojeg je sfera djelovanja obuhvaćala područje od salona obloženih parketom do krvlju natopljene zemlje na ratištu.

Takav je bio ovaj veliki umjetnik sagledavanja političkih mogućnosti.

Njegovi nasljednici nemaju ni politički cilj, pa čak ni političku ideju. Za razliku od njega, oni lutaju od danas do sutra, i od sutra do prekosutra, a onda drsko i arogantno citiraju tog čovjeka — kome su djelomično upravo oni sami, a djelomično njihove duhovne preteče zadavali najveće brige i protiv kojih je vodio najogorčenije bitke da bi time samo predstavili svoj politički besmisao i besciljnost, mrmljajući zlokobno o umjetnosti sagledavanja mogućeg. Kada je, u tri rata, Bizmarck uspostavio novi Reich i sve to zahvaljujući njegovoj briljantnoj političkoj aktivnosti bio je to zapravo najveći uspjeh koji je mogao da se ostvari u to vrijeme. Ali to je bio samo nužan, neophodan preduvjet za bilo kakvu buduću političku prezentaciju vitalnih interesa našeg naroda jer bez stvaranja novog Reicha, njemački narod nikada ne bi otkrio moćnu strukturu bez koje se dalje u budućnosti ne bi mogla povesti sudbonosna bitka. Bilo je isto tako jasno da u početku novi Reich svakako mora biti jedinstven na bojnom polju, ali da unutrašnje države iz kojih se sastoji prvo moraju da se priviknu jedna na drugu. Protekle su godine i godine prilagođavanja i usklađivanja prije nego što se ova konsolidacija njemačkih država u Uniju mogla pretvoriti u saveznu državu. To se dogodilo kada je Željezni Kancelar odbacio vojničke čizme da bi potom, beskrajno inteligentno, strpljivo, sa velikim razumijevanjem i izvanrednom osjetljivošću, zamijenio pritisak pruske hegemonije snagom vjere i povjerenja. Uspjeh osnivanja državne koalicije, na samom ratištu formirane u Reich, međusobno povezan dirljivom ljubavlju, spada među najveće koji su ikada ostvareni političkim umijećem.

To što se Bismarck u početku ograničio na ovo uvjetovano je njegovim dubokim uvidom i svijetlom budućnošću njemačke nacije. Uostalom, te godine mirnodopskog unutrašnjeg konstituiranja novog Reicha bile su neophodne, s obzirom na to da on nije želio podlegnuti maniji osvajanja čiji bi rezultati bili neizvjestan, jer je samoj izvršnoj vlasti Reicha nedostajalo jedinstvo, koje je predstavljalo preduvjet za pripajanje dodatnih teritorija.

Bismarck je ostvario svoj životni cilj. Riješio je njemačko pitanje, odstranio dualizam Habsburg-Hoencolern, doveo Prusiju do hegemonije sa Njemačkom, što je za posljedicu imalo nacionalno ujedinjenje, konsolidirao novi Reich u granicama mogućnosti u tom razdoblje, i razradio vojnu obranu na takav način da čitavom procesu novog osnivanja njemačkog Reicha, za koji su zapravo bile potrebna desetljeća, apsolutno nitko nije mogao stati na put.

I što se Bismarck, kao kancelar Reicha, mogao više osvrnuti na svoje dovršeno životno djelo, u toliko se smanjivala

mogućnost da se nagovijesti kraj postojanja njemačke nacije. Bismarckovim osnivanjem novog Reicha, njemačka nacija, nakon stoljećima dugog državnog propadanja, ponovno je zasnovala svoju suštinsku organizacijsku strukturu, koja ne samo da je ujedinila njemački narod, već mu je također dala karakterističan životni izraz, koji je bio isto toliko stvaran koliko i savršen. Ako su meso i krv ovog naroda bili suština čijem se održanju u ovom svijetu moralo težiti, instrument moći pomoću kojeg je nacija mogla ubuduće ponovo polagati prava na svoj život u poretku ostalog svijeta stvoren je sa novim Reichom.

Zadatak post Bismarckovskog perioda bio je da riješi koji korak dalje treba poduzeti u interesu očuvanja suštinskog bića njemačkog naroda.

Stoga je daljnja politička aktivnost ovisila od tim odlukama, koje su morale biti korjenitog karaktera, i koje bi za sobom povukle postavljanje novog cilja. Odnosno, to znači: kao što je Bismarck odlučio utvrditi cilj svoje političke aktivnosti, koji mu je samo u tom slučaju omogućavao da na putu njegovog ostvarenja, iz situacije u situaciju, djeluje u skladu sa svim mogućnostima, isto tako je i post Bismarckovski period također morao da zacrta jedan, koliko nužan toliko i realan, definitivni cilj, čijim bi se ostvarenjem neizostavno promovirali interesi njemačkog naroda, i koje bi potom, na sličan način, dopuštalo da se koriste sve mogućnosti, počevši od diplomatskih aktivnosti do vještine ratovanja. Zacrtavanje ovog cilja, međutim, ostalo je nedovršeno. Nije ni potrebno, pa čak ni moguće, detaljno opisati sve uzroke ovog zanemarivanja. Suštinski razlog prije svega leži u osobnom nedostatku ove zaista briljantne i impozantne političke osobnosti. Ali su i razlozi koji djelomično leže u samoj prirodi osnivanja novog Reicha podjednako snažni. Njemačka je postala demokratska država, i mada su lideri Reicha bili podređeni imperijalnim odlukama, ipak su te odluke samo uz velike teškoće mogle izbjeći utjecaj općeg mišljenja koje je svoj izraz našlo posebno u parlamentarnoj instituciji, čiji su tvorci bile političke stranke, kao i tisak, a koje su zauzvrat primale najviše instrukcije od par prepoznatljivih nalogodavaca iz sjene. Na taj način su interesi nacije sve više i više potiskivani u pozadinu u usporedbi sa interesima određenih grupa. To je bio u toliko više slučaj jer je u širokim krugovima javnog mnijenja postojala vrlo slaba predstava o pravim interesima nacije, dok su, naprotiv, interesi određenih političkih stranaka ili svjetskog tiska bili daleko konkretniji zato što je Njemačka sada bila zaista nacionalna država. Ali je koncept nacionalnog stava na kraju bio samo čisto državno-patriotsko-dinastijski i nije imao gotovo nikakve veze sa uvidom u narod. Zato je i prevladala krajnje maglovita predstava u pogledu sutrašnjice i usmjerenosti budućeg vanjskopolitičkog cilja. Promatrano sa nacionalnog stajališta, sljedeći zadatak države, nakon potpunog formiranja unutrašnje državne strukture, trebao je da se sastoji u obnavljanju i konačnom ostvarenju nacionalnog jedinstva. Ni jedan vanjskopolitički cilj nije mogao biti očitiji, za strogo formalnu nacionalnu državu tog vremena, od pripajanja onih njemačkih područja u Europi koja su, djelomično kroz njihovu raniju povijest, morale po svemu sudeći biti dijelovi ne samo njemačke nacije već i njemačkog Reicha. Usprkos tome, jedan tako očigledan cilj nije bio postavljen zato što je, osim drugih otpora, takozvani nacionalni koncept bio suviše nejasan i maglovit, malo osmišljen i analiziran, da bi bio u stanju da sam potakne na takav korak. Budući da ne bi bilo u skladu sa službenim patriotskim idejama svim sredstvima provoditi udruživanje predstavnika njemačke nacije na starim, istočnim granicama Reicha, također ne bi bilo u skladu sa osjećajima neprikladno definirati naklonosti.

Ugledna dinastija Habsburga bi, svakako, na taj način izgubila tron. Sav kavanski patriotizam, građen za stolovima uz pivo, time bi bio najdublje uvrijeđen, ali bi to usprkos svemu bio jedini razuman cilj koji bi Reich mogao da postavi pred sebe, to jest, sa stajališta takozvane nacionalne države. Ne samo zato jer bi, na taj način, broj Nijemaca koji žive u području Reicha razmjerno porastao, što bi se isto tako odrazilo u vojnom smislu, već i zato što smo u to vrijeme mogli biti spašeni gubitka uslijed kojeg danas žalimo. Da se Njemačka pridružila u podjeli besmislene habsburške države, da je u stvari ovo učešće sebi predstavila kao vlastiti politički cilj iz nacionalno političkih razloga, cjelokupan razvoj Europe krenuo bi drugim putem. Njemačka ne bi stvorila sebi neprijatelje od svih onih brojnih država koje same po sebi nisu imale ništa protiv nje, a južne granice Reicha ne bi prelazile preko Brenera. Isto tako i pretežno njemački dio Južnog Tirola bi danas bio u Njemačkoj.

Ali činjenica što je to spriječeno ne leži samo u tadašnjem nedostatku nacionalnog koncepta, već i u jasno zacrtanim i naznačenim interesima određenih grupa. Centristički krugovi su bez obzira na okolnosti željeli politiku usredotočenu na očuvanje takozvane katoličke habsburške države, u pogledu čega su mogli prijetvorno pričati o braći iz klana, dok su u isti mah dobro znali da ista ta braća u habsburškoj monarhiji polako ali sigurno bivaju pritjerana uza zid i pljačkana od strane članova tog klana. Ali za Centar, njemačka gledišta nisu predstavljala mjerilo, pa u stvari, čak ni njemački tisak.

Gospodi je bio draži svaki Poljak, zatim stanovnik Elzasa, spreman da u svakom momentu istupi kao izdajnik,draži čak i frankofil, prije nego Nijemac koji nije želio da se pridruži takvoj kriminalnoj organizaciji. Pod izgovorom da predstavlja katoličke interese, ova stranka je čak i u mirnodopsko vrijeme pomogla u tome da se uzdrma i sruši glavno uporište pravog kršćanskog pogleda na svijet, Njemačka, i to na sve moguće načine. I ova najpodmuklija stranka nije se čak ustezala toga da ide ruku pod ruku, kao najbliskiji prijatelj, sa ljudima koji otvoreno poriču Boga, ateistima, oskrnaviteljima religije, sve dotle dok su na taj način mogli da nanesu štetu njemačkoj nacionalnoj državi i njemačkom narodu.

Tako je u osnivanju bezumne njemačke vanjske politike, Centar, kršćansko katolički pobožni Centar, imao židovskog boga koji se odrekao marksista kao divnih saveznika na svojoj strani.

Jer kao što je Centar učinio sve da se zaštiti od bilo kakve anti habsburške politike, tako su i socijaldemokrati, kao ondašnji predstavnici marksističkog pogleda na svijet, učinili isto, mada iz sasvim drugih razloga. Svakako, zadnja namjera kod obje stranke bila je ista: nanijeti štetu Njemačkoj što je više moguće. Što slabija država, to neograničenija postaje dominacija ovih stranaka, pa tako i veća korist za njihove lidere.

Da je stari Reich želio da,na osnovu nacionalnih političkih gledišta, ponovno ujedini sve pripadnike njemačke nacije u Europi, onda bi raspuštanje habsburškog konglomerata država, nužno povezano s tim, iziskivalo novo grupiranje europskih sila. Očigledno da je takvo raspadanje habsburške države bilo nezamislivo bez uspostavljanja odnosa sa drugim državama koje su morale imati osobne interese. Tako bi europska koalicija za ostvarenje ovog cilja, koristeći pri tome sve mogućnosti, automatski bila oformljena, što bi odredilo sudbinu Europe barem u nekoliko sljedećih desetljeća.

Svakako, Trojni savez je prvo morao, u stvari, biti likvidiran. Kažem u stvari, zato što je u praksi likvidacija ostvarena već odavno.

Savez sa Austrijom je imao pravi smisao za Njemačku sve dotle dok je posredstvom njega mogla da se nada da će dobiti dodatne snage u trenutku opasnosti. Međutim, on je postao besmislen onog trenutka kada su dodatne snage postale manje od njemačkog vojnog tereta, što je bilo prouzročeno od strane te alijanse. Kada se malo bolje razmisli, to je bio slučaj od prvog dana Trojnog saveza ako je zbog, ili na osnovu ovog saveza, na primjer, Rusija trebala postati neprijatelj Njemačke. Bismarck je također krajnje savjesno i pažljivo promislio o ovome, i tako shvatio kako je neophodno da zaključi takozvani Reosiguravajući sporazum sa Rusijom. Ukratko, njegov smisao se sastojao u tome da će Njemačka, ako posredstvom saveza bude gurnuta u sukob sa Rusijom, u tom slučaju ostaviti Austriju. Tako je Bismarck već zapazio problematičan značaj Trojnog saveza u njegovo vrijeme, i u skladu sa njegovom sposobnošću sagledavanja mogućnosti, poduzeo neophodne mjere opreza kako bi preduhitrio sve okolnosti.

U to vrijeme, ovaj Reosiguravajući sporazum doprinio je progonstvu najvećeg državnika našeg doba.

U stvari, situacija koje se Bismarck pribojavao već se nagovijestila početkom 1890. godine, nakon okupacije Bosne od strane Austrougarske, i to zbog panslavenskog pokreta koji se zbog toga snažno rasplamsao. Savez sa Austrijom donio je neprijateljstvo sa Rusijom.

Neprijateljstvo sa Rusijom, međutim, bilo je razlog zbog kojeg su marksisti, iako nisu bili suglasni sa tadašnjom njemačkom vanjskom politikom, u stvari koristili sva sredstva da drugu onemoguće.

Odnos Austrije sa Italijom oduvijek je bio isti. Nekadašnja Italija ušla je u Trojni savez iz predostrožnosti u pogledu Francuske, ali ne iz ljubavi prema Austriji. Naprotiv, Bismarck je čak i ovdje točno zapazio srdačan odnos između Italije i Austrije kada je tvrdio da postoje samo dvije mogućnosti između te dvije države: ili savez ili rat. U Italiji sa izuzetkom nekoliko frankofilskih fanatika prava naklonost postojala je samo prema Njemačkoj. I to je isto tako bilo potpuno razumljivo. O neizmjernom nedostatku političkog obrazovanja i neznanju njemačkog naroda, poglavito njegove takozvane buržoaske nacionalne inteligencije, posebno govori to što su vjerovali da mogu preobratiti Trojni savez, zasnovan na političkom zakonu, u sferu prijateljske naklonosti. To čak nije bio slučaj između Njemačke i Austrije, jer je čak i tu Trojni savez, ili točnije, savez sa Njemačkom, prirastao za srce vrlo malom dijelu Nijemaca u Austriji. Habsburzi nikada ne bi pronašli put u Trojni savez da je postojala bilo koja druga mogućnost da sačuvaju svoj leš

od države. Kada je tokom srpanjskih dana 1870. godine, njemački narod planuo od nezadovoljstva zbog nečuvenih francuskih provokacija i ubrzano se pripremao za staro ratište u obranu njemačke Rajne, u Beču se vjerovalo da je nastupio pravi čas za osvetu. Konferencije su slijedile, brzo se nižući jedna za drugom, krunski savjet se smjenjivao jedan za drugim, glasnici su hitali simo-tamo, i prvi saziv rezerve se okupio na broju kada su, odjednom, naravno, isto tako počeli stizati službeni izvještaji sa ratnih poprišta. I kada je nakon Weisenburga uslijedio Wort, a nakon Worta Gravelot, Metz, i, konačno, Sedan, onda su Habsburzi, pod pritiskom iznenada upućenog glasnog zahtjeva njemačkog mišljenja, stidljivo počeli otkrivati svoje njemačko srce. Da je u to vrijeme Njemačka izgubila samo nekoliko prvih bitaka, Habsburzi bi, a sa njima i Austrija, uradili apsolutno istu stvar zbog koje su kasnije uputili veliki prijekor Italiji. I, štoviše, ne samo da su to uradili po drugi put u Svjetskom ratu, već su zapravo počinili najelementarniju izdaju države koja je isukala mač zbog njih. Za dobro i u ime ove države, Njemačka je na sebe preuzela najgore krvoproliće, a bila izdana ne samo u tisućama pojedinačnih slučajeva od strane te države, već konačno od strane samih njenih predstavnika, što su sve stvari i istine koje naši buržoaski nacionalni patrioti radije prešućuju, kako bi danas bili u stanju da dižu galamu protiv Italije.

Kada je kasnije dinastija Habsburga polako ušla u Trojni savez, to je zaista bilo samo zato što bi bez njega odavno bila svrgnuta i što bi se daleko ranije nalazila tamo gdje se nalazi danas. Kada ponovno malo bolje pogledam grijehe ove dinastije u povijesti njemačkog naroda, meni se čini posebno tužno to što su ovaj put božje namjere pokrenule sile koje leže izvan njemačkog naroda.

Ali, Habsburzi su također imali jake razloge da žele savez, posebno sa Njemačkom, zato što se taj savez u stvari odrekao nijemstva u Austriji. Habsburška politika denacionalizacije u Austriji, njena čehizacija i slavenizacija pripadnika njemačke nacije, nikada ne bi postala moguća da sam Reich to nije stavio pod svoje okrilje. Jer sa kojim su pravom njemački Austrijanci imali protestirati, i to na nacionalnoj osnovi, protiv državne politike koja se podudarala sa suštinom njemačke nacionalne ideje, onako kako je ona bila utjelovljena u Reichu za njemačke Austrijance? I, obrnuto, da li su Nijemci sada uopće mogli vršiti pritisak kako bi spriječili postupnu degermanizaciju u Austriji ako su, na kraju, svi Habsburzi bili saveznici Reicha? Mi moramo poznavati slabosti političkih lidera Reicha kako bismo znali da bilo što uskoro može postati moguće, a ne da pokušavamo da se vježbamo u energičnom utjecaju na saveznika kako bi djelovali na njegove unutrašnje prilike. Lukavi Habsburzi znali su ovo vrlo dobro, kao što je, uopće, austrijska diplomacija bila daleko superiornija u odnosu na njemačku u uvježbanosti i prepredenosti. I, obrnuto, upravo ti Nijemci, kao zaslijepljeni, nisu imali ni najmanju predstavu o događajima i uvjetima u zemlji njihovog saveznika. Samo je rat mogao otvoriti oči većini ljudi.

Prema tome, sam savez zasnovan na prijateljstvu Habsburga prema Njemačkoj bio je u toliko sudbonosniji što je, upravo preko njega, vrhunsko potkopavanje preduvjeta za ovaj savez bilo garantirano. A budući da su sada Habsburzi bili u poziciji da postupno uništavaju nijemstvo u Austriji, i bez brige da će se Njemačka u to umiješati, vrijednost cjelokupnog ovog saveza postajala je sve problematičnija. Koji bi smisao za Njemačku trebao imati savez u okviru kojeg nisu postojale iskrene namjere od strane ljudi na vlasti. Jer dinastija Habsburga nikada nije uzimala u obzir njemačke interese, u pogledu saveza, zdravo za gotovo, tako da je nekoliko pravih prijatelja ovog saveza silom prilika polako podleglo degermanizaciji. Naime, u preostalom dijelu Austrije, savez je promatran u najboljem slučaju potpuno ravnodušno, a u većini slučajeva je bio omrznut.

U razdoblju posljednja dva desetljeća prije rata, gradske novine u Beču su već bile više profrancuski nego pronjemački orijentirane. Tisak slavenskih provincija, međutim, bio je svjesno i otvoreno neprijateljski raspoložen prema Njemačkoj. Razmjerno tome koliko su Habsburzi poticali slavensku kulturu do krajnjih granica, i koliko su danas Slaveni u svojim glavnim gradovima stekli središta vlastite nacionalne kulture, isto toliko su im omogućili i formiranje centara njihove posebne političke volje. I to je prava povijesna kazna za dinastiju Habsburga što nisu sagledali da će ova nacionalna mržnja, koja se prvo okrenula prema Nijemcima, jednog dana uništiti samu Austriju. Ali za Njemačku je savez sa Austrijom postao posebno besmislen u trenutku kada su, zahvaljujući utjecaju njemačko-austrijskih marksista, izdajničkom po narod, takozvanim univerzalnim pravom glasa pokvarili hegemoniju nijemstva u austrijskoj državi. Jer su, u stvari, Nijemci predstavljali samo trećinu populacije austrijske polovice austrougarske države. Kada je univerzalno pravo glasa jednom postalo temelj austrijskog parlamentarnog zastupanja, Njemačka se zatekla u bespomoćnoj situaciji, tim više što su klerikalne stranke željele namjerno da zastupaju nacionalna gledišta u toliko maloj mjeri koliko su to činili marksisti, koji su ih svjesno izdali. Isti socijaldemokrati koji danas licemjerno govore o nijemstvu u Južnom

Tirolu zapravo su ga izdali i prodali u staroj Austriji na najbesramniji način, u svakoj prilici koja im se ukazala. Uvijek su stajali na strani neprijatelja našeg naroda. Najdrskija češka arogancija uvijek je pronalazila svoje predstavnike u redovima takozvane njemačke socijaldemokracije. Svaki okrutan postupak usmjeren protiv Njemačke nailazio je na njihovo odobravanje. Svaki primjer pogoršavanja situacije u Njemačkoj, socijaldemokrati su promatrali kao suradnici neprijatelja. I što je onda, pod takvim okolnostima, Njemačka mogla očekivati od države od čijeg je političkog vodstva, i to posebno u parlamentu, četiri petine bilo svjesno i otvoreno antinjemačko? Savez sa Austrijom ide samo u njenu korist, dok Njemačka uslijed toga mora pretrpiti štetu. I to daleko veću nego što se na prvi pogled čini.

Priroda austrijske države imala je za posljedicu to da su sve okolne države kao cilj svoje nacionalne politike postavile njeno razbijanje. Jer ono što post Bismarckova Njemačka nikada nije uspjela izvesti, pošlo je za rukom čak i najmanjim balkanskim državama, odnosno to da uspostave određen vanjskopolitički cilj i pokušaju ga ostvariti u skladu sa svim raspoloživim mogućnostima. I sve u izvjesnoj mjeri novoosnovane nacionalne države, koje leže na austrijskim granicama, vidjele su svoj najdalekosežniji politički zadatak u tome da oslobode pripadnike svoje nacije, koji su živjeli pod vlašću Austrije i Habsburga. Bilo je očigledno da do oslobođenja može doći samo putem vojne akcije, što bi isto tako moralo dovesti do uništenja Austrije. S druge strane, austrijske sile otpora su mogle utoliko manje raditi na tome da to spriječe, jer su ovisile prvenstveno o onima koji su trebali da se bore za oslobođenje. U slučaju koalicije sa Rusijom, Rumunjskom i Srbijom protiv Austrije, Slaveni na sjeveru i jugu automatski bivaju isključeni iz okvira austrijskog otpora, tako da su, u najboljem slučaju, kao nosioci suštinske borbe ostali samo Nijemci i Mađari. Sada, iskustvo pokazuje da eliminiranje posebnih vojnih trupa sastavljenih iz naroda vodi do dezintegracije, pa tako i do potpune paralize austrijskog fronta. Sama Austrija bila bi u stanju da pruži vrlo slab otpor takvom općem ofenzivnom ratu. To je bilo poznato i u Rusiji i u Srbiji, a isto tako i u Rumunjskoj. Na taj način, ono što je istinski podržavalo Austriju bio je njen moćni saveznik, na kojeg je mogla da se osloni. Ali, što je bilo prirodnije od toga što se do ovog časa u umovima vodećih antiaustrijskih državnika, kao i u javnom mnijenju, stvorila ideja da put do Beča mora voditi preko Berlina? Što je više država nastojalo da naslijedi Austriju, a u tome nije uspijevalo zbog vojnog partnerstva, tako je rastao i broj država čije je neprijateljstvo Njemačka navukla na sebe.

Na prijelazu iz jednog u drugo stoljeće, količine naoružanja ovih neprijatelja, koji su se zbog Austrije okrenuli protiv Njemačke, bile su mnogostruko veće nego što je Austrija ikada mogla da joj pošalje kao vojnu pomoć.

Tako je unutrašnji smisao ove savezničke politike otišao u suprotnu krajnost.

Stvar je još više zakomplicirala treća zemlja članica saveza, Italija. Kao što je već spomenuto, odnosi Italije prema Austriji nikada nisu bili srdačni, i to gotovo bez ijednog razloga, već samo iz čiste potrebe. Talijanski narod prije svega, kao i Talijanska inteligencija, uvijek su gajili simpatije prema Njemačkoj. Na prijelazu iz jednog u drugo stoljeće stekli su se već svi uvjeti za savez Italije sa Njemačkom. Mišljenje da će Italija biti nepouzdan saveznik toliko je glupo i neosnovano da ga političari iz fotelja mogu plasirati samo pred takozvanom nacionalnom buržoazijom. Najmoćniji protuargument pruža povijest našeg naroda, odnosno, razdoblje kada je Italija već jednom bila saveznik Njemačke protiv Austrije. Svakako, Njemačka je u to vrijeme bila Prusija vođena Bismarckovim genijem, a ne nekim političkim nesposobnjakovićima, koji su kasnije pogrešno upravljali Reichom.

Italija je u to vrijeme svakako pretrpjela poraze u kopnenim i pomorskim bitkama, ali je časno ispunila obveze kao saveznik, što Austrija nije uradila u Svjetskom ratu, u koji je gurnula Njemačku. Jer u to vrijeme Italija je ponosno i sa negodovanjem odbila, usprkos vojnim porazima i gubicima koje je trpjela, ponuđeni separatni mir, koji joj je pružao mogućnost da sve ostvari kasnije. Austrijski vladari ne samo da su priželjkivali takav mir, već su čak bili spremni da u to ime odmah izdaju Njemačku. To što do toga nije došlo, nije bilo zbog toga što je austrijska država pokazala snagu karaktera, već zbog prirode zahtjeva koje joj je postavio neprijatelj, a koji su u stvari za sobom povlačili njen slom i raspad. Činjenica da je Italija pretrpjela vojne gubitke 1866. godine, nije u stvari mogla da se smatra znakom njene nelojalnosti savezu. Ona bi svakako i sama više željela skupljati pobjedničke trofeje nego trpjeti poraze, ali se Italija nikako nije mogla usporediti sa Njemačkom u to vrijeme, pa ni kasnije, zato što joj je nedostajala superiorna moć jedne čvrsto utemeljene vojske, koju je Njemačka stekla u Prusiji. Njemački savez bez podrške pruske vojne moći isto tako bi pokleknuo pred napadom iskusnih i još uvijek jedinstvenih vojnih trupa, kakve je posjedovala Austrija, kao što je bio slučaj sa Italijom. Ali suštinska stvar leži u činjenici da je Italija u to vrijeme omogućila donošenje odluke u Češkoj u korist Drugog njemačkog Reicha, tako što je zaustavila ogroman dio austrijske vojske. Jer tko god zamisli kritičnu

situaciju na dan bitke kod Konigsgraza ne može tvrditi kako nije bilo ni od kakvog značaja po sudbinu Njemačke da li je Austrija na ratištu bila sa dodatnih 140.000 ljudi, u čemu je spriječila talijanska vojska.

Sasvim je razumljivo što Italija u to vrijeme nije sklopila ovaj savez da bi omogućila nacionalno ujedinjenje njemačkog naroda, već Talijana. Stvarno je potrebna opće poznata politička naivnost pripadnika lige patriota da bi se u tome prepoznao cilj njenog pristupanja ili da bi se on oklevetao.Tako formulirana ideja ulaska u savez, koji bi od samog početka morao biti samo u našu korist ili putem kojeg je nešto trebalo da učinimo, obična je djetinjarija i glupost, budući da su Talijani u to vrijeme imali pravo da isto to zamjere Prusiji, kao i samom Bismarcku, odnosno, to da su ušli u savez ne iz ljubavi prema Italiji, već radi vlastitih interesa. Nažalost, prema tome kako ja vidim sve te događaje, moram izjaviti da je ponižavajuće to što je ta glupost počinjena ne samo sjeverno od Alpa, već i južno od njih.

Takva glupost se može shvatiti jedino ako razmotrimo Trojni savez, ili još bolje, savez između Njemačke i Austrije, koji je stvarno rijedak slučaj u kojem jedna država, Austrija, dobiva sve od saveza, dok druga, Njemačka, ne dobiva ništa. Savez u kojem jedna strana riskira svoje interese, dok druga koristi sva sredstva da ih zaštiti. Jedna iza svega toga vidi svoj smisao, a druga nibelunšku lojalnost. To se ipak dogodilo samo jednom u povijesti u takvoj mjeri i na takav način, ali je Njemačka pretrpjela užasne posljedice svog državnog vodstva i savezničke politike.

Prema tome, ako je savez sa Italijom, barem što se tiče odnosa Austrije prema njoj, od samog početka bio problematičan, to onda nikako nije bilo zbog toga što su Habsburzi, recimo, učinili potpuno pogrešan izbor u pogledu partnera, već zato što za Italiju sam ovaj savez nije obećavao ništa za uzvrat.

Italija je bila nacionalna država. Njena budućnost neizostavno je morala ležati na obalama Mediterana. Na taj način je svaka susjedna država manje više predstavljala prepreku na putu razvoja ove nacionalne države. Ako uz sve to uzmemo u obzir da je sama Austrija unutar svojih granica imala preko 800.000 Talijana, i da su dalje sami Habsburzi koji su, s jedne strane, prepustili Nijemce procesu slavenizacije, a s druge strane, vrlo dobro znali kako da Slavene i Nijemce okrenu protiv Talijana imali interes da ovih 800.000 Talijana izlože utjecajima denacionalizacije, onda je budući vanjskopolitički cilj Talijana bio potpuno jasan i razumljiv. On je trebao biti antiaustrijski, a pronjemački koliko god je to moguće. I ta politika je također pronašla najenergičniju podršku, pa čak i zanosno oduševljenje medu talijanskim narodom budući da su nedjela i nepravde koje su Habsburzi uz pomoć Austrije kao političkog oružja stoljećima činili protiv Italije, gledano sa talijanskog stajališta, dosezale do neba. Stoljećima je Austrija predstavljala prepreku ujedinjenju Italije. Habsburzi su uvijek iznova pružali podršku korumpiranim talijanskim dinastijama; u stvari, čak je na prijelazu iz jednog u drugo stoljeće teško dolazilo do toga da se stranački kongres klerikalnog i kršćanskog društvenog pokreta završi bilo čim drugim osim zahtjevom da se Rim ponovo vrati Papi. Direktno se izjašnjavalo u prilog činjenici da se to smatra zadatkom austrijske politike, ali su, s druge strane, bezobzirno očekivali da ljudi u Italiji neizostavno izjave veliko oduševljenje u vezi saveza sa Austrijom. Tako austrijska politika prema Italiji stoljećima nije imala skrupula. Ono što je Francuska stoljećima predstavljala za Njemačku, to je Austrija uvijek bila za Italiju. Predjeli na sjeveru Italije uvijek su bili polje djelovanja na kojem je austrijska država ispoljavala svoju prijateljsku politiku prema Italiji. Hrvatski puk i vojnici bili su donosioci i nosioci kulture austrijske civilizacije, i tužno je što se sve to, djelomično, također pripisalo imenu Njemačke. Ako danas i čujemo arogantne osude i neodobravanje, u stvari, besramno vrijeđanje njemačke kulture od strane Talijana, onda njemački narod može da zahvali tome što je država, izvana kamuflirana kao Njemačka, dopustila da karakter njenog unutrašnjeg bića Talijanima bude predstavljen posredstvom grubih vojnika, koji su u vlastitoj austrijskoj državi bili smatrani ne samo ljudima koji su živjeli o državnom trošku, već i zbog toga kaznom od Boga. Ratna slava austrijske vojske dijelom je izgrađena na uspjesima koji su nužno proistekli iz vječite mržnje Talijana.

Bila je prava nesreća za Njemačku što to nije uspjela shvatiti, nesreća, naprotiv, skrivana i zataškavana indirektno, ako ne i direktno budući da je Njemačka na taj način izgubila državu koja je, kako su onda stvari stajale, mogla postati naš vjerni saveznik, kao što je jednom bila izuzetno pouzdan saveznik Prusije.

Tako je stav širokog javnog mnijenja u Austriji povodom rata u Tripoliju bio presudan za unutrašnji odnos Italije prema Habsburzima. Da je Beč trebao gledati poprijeko na pokušaje Italije da kroči u Albaniju ipak je bila razumljiva stvar. Austrija je smatrala da su tu ugroženi njeni vlastiti interesi. Ali je zato opće i neosporno umjetnim putem stvarano neprijateljsko raspoloženje prema Italiji, kada je ona krenula u osvajanje Tripolija, bilo nerazumljivo. Korak koji je Italija načinila, međutim, bio je jasan. Ni jedan čovjek ne bi mogao optužiti talijansku vladu što je pokušala odnijeti

talijansku zastavu u područja koja su po svojoj lokaciji, morale biti priznate kao kolonijalne za Italiju. Ne samo zato što su mladi talijanski kolonisti krenuli stopama drevnih Rimljana, već zato što je talijanska akcija i iz drugih razloga trebala naići na pozitivne reakcije upravo u Njemačkoj i Austriji. Što je Italija bila angažiranija u Sjevernoj Africi, to se, po prirodi stvari, ona sve više suprotstavljala Francuskoj. Superiorno državno vodstvo Njemačke je trebalo svim sredstvima barem ometati prijeteće širenje francuske hegemonije preko Sjeverne Afrike, i, općenito, njeno otkrivanje crnačkog kontinenta, uzimajući pri tome u obzir da što je moguće više oteža potencijalno vojno jačanje Francuske na europskim ratištima, budući da francuska vlada, i posebno njeni vojni lideri, nisu ostavljali mjesta ni najmanjoj sumnji da su za njih afričke kolonije imale još neki značaj osim da predstavljaju samo eksponate francuske civilizacije. Zato što su u njima odavno prepoznali izuzetne izvore iz kojih su mogli regrutirati vojnike za sljedeću europsku utrku u naoružanju. Da se to moglo odigravati samo u Njemačkoj bilo je jasno kao dan. Što je onda moglo biti prirodnije, sa njemačkog stajališta, nego da potpomaže svako miješanje druge sile, posebno ako je ona još i bila njen saveznik. Štoviše, francuska nacija je bila sterilna i nije imala potrebe za širenjem svog životnog prostora, dok je talijanski narod, isto tako kao i njemački, morao nekako pronaći put iz tog problema. Neka nitko ne tvrdi da bi to podrazumijevalo pljačku Turske, jer bi u tom slučaju sve kolonije zaista bile ukradeni teritoriji. Samo bez njih Europljani ne bi mogli živjeti. Mi nemamo interes, i ne bi ga trebali imati, da stvaramo distancu i otuđenje sa Italijom iz potpuno neosnovanih osjećaja naklonosti prema Turskoj. Ako je ikada postojala vanjskopolitička aktivnost u kojoj bi Njemačka i Austrija mogle u potpunosti spremne da stanu iza Italije, onda je to upravo trebala biti ova. Bilo je naprosto skandalozno kako se austrijski tisak tog vremena, zapravo cjelokupno javno mnijenje, ponijelo prema talijanskoj akciji, čiji krajnji cilj nije bio ništa drugo do pripajanje Bosne i Hercegovine od strane same Austrije. Mržnja se iznenada rasplamsala u to vrijeme, koje je objelodanilo pravo unutrašnje raspoloženje ovog austrijsko-talijanskog odnosa utoliko više što nije postojalo pravog razloga za to. Ja sam u to vrijeme bio u Beču i potpuno mi se smučio glup i besraman način na koji je tada savezniku zabijen nož u leđa. Dakle, pod takvim okolnostima, zahtijevati od istog tog saveznika lojalnost, koja bi u stvari predstavljala samoubojstvo za Italiju, isto je toliko nerazumno koliko i naivno.

Budući da u svemu tome postoje i sljedeći faktori: prirodan vojno geografski položaj Italije uvijek će prisiljavati ovu državu da formulira politiku koja je neće dovesti u konflikt sa superiornom pomorskom silom, kojoj talijanska mornarica i flota zajedno neće biti u situaciji da, prema realnim procjenama, pruže otpor. Sve dotle dok Engleska posjeduje neospornu dominaciju na moru, i sve dotle dok ta prevlast može biti još više ojačana Mediteranskom francuskom flotom, pri čemu Italija i njeni saveznici ne mogu da im pruže pravi otpor, Italija ne može ni pomišljati na to da zauzme stav protiv Engleske. Ne smijemo od državnih lidera tražiti da, iz idiotske naklonosti prema drugoj državi, čija je uzvraćena ljubav bila jasno izražena upravo ratom u Tripoliju, završi tako što će vlastiti narod dovesti do uništenja. Svatko tko i letimično prouči pomorske uvjete talijanske države mora istog trenutka shvatiti da borba ove protiv Engleske u postojećim okolnostima nije samo beznadna nego i apsurdna. Tako se Italija zatekla u apsolutno istoj situaciji u kojoj se svojevremeno našla Njemačka; odnosno, kao što se nekada Bismarcku rizik ulaska u rat protiv Rusije, prouzročen od strane Austrije, činio toliko monstruoznim da se na kraju posvetio tome da, kroz čuveni Reosiguravajući mirovni sporazum, zanemari stvar inače postojećeg saveza. Na sličan način je za Italiju savez sa Austrijom isto tako bio neodrživ onog momenta kada je od Engleske učinila svog neprijatelja kao rezultat toga. Svatko tko ovo ne želi shvatiti, potpuno je nesposoban da razmišlja politički, pa zato, u najboljem slučaju, nije u stanju ni da vodi politiku u Njemačkoj. Ali njemački narod može vidjeti rezultat politike ovog tipa ljudi, pa zato mora i snositi posljedice.

Sve su to aspekti koji su morali da svesti vrijednost saveza sa Austrijom na minimum. Jer je na taj način bilo izvjesno da bi Njemačka, zbog njenog saveza sa Austrijom, po svoj prilici isto tako stvorila neprijatelje, ne samo u Rusiji i Rumunjskoj, već isto tako u Srbiji i Italiji. Jer, kao što je već rečeno, nema saveza koji se može izgraditi na osnovu potpune naklonosti, lojalnosti ili zahvalnosti. Savezi će biti utoliko jači ukoliko države učesnice mogu iz njega izvući veću korist za sebe. Nerealna je sama želja da se savez formira na bilo kojim drugim osnovama. Nikada ne bih očekivao da Italija uđe u savez sa Njemačkom iz ljubavi prema njoj, sa namjerom da joj na taj način donese korist. Kao što nikada ne bih poželio da uđem u taj sporazumni odnos iz ljubavi prema drugoj državi, iz čiste naklonosti, ili iz želje da joj služim. Ako se danas zalažem za savez između Italije i Njemačke, to radim samo zato što vjerujem da te dvije države na taj način mogu imati obostranu korist. Dakle, tako da obje države iz toga ostvare napredak.

Prednost Trojnog saveza leži isključivo na strani Austrije. Svakako, zbog odlučujućih faktora u politici pojedinačnih država, samo bi Austrija mogla imati neke koristi od tog saveza. Jer, po svojoj prirodi Trojni savez nije imao agresivnih

sklonosti. To je bio obrambeni savez koji je kao najviši cilj, prema njegovim odredbama, trebao zadržati i sačuvati status Q. Njemačka i Italija su, uslijed nemogućnosti da ishrane vlastite narode, bile prisiljene da upotrijebe agresivnu politiku. Samo je Austrija trebala biti sretna da na kraju sačuva svoju trulu državu, što je već samo po sebi bilo nemoguće. Zato što njena obrambena moć nikada ne bi bila u stanju uspjeti u tome, ofenzivne trupe Njemačke i Italije su kroz Trojni savez, angažirane u službi očuvanja austrijske države. Njemačka je bila obvezana da ostane u toj ulozi i na taj način bila uništena, Italija je brzo istupila i tako se spasila. Samo bi čovjek, kome politika ne predstavlja dužnost očuvanja naroda svim sredstvima i prema svim raspoloživim mogućnostima, mogao željeti da osudi takav postupak.

Da je stara Njemačka, kao formalna nacionalna država, pred sebe postavila za cilj samo daljnje ujedinjenje njemačke nacije, Trojni savez bi se odmah počeo raspuštati, to jest, odnos sa Austrijom bio bi promijenjen. Ona bi sebe na taj način poštedjela brojnih neprijatelja, koji nikako nisu mogli biti preplašeni parolama o carskoj moći.

Prema tome, čak ni predratna Njemačka više nije trebala dopustiti da njena vanjska politika bude određena čisto formalnim nacionalnim gledištima ako oni nisu vodili u pravcu neophodnih narodnih ciljeva.

Već u predratnom razdoblju, budućnost njemačkog naroda se sastojala u pitanju rješavanja problema njegovog održanja. Njemački narod više nije mogao sebi osigurati osnovna sredstva za život unutar postojećeg teritorija.

Cjelokupna industrija i sposobnost, kao i znanstvene metode obrađivanja zemlje, mogli su u najboljem slučaju samo donekle ublažiti oskudicu, ali nisu mogli da je spriječe. Čak i u godinama izuzetno visokih prinosa žetve, oni više nisu mogli pokriti vlastite potrebe za prehrambenim namirnicama. A kada su oni bili prosječni ili loši, onda su već u značajnoj mjeri ovisili od uvoza. Čak je i snabdijevanje raznih grana industrije sirovinama zapalo u teškoće, i moglo se osigurati samo iz inozemstva.

Postojali su različiti načini da se prevlada ova oskudica. Emigracija i kontrola rađanja morali su se kategorično odbaciti čak i sa stajališta tadašnje nacionalne države. U tom slučaju, znanje o biološkim posljedicama bilo je manje uvjerljivo nego strah od desetkovanja. Prema tome, za tadašnju Njemačku, postojale su samo dvije mogućnosti da se stvore uvjeti za očuvanje naroda u budućnosti, a da se pri tome stanovništvu ne nametnu ograničenja. Ili su morali da se ulože napori kako bi se riješila potreba za prostorom, to jest, da se steknu novi teritoriji, ili se Reich morao preobraziti u veliku izvoznu firmu. To je značilo da proizvodnju određene robe treba povećati tako da prelazi domaće potrebe, kako bi se putem izvoza mogla razmjenjivati za prehrambene namirnice i sirovine.

Svijest o potrebi za proširenjem njemačkog životnog prostora je postojala, mada u to vrijeme samo djelomično. Postojalo je uvjerenje da se najbolji način na koji se može ponašati u takvim okolnostima sastojao u tome da se Njemačka svrsta u redove velikih kolonijalnih naroda. Međutim, u stvarnosti, nedostatak u razmišljanju već se ogledao u načinu provođenja ove ideje u djelo. Budući da smisao ispravne teritorijalne politike leži u činjenici da se životni prostor naroda poveća podjelom novih područja za stanovanje onom dijelu stanovnika koji predstavlja višak, a koji, potom, ako ne poprimi karakter emigracije, mora biti u bliskoj političkoj i državnoj vezi sa domovinom. To se više nije odnosilo na kolonije koje su krajem devetnaestog stoljeća i dalje stajale na raspolaganju. Njihova prostorna udaljenost, kao i posebni klimatski uvjeti tih područja spriječili su naseljavanje kakvo su Englezi mogli poduzeti u njihovim američkim kolonijama, Nizozemci u Južnoj Africi, i opet Englezi u Australiji. Kada se svemu tome još dodao cjelokupan karakter njemačke kolonijalne politike, problem naseljavanja je pao u drugi plan da bi se na to mjesto postavili poslovni interesi, koji su se u izuzetno maloj mjeri poklapali sa zajedničkim interesima njemačkog naroda. Tako od samog početka vrijednost njemačkih kolonija leži više u mogućnosti stjecanja određenih tržišta, koja bi proizvodnjom različitih kolonijalnih proizvoda i, djelomično, sirovina, učinila njemačku ekonomiju nezavisnom od drugih zemalja.

To bi svakako u izvjesnoj mjeri bilo uspješno u budućnosti, ali nikako ne bi riješilo problem prenaseljenosti Njemačke osim ako to ne bi garantirano osiguralo održanje njemačkog naroda na jedan suštinski način putem izvozne ekonomije. Tako bi njemačke kolonije, putem povoljnije isporuke sirovina, jednog dana, različitim industrijama pružile veće mogućnosti da se nadmeću na međunarodnom tržištu. Prema tome, njemačka kolonijalna politika je u najdubljem smislu te riječi bila teritorijalna, ali je postala sredstvo njemačke ekonomske politike. U stvari, čak i veliko olakšanje u pogledu unutrašnje prenaseljenosti Njemačke putem naseljavanja kolonija bilo je potpuno beznačajno.

Ako je, osim toga, neko želio prijeći na pravu teritorijalnu politiku, onda je kolonijalna politika, vođena prije rata, bila

utoliko besmislenija budući da nije mogla dovesti do rješenja problema prenaseljenosti Njemačke.

Nasuprot tome, međutim, jednog dana, prema svim realnim predviđanjima, samo njegovo izvršenje iziskivat će isto riskiranje krvoprolića kao što je bilo iziskivano u najgorim slučajevima za stvarno korisnu teritorijalnu politiku. Jer dok je ova vrsta njemačke kolonijalne politike u najpovoljnijoj situaciji mogla da donese samo jačanje njemačke ekonomije, jednog dana je morala da postane uzrok fizičkog sukoba sa Engleskom. Jer njemačka svjetska ekonomska politika nikada nije mogla izbjegnuti odlučujuću borbu sa Engleskom. Izvoz, svjetska trgovina, kolonije i trgovačka mornarica morali su onda da se zaštite mačem od te sile koja se, sa istog stajališta samoodržanja kao Njemačka, davno zatekla u situaciji da bude prisiljena krenuti tim putem. Zato je ova miroljubiva ekonomska borba za osvajanje mjesta pod suncem mogla da se odigrava sve dotle dok je Engleska mogla računati na to da će doprinijeti propadanju njemačke konkurencije čisto ekonomskim sredstvima, jer se onda više nikada ne bismo pojavili iz sjene. Ali, da je Njemačka uspjela u tome da potisne Englesku na miroljubiv ekonomski način, onda je jasno da bi fantom ovog mirnog ekonomskog osvajanja svijeta bio zamijenjen otporom bajunetama.

Bez sumnje, bila je to, međutim, politička ideja dopustiti njemačkom narodu da postaje sve brojniji putem porasta industrijske proizvodnje i prodaje na međunarodnom tržištu. Ova ideja nije bila narodna, ali je korespondirala sa dominantnim idejama buržoaskog nacionalnog svijeta tog vremena. Ovaj put je mogao biti prevaljen u svakom slučaju, samo što bi to tada u potpunosti jasno naznačilo i strogo odredilo dužnost njemačke vanjske politike: kraj svjetske trgovinske politike Njemačke mogao je samo predstavljati rat sa Engleskom. Ali je u tom slučaju zadatak njemačke vanjske politike bio da se naoruža, putem dalekosežnih savezničkih mjera, za sukob sa državom, koja na osnovu iskustva dužeg od sto godina ne bi propustila provesti opću mobilizaciju savezničkih država. Ako je Njemačka željela braniti svoju industrijsku i ekonomsku politiku od Engleske, onda je prvo morala zatražiti od Rusije da joj pruža podršku u pozadini. Rusija je tada bila jedina država koja se mogla smatrati vrijednim saveznikom, jer nije imala nikakvih razloga da se suštinski protivi Njemačkoj, barem ne u tom trenutku. Pri tome je svakako cijena za ovaj savez sa Rusijom, s obzirom na to kako su stvari stajale, ležala samo u odustajanju od saveza sa Austrijom. Jer bi dvojni savez sa Austrijom bio ludost, u stvari, pravo ludilo. Tek kada je njemačka pozadina bila potpuno pokrivena od strane Rusije, ona je mogla preći na pomorsku politiku koju je svjesno usmjerila na dan obračuna. Tek tada je Njemačka mogla isto tako dodijeliti ogromna sredstva neophodna za upotpunjavanje flote koja je, budući da nije bila modernizirana u svim detaljima, zaostajala pet godina, posebno u pogledu brzine, i na taj način bila deplasirana.

Ali zamka u austrijskom savezu je bila toliko velika da se rješenje više nije moglo pronaći, i Rusija, koja je ponovno počela da se obnavlja nakon rusko-japanskog rata, morala je zauvijek biti otpisana. Međutim, tako je cjelokupna njemačka ekonomska i kolonijalna politika bila više od opasne igre. Činjenica je da se Njemačka također klonila konačnog obračuna sa Engleskom, i, u skladu s tim, godinama je njen stav bio uvjetovan principom neprotivljenja neprijateljskoj strani. To je odredilo sve njemačke odluke koje su bile neophodne za njenu obranu ekonomske i kolonijalne politike, sve dotle dok, 4. kolovoza, 1914. godine, Engleska deklaracija o ratu nije okončala ovaj nesretni period njemačke zaslijepljenosti.

Da se Njemačka tada manje upravljala prema buržoasko-nacionalnim nego prema narodnim gledištima, razmatrao bi se samo drugi put do rješenja siromaštva i oskudice u zemlji, odnosno, onaj koji je bio u vezi sa sveobuhvatnijom teritorijalnom politikom u samoj Europi.

Od tuda je njemačka kolonijalna politika, koja nas je nužno dovela u sukob sa Engleskom — pri čemu je Francuska uvijek mogla da se smatra zemljom koja staje rame uz rame sa neprijateljem bila posebno nerazborita zato što je naša baza u Europi tako bila slabija nego bilo kojeg drugog kolonijalnog naroda od svjetskog političkog značaja. Pa je tako, na kraju, sudbina kolonija bila jasno odlučena u Europi. Zbog toga je svaka njemačka vanjska politika bila usmjerena prvenstveno na jačanje i čuvanje njemačke vojne pozicije u Europi. Tako smo mogli očekivati vrlo malu pomoć od naših kolonija. Naprotiv, svako širenje naše teritorijalne baze u Europi automatski bi vodilo u pravcu jačanja naše pozicije. Nije isto ako narod ima naseljeno područje od 560.000, ili, recimo, milijun kvadratnih kilometara. U slučaju rata, tako, teškoća borbe za samoodržanje, koja mora ostati što nezavisnija od utjecaja neprijateljskih aktivnosti, kao i to što je vojna zaštita omogućena već samom površinom teritorija, pa u skladu sa tim i naše operacije, koje doprinose tome da nužno vodimo rat na našoj zemlji sve bi to bilo daleko podnošljivije.

Općenito gledajući, dakle, određena obrana protiv iznenadnih napada leži u veličini državnog teritorija.

Prije svega, međutim, samo putem teritorijalne politike u Europi ljudski resursi se mogu pomicati i biti sačuvani za naš narod, uključujući njihovo vojno korištenje. Dodatnih 500.000 kvadratnih kilometara u Europi mogu snabdijevati poljoprivrednim dobrima milijune njemačkih seljaka, i učiniti dostupnim milijune vojnika za oružane snage njemačkog naroda u trenutku odluke.

Jedino područje u Europi koje bi mogla doći u obzir za takvu teritorijalnu politiku stoga jest Rusija. Slabo utvrđene zapadne granice područja, koja su već jednom primila njemačke kolonizatore kao donositelje kulture, mogle bi isto tako da se razmotre za novu teritorijalnu politiku njemačke nacije. Zato je cilj njemačke vanjske politike bezuvjetno morao biti da se oslobodi pozadine protiv Engleske i, nasuprot tome, što je moguće više izolira Rusija. Potom, sa neustrašivom logikom, mi smo morali odustati od ekonomske i svjetske trgovinske politike i, ako je to bilo potrebno, potpuno dignemo ruke i od mornarice da bismo opet koncentrirali snagu cjelokupne nacije na kopnenu vojsku, kao i nekada ranije. Onda je, više nego ikada, savez sa Austrijom morao biti raskinut, jer onda ništa ne bi stajalo na putu da se Rusija izolira od države čija je obrana bila zagarantirana od strane Njemačke, čiju propast su željele mnoge europske moćne države, ali koju su mogle ostvariti samo u savezu sa Rusijom. Budući da su te države u Njemačkoj prepoznale najvećeg branitelja opstanka Austrije, utoliko su bile prisiljenije da budu protiv izolacije Rusije, jer je carska imperija više nego ikada mogla da im izgleda kao jedini mogući faktor moći za konačno uništenje Habsburga.

Bilo je očigledno, međutim, da sve te države zasebno nisu željele jačanje jedine austrijske obrane po cijenu najjačeg neprijatelja habsburške države.

Pošto bi u ovom slučaju, također, Francuska uvijek stala na stranu neprijatelja Njemačke, mogućnost formiranja antinjemačke koalicije bi stalno bila prisutna ukoliko ne bismo odlučili raskinuti savez sa Austrijom krajem stoljeća i prepustiti je njenoj sudbini, ali time spasiti njemačka područja za Reich.

Dogodilo se nešto potpuno drukčije. Njemačka je željela mir u svijetu. Zato je izbjegavala teritorijalnu politiku, koja je kao takva jedino mogla da se vodi na agresivan način, i na kraju se pretvorila u jalovu ekonomsku i trgovinsku politiku. Mislili smo da ćemo osvojiti svijet mirnim ekonomskim sredstvima, i na taj način nismo podržali ni jednu ni drugu moć, već smo se utoliko grčevitije držali habsburške države koja je postupno trulila i odumirala, što nas je stavljalo u sve veću političku izolaciju. Široki krugovi unutar Njemačke su to pozdravili, djelomično iz pravog političkog neznanja, a djelomično i zbog pogrešno shvaćenih patriotskih, službenih ideja, i na kraju, iz nade, i dalje gajene, da bi mrsko carstvo Habsburga, jednog dana, na taj način moglo biti srušeno. Kada je buknuo krvavi svjetski rat, 2. kolovoza 1914. godine, predratna saveznička politika je već pretrpjela strašan poraz. Da bi pomogla Austriji, Njemačka je bila gurnuta u rat, koji se potom vodio samo oko njene egzistencije. Protivnici Njemačke su zapravo bili neprijatelji njene svjetske trgovine, njene veličine, kao i oni koji su iščekivali pad Austrije. Prijatelji Njemačke, nezamisliva austrougarska državna struktura, s jedne strane, i vječito slaba i nevoljama opterećena Turska, s druge. Italija je, međutim, napravila korak koji je i Njemačka nužno trebala napraviti, da je njena sudbina bila vođena genijem Bismarcka, a ne slabim filozofima i hvalisavim hura-patriotima. Činjenica što je Italija kasnije konačno poduzela ofenzivu protiv bivšeg saveznika, samo se još jednom uklapa u Bismarckovo predviđanje, odnosno, da samo dvije vrste uvjeta mogu uopće postojati između Italije i Austrije: savez ili rat.

Vojna moć i pogrešno zacrtan cilj o vraćanju granica

Godine 1918., 11. studenog, potpisano je primirje. Za to je sudbina izabrala čovjeka, koji je bio jedan od glavnih skrivaca za pad našeg naroda. Matthias Erzberger, predstavnik centralne vlasti i, prema različitim tvrdnjama, kopile jedne mlade sluškinje i židovskog poslodavca, bio je njemački pregovarač koji je dodao svoje ime na dokument. Ovaj papir, u usporedbi sa četiri i pol godine herojskog držanja našeg naroda, izgleda jednostavno neshvatljiv, ako ne pretpostavimo svjesnu namjeru uništenja Njemačke.

Matthias Erzberger je bio beznačajan buržoaski aneksionist, to jest, jedan od onih ljudi koji su, posebno na početku rata, na vlastiti način pokušali nadoknaditi nedostatak jasnog ratnog cilja. Jer mada je u kolovozu, 1914. godine, čitav njemački narod instinktivno osjetio da se u ovoj borbi radi o njihovom biti ili ne biti, ipak, nakon što im je splasnulo početno oduševljenje, više nisu bili svjesni ni velike životne opasnosti koja im je prijetila, niti potrebe da opstanu i prežive. Veliko zlo ideje poraza i njene posljedice polako su bile skrivane i potiskivane kao nebitne, kroz promidžbu koja je uživala neograničenu moć unutar Njemačke, i koja je izokrenula ili potpuno demantirala stvarne ciljeve Antante na način koji je bio isto toliko vješt koliko i neistinit. U drugoj i, posebno, u trećoj godini rata, to je isto tako u izvjesnoj mjeri uspjelo odagnati strah od poraza iz njemačkog naroda budući da, zahvaljujući promidžbi, narod više nije vjerovao u neprijateljevu namjeru da ubija. To je bilo u toliko jezivije budući da, naprotiv, nije bilo dopušteno da se učini bilo što, što bi moglo informirati narod o minimumu aktivnosti koje bi trebalo poduzeti i ostvariti u interesu njegovog budućeg samoodržanja, kao i o nagradi njegove besprimjerne žrtve. Zato se diskusija o mogućim ratnim ciljevima odvijala samo u manje više neodgovornim krugovima i pronašla svoj izraz u načinu razmišljanja, kao i u općim političkim idejama njenih reprezentativnih predstavnika. Dok lukavi marksisti, koji su osobno poznavali paralizirajući efekt nedefiniranosti ratnog cilja, nisu sebi dozvolili da zacrtaju ni jedan, i u to ime pričali samo o ponovnom uspostavljanju mira bez pripajanja teritorija i ratne odštete, barem neki buržoaski političari nastojali su da na ogromno krvoproliće i bogohulni napad odgovore kategoričnim kontra zahtjevima. Svi ti buržoaski prijedlozi ticali su se samo ispravke oko granica i nisu imali nikakve veze sa geopolitičkim idejama. U najboljem slučaju, oni su i dalje razmišljali o tome da ispune očekivanja njemačkih gospodara, koji se u to vrijeme nisu bavili stvaranjem tampon država, pa se tako čak i formiranje poljske države pripadnicima buržoazije, uz par izuzetaka, činilo kao mudra odluka u nacionalno političkom smislu. Pojedinci su posebno isticali ekonomska stajališta u pogledu toga gdje bi koja granica morala biti formirana; na primjer, potreba da se osvoji rudarski bazen i druga strateška mišljenja, na primjer,da je nužno bilo zaposjedanje belgijske tvrđave na rijeci Maas, i tako dalje. Trebalo bi biti očigledno da to nije bio cilj države koja je bila u ratu protiv dvadeset šest država, u kojem bi ova koalicija morala na sebe preuzeti jedno od najbesprimjernijih krvoprolića u povijesti, dok je u domovini čitav jedan narod doslovno bio prepušten tome da gladuje. Nemogućnost da se dokaže potreba za tim da se rat izdrži doprinijela je njegovom nesretnom ishodu.

Zato je, onda, kada je u domovini došlo do potpunog kraha, svijest o ratnim ciljevima bila još manja, budući da su njeni prethodni, slabi predstavnici u međuvremenu odstupili još jedan korak od njihovih ranijih ionako neuvjerljivih i klimavih zahtjeva. A to je bilo potpuno razumljivo. Jer željeti da se rat tako nezapamćenih razmjera vodi zbog toga da bi granice umjesto da prolaze kroz Herbestahl trebale prolaziti kroz Liegge, ili da bi umjesto ruskog komesara ili vladara mogao biti postavljen njemački princ kao vladar neke ruske provincije ili nekog drugog područja, bilo je stvarno neodgovorno i monstruozno. To leži u prirodi njemačkih ratnih ciljeva: ukoliko bi se o njima uopće povela rasprava, utoliko bi se kasnije oni potpuno poricali. Uistinu, zbog takvih sitnica narod nije trebalo ni jedan jedini sat duže da ostane u ratu, čija su se bojna polja polako pretvarala u pravi pakao.

Jedini ratni cilj koji bi bio vrijedan monstruoznog krvoprolića mogao bi se sastojati samo u jamstvu njemačkim vojnicima da će borcima sa fronta u trajno vlasništvo biti dodijeljeno toliko i toliko stotina tisuća kvadratnih kilometara, ili da će im isto biti stavljeno na raspolaganje u okviru opće kolonizacije od strane Nijemaca. Na taj način bi rat brzo izgubio karakter imperijalnog poduhvata i, umjesto toga, postao cilj njemačkog naroda. Jer, na kraju, njemački grenadiri stvarno ne bi prolijevali krv kako bi Poljaci mogli dobiti državu, ili da bi njemački princ mogao sjediti na plišanom tronu.

Tako smo 1918. godine stajali na kraju nerazumnog i besciljnog prolijevanja najdragocjenije njemačke krvi.

Još jednom je naš narod dao sve od sebe i pokazao herojski duh, žrtvu, pravi prkos smrti i odvažno prihvaćanje odgovornosti, ali je, usprkos tome, bio prisiljen napustiti bojna polja oslabljen i potučen. Pobjednici u tisućama bitaka

i okršaja, na kraju su ipak bili poraženi od strane onih kojima su nanosili poraze. To je bilo znamenje užasne sudbine njemačke unutrašnje i vanjske politike predratnog vremena i četvoroipolgodišnjeg krvavog rata.

Sada su se, nakon pada, tu pojavila alarmantna pitanja: da li je njemački narod naučio nešto iz te katastrofe, da li oni, koji su ga namjerno izdali i to činili sve do danas, i dalje određuju njegovu sudbinu, da li će oni koji su do sada pravili katastrofalne greške i dalje upravljati budućnošću uz pomoć svojih fraza, i da li će se konačno naš narod educirati tako da počne razmišljati na nov način o vanjskoj i unutrašnjoj politici i u skladu sa tim promijeniti njene aktivnosti.

Jer ako se čudo ne dogodi našem narodu, on će krenuti putem najveće propasti i uništenja.

U kakvoj je situaciji Njemačka? Koji su izgledi za njenu perspektivu? I kakva je budućnost čeka? Slom koji je njemački narod pretrpio 1918. godine ne leži, a to želim ovdje još jednom potvrditi, u porazu njegove vojne organizacije, niti u gubitku oružja, već u unutarnjem propadanju koje je otkriveno u to vrijeme, a koje se danas sve više vidi. To unutarnje propadanje leži isto toliko u pogoršavanju njegove rasne vrijednosti, kao i u gubitku onih vrlina koje predstavljaju osnovni uvjet veličine naroda, garantiraju njegov opstanak i unapređuju njegovu budućnost.

Polako prijeti opasnost da plemenitost krvi, ideja osobnosti, i nagon samoodržanja iščeznu iz njemačkog naroda. Umjesto toga trijumfira internacionalizam i uništava vrijednost našeg naroda; demokracija se širi gušeći ideju osobnosti i, na kraju, štetni pacifizam truje mentalitet koji nastoji da se izbori za samoodržanje. Mi vidimo da se posljedice ovog poroka čovječanstva pojavljuju u svim sferama života našeg naroda. I ne samo da se već na prvi pogled zapaža u području politike, već isto tako i u ekonomiji, a ta pojava ne izostaje ni u okviru života naše kulture, tako da će, ukoliko se jednom i zauvijek ne zaustavi, naš narod biti izopćen iz velikog broja nacija koje imaju budućnost.

Najznačajniji domaći zadatak u budućnosti leži u otklanjanju tih općih simptoma propadanja našeg naroda. To je misija Nacionalsocijalističkog pokreta. Nova nacija mora niknuti iz tog rada, koji će savladati čak i najgora zla današnjice, rascjep između klasa, za koji su buržoazija i marksizam podjednako krivi.

Cilj ovog reformatorskog rada unutrašnjopolitičke prirode mora se konačno sastojati u tome da se narodu ponovo vrati energičnost kako bi poveo borbu za egzistenciju i na taj način smogao snage da svoje interese od vitalnog značaja predstavlja u inozemstvu.

Našoj vanjskoj politici je to također postavljeno kao zadatak koji mora ispuniti. Jer što više unutrašnja politika mora snabdijevati instrument narodne snage u vanjskoj politici, isto tako vanjska politika mora, kroz akcije i mjere koje usvaja, više unapređivati i podržavati stvaranje ovog instrumenta.

Ako je zadatak vanjske politike stare, buržoaske nacionalne države bio daljnje ujedinjenje u Europi onih koji pripadaju njemačkoj naciji, kako bi postupno razvili višu teritorijalnu politiku u pogledu naroda, onda zadatak vanjske politike iz poslijeratnog razdoblja mora u početku biti onaj koji unapređuje formiranje unutrašnjeg instrumenta moći. Jer, vanjskopolitičke aspiracije predratnog razdoblja imale su na raspolaganju državu koja nije bila toliko zahtjevna u pogledu naroda, ali koja je imala izvanredno uređenu vojsku. Čak i ako je Njemačka iz tog vremena odavno prestala toliko inzistirati na oružanim snagama, kao na primjer stara Prusija, zbog čega je bila nadmašena od strane drugih država, posebno u stupnju organizacije vojske, ipak je unutrašnja kvaliteta stare vojske bila neusporedivo superiornija u odnosu na sve ostale institucije. U to vrijeme, ovaj najbolji instrument vještine ratovanja stajao je na raspolaganju državnog vodstva sa odvažnom vanjskom politikom. Kao posljedica ovog instrumenta, kao i općeg visokog stupnja poštovanja koje je uživao, sloboda našeg naroda nije bila samo rezultat naše stvarno dokazane snage, već općeg povjerenja koje smo imali u rezultat ovog izvanrednog vojnog sredstva, a djelomično i u rezultate preostalog uzornog državnog aparata.

Njemački narod više ne posjeduje najznačajnije sredstvo za obranu nacionalnih interesa, ili ga barem posjeduje u nedovoljnoj mjeri, i to daleko od prethodne osnove, koja je uvjetovala njegovu raniju snagu.

Njemački narod je stekao plaćeničku vojsku. U Njemačkoj je prijetila opasnost da te plaćeničke trupe ne padnu na nivo naoružanih policajaca, opremljenih posebnim tehničkim oružjem. A usporedba njemačke plaćeničke vojske sa engleskom ispostavilo se kao nepovoljno po Nijemce. Engleska plaćenička vojska uvijek je bila nositelj engleske vojne obrane i agresivnih ideja, kao i njene vojne tradicije. U njenim plaćeničkim trupama i njoj svojstvenom policijskom

sustavu, Engleska je raspolagala vojnom organizacijom koja je, u pogledu njenog otočnog položaja, zaista, izgleda, bila prikladna za borbu do kraja u ime engleskih vitalnih interesa. Engleska se borila uz pomoć plaćeničke vojske sve dotle dok su zadovoljavali obranu engleskih interesa. Ona je odmah zvala dobrovoljce čim bi borba zahtijevala veće obveze. Uvodila bi opću regrutaciju čim bi vidjela da za tim postoji potreba države. Jer bez obzira na to kako je trenutna organizacija engleskih snaga otpora izgledala, uvijek je bila odana neustrašivoj borbi za Englesku. A službena vojska u Engleskoj je uvijek bila samo sredstvo u obrani engleskih interesa, koja se borila svojevoljno, i nije prezala čak ni od toga da se ako je neophodno, prolije krv cijele nacije. Kad god su engleski interesi bili ozbiljno dovedeni u pitanje, ona je u svakom slučaju znala kako da održi i očuva jedinstvo koje, promatrano čisto tehnički, ide toliko daleko koliko i zahtjev za standard moći.

Usporedimo li ovdje izraženu beskrajno odgovornu brigu sa frivolnošću sa kojom je Njemačka, kao i nacionalna buržoazija Njemačke u tome, zapostavila oružane snage u predratnom razdoblju, nas i dan danas mora obuzeti tuga. Upravo tako kao što je Engleska znala da je njena budućnost, u stvari sama njena egzistencija, ovisila o snazi mornarice, isto tako je i nacionalna njemačka buržoazija trebala znati da egzistencija i budućnost njemačkog Reicha ovise o kopnenim oružanim snagama naše zemlje. U Europi, Njemačka je trebala standard dvije sile na kopnu suprotstaviti standardu dvije sile na moru. I da poput Engleske, koja je sa velikom odlučnošću razmatrala razlog za ulazak u rat prilikom bilo kakvog kršenja ovog standarda, i Njemačka u Europi spriječi vojnom odlukom bilo kakav pokušaj da se njenoj vojsci priđe s boka preko Francuske i Rusije, pa čak i takvom odlukom koja se mora naglo donijeti, i koja sama po sebi predstavlja dobru priliku. Čak je i ovdje buržoazija jednu od Bismarckovih izjava primijenila potpuno pogrešno i na apsolutno besmislen način. Bismarckovu tvrdnju da on nije namjeravao poduzeti preventivan rat, radosno su dočekali i iskoristili svi slabi, malodušni, i isto tako neodgovorni političari iz fotelja, kao pokriće za užasne posljedice njihove politike koja nije vodila nikuda. Samo su pri tome zaboravili da su sva tri rata koja je vodio Bismarck bili ratovi što su, barem prema koncepcijama ovih filozofa koji su bili protiv preventivnih ratova, mogli biti izbjegnuti. Razmislite, na primjer, kakve bi se uvrede od strane Napoleona III, 1870. godine, obrušile na današnju Njemačku kada bi odlučila da uloži zahtjev gospodinu Benedettiju da malo ublaži svoj ton. Ni Napoleon ni čitav francuski narod ne bi mogli potaknuti današnju njemačku republiku da krene na Sedan; ili možda netko vjeruje da bi rat iz 1866. godine mogao biti spriječen da je Bismarck želio drugačije? Sada bi se ovdje moglo prigovoriti da su u pitanju ratovi sa jasno postavljenim ciljem, a ne onaj tip rata čiji jedini razlog leži u strahu od napada neprijatelja, dok je ovo, u stvari, samo razmimoilaženje u riječima. Budući da je Bismarck bio uvjeren da je bitka sa Austrijancima bila neizbježna, on se za to pripremio i započeo je onda kada su prilike odgovarale Prusiji. Reforma francuske vojske od strane maršala Nila jasno je stavila do znanja namjere francuske politike i francuskog šovinizma da je u pitanju naoružavanje za napad na Njemačku. U stvari, bez sumnje je bilo moguće da Bismarck 1870. godine konflikt razriješi na miran način, ali je bilo korisnije da sukob razriješi ratom u vrijeme kada organizacija francuske vojske još nije postala maksimalno efikasna. Štoviše, sve te interpretacije Bismarckovih tvrdnji imaju jedan nedostatak, naime, one miješaju Bismarcka diplomata sa republičkim parlamentarcem. Kako je Bismarck sam ocjenjivao takve izjave najbolje se vidi u njegovom odgovoru čovjeku koji ga je ispitivao uoči izbijanja prusko-austrijskog rata i pokazao veliku znatiželju da li Bismarck zaista želi napasti Austriju. Ovaj mu je na to, sa nedokučivim izrazom lica, odgovorio: "Ne, ja nemam namjeru napasti Austriju, ali nemam namjeru ni da joj saopćim ako to budem želio učiniti."

Osim toga, najteži rat koji je Prusija ikada vodila bio je preventivni rat. Kada je Frederick Veliki preko raznih piskarala konačno saznao o namjerama njegovih starih neprijatelja, nije čekao da ga napadnu, budući da je u osnovi odbacivao preventivan rat, već je odmah stupio u akciju i sam ih napao. Za Njemačku, svako kršenje dva neophodna standarda trebalo je biti povod za preventivni rat. Jer za što bi se lakše moglo odgovarati pred povijesti: za preventivni rat 1904. godine, kojim se Francuskoj mogao nanijeti poraz u trenutku kada se Rusija izgleda bila zapetljala u Istočnoj Aziji, ili za Svjetski rat koji je uslijedio zbog ovog zanemarivanja, a koji je zahtijevao mnogo više krvi i strmoglavio naš narod u pakleni poraz? Engleska nikada nije imala takvih skrupula. Njena dva standarda moći na moru izgleda da su bili preduvjeti za očuvanje engleske nezavisnosti. Sve dok je imala snage, nije dozvoljavala ni najmanju promjenu u takvoj situaciji. Kada su, međutim, ta dva standarda moći bili povučena nakon Svjetskog rata, onda je do toga došlo tek pod pritiskom okolnosti, koje su bile jače od svake suprotne britanske namjere. Sa Američkom Unijom stvorena je nova moć takvih dimenzija da je prijetila cjelokupnoj tadašnjoj vlasti i vojnom poretku država.

U svakom slučaju, sve do danas engleska mornarica je uvijek bila upečatljiv dokaz da je, bez obzira na to kako kao vid

organizacije izgleda kopnena vojska, ona odlučno odredila volju Engleske za samoodržanjem. To je bio razlog zašto engleska plaćenička vojska nikada nije stekla loša obilježja drugih plaćeničkih trupa. Bila je to borbena vojna sila sa izvanrednom pojedinačnom obukom, sa izuzetnim naoružanjem i koncepcijom služenja, na koje se gledalo kao na sport. Tako je ono što je ovim malim trupama dalo poseban značaj bio direktan kontakt sa lako uočljivim manifestacijama britanskog svjetskog carstva. Budući da se ova plaćenička vojska izborila za slavu, ugled i sjajnu reputaciju Engleske u gotovo svim dijelovima svijeta, i ona sama se na taj način proslavila. Ljudi koji su danas u Južnoj Africi, Egiptu i, povremeno, u Indiji, predstavljali su interese Engleske kao nositelji vojnog prestiža, i na taj način također stekli utisak ogromne veličine Britanskog carstva.

Takva prilika u potpunosti nedostaje današnjim njemačkim plaćeničkim trupama. U stvari, što se više osjećamo prisiljenima na to da činimo ustupke ovom duhu u maloj vojsci, pod pritiskom pacifistički nastrojene parlamentarne većine, koja u stvarnosti predstavlja izdajice vlastitog naroda i zemlje, ona polako prestaje biti ratno sredstvo. Umjesto toga, ona prerasta u policijske jedinice za očuvanje reda i mira, što, u stvari, znači mirnodopsko podčinjavanje. Ni jedna vojska velikih unutrašnjih vrijednosti ne može se obučiti ako pripreme za rat nisu cilj njene egzistencije. Ne postoje vojske za očuvanje mira, već samo za ratovanje do samog kraja, do pobjede. Ukratko, što netko više nastoji da otrgne obranu Reicha od tradicije stare vojske, to će ona postati manje tradicionalna. Jer, što se tiče trupa, vrijednost tradicije ne leži u nekoliko uspješnih gušenja unutrašnjih štrajkova i pobuna, ili u sprečavanju pljačke životnih namirnica, već u slavi stečenoj kroz pobjedničke bitke. U stvarnosti, međutim, obrana njemačkog Reicha napušta tradiciju te slave tako što iz godine u godinu sve manje oličava nacionalnu ideju. Ukoliko konačno ubije svjestan, nacionalni, pa otuda i nacionalistički duh u vlastitim redovima i ukloni njegove predstavnike, kako bi odao poštovanje demokratima i običnim, ambicioznim ljudima, to će se više otuđivati i postajati stranac pred vlastitim narodom. Neka se licemjernim džentlmenima ne dopada to što mogu uspostaviti kontakt sa narodom čineći ustupke pacifističko-demokratskom dijelu našeg naroda. Svaka vojna organizacija kao takva duboko je omrznuta od strane ovog dijela njemačkog naroda sve dotle dok je ona zaista vojna, a ne razbojnička obrana internacionalne pacifističke burze interesa. Jedini dio sa kojim vojska može biti unutrašnje povezana i na koji može računati u smislu vojne vrijednosti jest samo jezgra nacionalne svijesti našeg naroda, koja ne misli na vojnički način samo iz tradicije, već, prije bi se moglo reći, iz nacionalne ljubavi, a također je i jedini dio koji je spreman da obuče sivu bluzu kako bi obranio čast i slobodu. Neophodno je, međutim, da vojna sila održi bliske odnose sa onima iz čijih redova, u slučaju hitne potrebe, može da se snabdijeva ljudima, a ne sa onima koji je izdaju kad god im se ukaže prilika. Ako se današnji lideri naše takozvane obrane Reicha mogu ophoditi demokratski koliko im je volja, oni ipak na taj način nikada neće uspostaviti bližu vezu sa njemačkim narodom, jer njemački narod kome to dolikuje ne može se naći u demokratskom taboru. Od kako, međutim, bivši starješina obrambenih jedinica njemačkog Reicha, general von Seeckt, ne samo da nije pružio otpor uklanjanju prekaljenih, svjesno nacionalno orijentiranih časnika, već je to i sam podržao, oni sami su konačno stvorili aparat koji ga je srušio lakog srca.

Pošto se general Seeckt povukao, utjecaj demokratskog pacifizma je postajao sve snažniji sa ciljem da se okupe obrambene snage koje su sadašnji vladari države imali na umu kao ideal: republičko-demokratsko-parlamentarno vodstvo.

Očigledno je da vanjska politika ne može biti vođena takvim sredstvom. Zato se danas prvi zadatak njemačke unutrašnje politike mora sastojati u tome da se njemačkom narodu pruži vojna organizacija koja odgovara nacionalnoj snazi. Budući da oblici današnjih obrambenih snaga nikada neće moći zadovoljiti ovaj cilj, i da su, naprotiv, uvjetovani motivima vanjske politike, zadatak njemačke vanjske politike je da stvori sve prilike koje bi dopustile reorganizaciju Njemačke nacionalne vojske. Jer to mora biti čvrsto zacrtan cilj bilo kojeg političkog liderstva u Njemačkoj, kako bi jednog dana plaćeničku vojsku opet zamijenila prava Njemačka nacionalna vojska.

Jer upravo tako kao što su današnji, čisto tehnički, vojne kvalitete superiornije, tako opće kvalitete njemačkih obrambenih snaga moraju opadati u njihovom daljnjem razvoju u budućnosti. Prethodno spomenuti bi nesumnjivo trebalo biti povjereni zajedno generalu von Seecktu i korpusu časnika obrambenih snaga. Tako bi njemačke obrambene snage mogle, u stvari, poslužiti kao vojni referentni okvir za buduću njemačku nacionalnu vojsku. Isto tako kao što, općenito gledajući, zadatak obrambenih snaga mora biti da, primjenom edukacije u okviru zadatka nacionalne borbe, obuči masu časnika i narednika za buduću Nacionalnu vojsku.

Ni jedan Nijemac koji zaista voli svoj narod ne bi smio da se prepire oko toga da li bi ovaj cilj stalno trebalo imati pred očima. A čak i manje bi trebalo dovoditi u pitanje to da je njegovo ostvarenje moguće samo ako lideri nacionalne vanjske politike osiguraju opće neophodne preduvjete.

Prema tome, prvi zadatak njemačke vanjske politike je prvenstveno stvaranje uvjeta koji omogućavaju uskrsnuće njemačke vojske. Jer će samo u tom slučaju bitne potrebe našeg naroda moći pronaći svoje adekvatno zastupništvo.

Suštinski, međutim, dalje mora biti uzeto u obzir da političke akcije, koje bi trebale garantirati ponovno uspostavljanje njemačke vojske, moraju ležati unutar referentnog okvira neophodnog budućeg razvoja Njemačke kao takve.

Otuda nema ni potrebe posebno naglašavati da do promjene u današnjoj vojnoj organizaciji, apsolutno nezavisno od današnje unutrašnjopolitičke situacije, kao i razloga vanjske politike, ne može doći sve dotle dok čisto njemački interesi i njemačka gledišta ne podignu glas u ime takvog preokreta.

U prirodi svjetskog rata, kao i u namjeri glavnih neprijatelja Njemačke, leži da ovu veliku bitku na zemlji urede i izjednače na takav način da u interesu što većeg broja država bude to da se ona produži unedogled. To se ostvaruje kroz sustav podjele teritorija, u okviru kojeg se ravnopravne države, koje inače imaju drugačija stremljenja i teže različitim ciljevima, stalno drže u neprijateljstvu pomoću straha od toga da bi, u slučaju da Njemačka opet jednom postane jaka, mogle pretrpjeti gubitke.

Zato, ako je deset godina nakon Svjetskog rata i dalje moguće da se, usprkos svim iskustvima svjetske povijesti, održi vrsta koalicije pobjedničkih država, onda razlog leži samo u činjenici kojom se Njemačka može dičiti, što se pamti ta borba u kojoj je naša domovina hrabro ustala protiv dvadeset šest država.

I to će tako trajati sve dotle dok strah od gubitaka uslijed ponovnog uspostavljanja njemačkog moćnog Reicha bude veći od teškoća između tih država. Pored toga, očigledno je i da će to trajati sve dotle dok nigdje ne bude postojala volja da se njemačkom narodu dozvoli ponovno naoružavanje, na koje te pobjedničke države mogu gledati kao na prijetnju. Na osnovu saznanja da, kao prvo, pravo zastupanje njemačkih vitalnih interesa ubuduće ne može da se odvija putem neadekvatnih njemačkih obrambenih snaga, već kroz Njemačku nacionalnu vojsku, da kao drugo, stvaranje Njemačke nacionalne vojske nije moguće sve dotle dok današnje vanjskopolitičko gušenje Njemačke ne oslabi, i kao treće, da je promjena prepreka vanjske politike u organizaciji Nacionalne vojske izgleda moguća samo ako se takva nova formacija ne shvaća kao prijetnja, pojavljuju se slijedeće činjenice u vezi sa njemačkom vanjskom politikom, mogućom u ovom trenutku:

Ni pod kojim uvjetima današnja Njemačka ne smije svoju vanjsku politiku vidjeti kao formalnu politiku granica. Kada se princip vraćanja granica iz 1914. godine jednom ustanovio kao cilj vanjske politike, Njemačka se suočila sa zatvorenim falangama bivših neprijatelja. A tada je bila isključena svaka mogućnost da se uredi druga vojska, koja bi više služila našim interesima, u usporedbi sa onom čiji je definitivan oblik određen mirovnim ugovorom. Tako je vanjskopolitički slogan o vraćanju granica postao samo fraza, jer nikada nije mogao biti ostvaren uslijed nedostatka neophodnih snaga za njegovo ostvarenje.

Karakteristično je da su upravo pripadnici takozvane njemačke buržoazije, ponovno predvođeni ligom patriota, krenuli u ostvarenje ovog najglupljeg vanjskopolitičkog cilja. Oni znaju da je Njemačka nemoćna. Oni, dalje, znaju da bi potpuno nezavisno od našeg unutarnjeg propadanja, vojna sredstva bila neophodna radi vraćanja naših granica, a isto tako dalje znaju da mi ne raspolažemo tim sredstvima zbog posljedica mirovnog ugovora i, na posljetku, da mi ne možemo doći do njih zbog čvrstog fronta naših neprijatelja. Pa ipak, oni proglašavaju vanjskopolitički slogan, koji upravo zbog svog suštinskog karaktera zauvijek udaljava bilo kakvu priliku da se dođe do tih sredstava moći, koja bi bila neophodna kako bi poruku istog tog slogana uopće uspjeli ostvariti.

To je ono što se naziva buržoazijskim državništvom, a u njegovim plodovima, koje imamo priliku vidjeti, ogleda se neusporedivi duh koji njime upravlja.

Tadašnjoj Prusiji bilo je potrebno samo sedam godina, od 1806. do 1813. godine, za preporod. U isto vrijeme, buržoazijsko državništvo, ujedinjeno sa marksizmom, dovelo je Njemačku u propast. Što je veliki uspjeh u očima današnjeg "Bismarcka", gospodina Stresemanna, jer nudi nešto što je moguće, nešto što bi čak i gore spomenuti

gospodin Stresemann mogao ostvariti. I politika je umjetnost sagledavanja mogućnosti. Da je Bismarck ikada pomislio da će ga sudbina osuditi da tom izjavom ovlasti državničke kvalitete gospodina Stresemanna, sasvim sigurno bi je povukao, ili bi mu kratkom napomenom ukinuo pravo da se na nju pozove.

Tako je slogan o vraćanju njemačkih granica kao cilj u budućnosti dvostruko glup i opasan, zato što, u stvari, ni na koji način nije koristan, niti vrijedan borbe i žrtvovanja.

Odatle su njemačke granice iz 1914. godine bile takve da su predstavljale nešto nedovršeno na apsolutno isti način kao što su granice svih nacija u svim vremenima nedovršene. Teritorijalna podjela svijeta je uvijek trenutan rezultat borbe i razvoja, koji nikako nije konačan, već predstavlja trajan proces. Glupo je uzeti granicu iz bilo koje godine kao uzorak u nacionalnoj povijesti, i bez pripreme, predstaviti je kao politički cilj. Mi se naravno, možemo pozivati na granice iz 1648. godine, ili iz 1312. godine, i tako dalje, isto tako kao i granice iz 1914. godine. Tim više što, uistinu, granice iz 1914. godine nisu bile zadovoljavajuće u nacionalnom, vojnom ili geopolitičkom smislu. To je jednostavno bila trenutna situacija u borbi našeg naroda za opstanak, koja se odvijala stoljećima. Pa čak i da se Svjetski rat nije odigrao, ova borba se ne bi privela kraju 1914. godine.

Da je njemački narod, u stvari, uspio vratiti granice iz 1914. godine, žrtve Svjetskog rata ne bi bile manje uzaludne. Naprotiv, u jednom takvom povratku granica ne bi bilo ni trunke koristi za budućnost našeg naroda. Ova čisto formalna politika, koju je naša nacionalna buržoazija vodila oko granica bila je isto toliko nezadovoljavajuća u pogledu njenog ishoda, koliko i nedopustivo opasna. To se čak ne mora ni obuhvatiti izrekom o umjetnosti sagledavanja mogućnosti, jer je ovo, iznad svega, samo teoretska fraza, koja ionako izgleda pogodna da uništi svaku praktičnu mogućnost.

U stvari, takav cilj vanjske politike također ne može izdržati jedno pravo kritičko ispitivanje. Zato su i učinjeni pokušaji da se motivira manje na osnovu logike a više na nivou nacionalne časti.

Nacionalna čast zahtjeva da povratimo granice iz 1914. godine. To je, uostalom, i sadržaj diskusija tokom večeri provedenih uz pivo, koje predstavnici nacionalne časti održavaju na sve strane.

Prije svega, nacionalna čast nema nikakve veze sa obvezom vođenja glupe i nezamislive vanjske politike budući da posljedica loše vanjske politike može predstavljati gubitak slobode naroda, čija je direktna posljedica ropstvo, i koja se nipošto ne može promatrati kao uvjet nacionalne časti. Svakako izvjestan stupanj nacionalnog dostojanstva i časti može da se sačuva čak i pod pritiskom, ali to onda nije pitanje uzvikivanja parola ili bujice praznih fraza, već naprotiv, izraz koji bi se trebao zasnivati na dostojanstvu kojim narod podnosi svoju sudbinu.

Neka u današnjoj Njemačkoj nitko ne priča, prije svega, o nacionalnoj časti, neka se nitko ne usudi da podigne glas, kao da bi nacionalnu čast netko mogao sačuvati bilo kakvom vrstom retoričkog zavijanja. Ne, to se ne može raditi i zbog toga nje više jednostavno nema. A nje više nema ne zato što smo izgubili rat, ili zato što je Francuska okupirala Elzas i Lotaringiju, ili zato što su Poljaci ukrali gornju Šleziju, ili zato što su Talijani uzeli Južni Tirol. Ne, nacionalne časti više nema zato što je njemački narod, u najteže vrijeme svoje borbe za opstanak, na svijetlost dana iznio sav nedostatak karaktera, neprikrivenu servilnost, poput ljigavog ulizištva psa koje se može nazvati jedino sramnim. Iz razloga što smo se tako bijedno pognuli, a da nas na to niko nije primorao, u stvari, zato što su lideri ovog naroda, nasuprot vječnoj povijesnoj istini i našem vlastitom saznanju, sami umislili ratnu krivicu, i na taj način, istinski opteretili cjelokupan naš narod, kao i zato što je i bez ugnjetavanja neprijatelj uspijevao da u našem narodu pronađe tisuće kreatura koje su mu spremno pomagale. Zato je, naprotiv, bilo onih koji su besramno krivili vrijeme velikih djela našeg naroda, pljuvali najslavniju zastavu svih vremena i istinski je uprljali, kidali kokardu sa vojnika koji su se vraćali kući, a pred kojima je svijet drhtao, gađali zastavu blatom, skidali trake i odličje časti, i višestruko srozali čak i samu uspomenu na najslavniji njemački period. Ni jedan neprijatelj nije tako naružio njemačku vojsku kao što su je oskrnavili predstavnici Novembarskog zločina. Ni jedan neprijatelj nije u tolikoj mjeri doveo u pitanje slavu i veličinu komandanata Njemačke vojske kao što su je oklevetali podmukli predstavnici nove ideje vladavine. A što je još sigurnije obeščastilo naš narod: okupacija njemačkih područja od strane neprijatelja, ili kukavičluk kojim je buržoazija predala njemački Reich organizaciji svodnika, džeparoša, dezertera, crnoburzijanaca i plaćeničkih novinara? Neka gospoda danas prestanu pričati isprazne priče o njemačkoj časti sve dok se klanjaju vladavini beščašća. Oni nemaju prava da vode vanjsku politiku u ime nacionalne časti ako vode unutrašnju politiku obilježenu najbesramnijim antinacionalizmom koji je

ikada pogodio veliku naciju.

Tko god danas želi istupiti u ime njemačke časti prvo mora povesti nemilosrdan rat protiv njenih sotonskih oskrnavitelja. Oni nisu neprijatelji drevnih vremena, već predstavnici Novembarskog zločina: skup marksista, demokratskih pacifista, destruktivnih izdajica naše zemlje, koji su naš narod gurnuli u sadašnje stanje nemoći.

Ružiti bivše neprijatelje u ime nacionalne časti a uvažavati i priznavati bestidne saveznike istih tih neprijatelja kao vladare unutar njihove vlastite zemlje to u potpunosti odgovara nacionalnom dostojanstvu ove današnje, takozvane, nacionalne buržoazije.

Iskreno priznajem da bih se mogao pomiriti sa svakim od naših bivših vanjskih neprijatelja, ali zato jesam i uvijek ću biti zakleti neprijatelj izdajnika našeg naroda, koji se nalaze u našim redovima.

Vrlo je tužno i duboko ponižavajuće sve ono što nam je neprijatelj zadao, ali šteta koju su počinili Ijudi Novembarskog zločina predstavlja najbesramniji i najmizerniji kriminal svih vremena. Ja se zalažem za to da nadoknadim svu nepravdu načinjenu njemačkoj časti tako što nastojim sve te kreature jednog dana pozvati na odgovornost. Moram ipak odbaciti ideju kako bi bilo koja druga osnova mogla biti standard za uređenje vanjske politike izuzev odgovornosti da osigura slobodu i budući život našeg naroda.

Cjelokupna besmislenost politike granica, koju vodi nacionalna patriotska buržoazija, izražava se na osnovu sljedećeg razmatranja:

Ako se prihvati da njemački, kao materinji jezik, bude mjerilo, njemačka nacija broji m milijuna stanovnika.

Od te cifre, n milijuna se nalaze u domovini.

Otuda je x broj svih Nijemaca u svijetu, dok je svega y milijuna unutar današnje teritorije Reicha, koja predstavlja z postotaka od ukupnog broja stanovnika.

Beznadnost rješenja ekonomskog pitanja

Sobzirom na to da Nijemci nisu ujedinjeni u domovini, što za posljedicu ima postupno smanjivanje broja sinova odanih svojoj naciji, mora se uzeti u obzir sljedeća stvar, to jest, da će se cjelokupan broj od približno n milijuna Nijemaca zateći u situaciji u kojoj će, prema vjerojatnosti, jednog dana doći do njihove degermanizacije. Oni ni u kom slučaju, međutim, više neće biti u stanju da uzmu odlučujući udio u sudbonosnoj borbi domovine, a isto tako ni u kulturnom razvoju svog naroda. Ma što Nijemci pojedinačno uspjeli ostvariti u Sjevernoj Americi, to neće ići u prilog njemačkom narodu kao takvom, već će doprinijeti kulturnom ujedinjavanju Američke Unije. Tu su Nijemci zaista samo oni koji nadahnjuju i čine plodnim druge narode. U stvari, veličina tih nacija, općenito gledajući, nerijetko se može pripisati visokom postotku njemačkih doprinosa i dostignuća.

Kada budemo imali na umu ovaj konstantan gubitak ljudi, istog trenutka ćemo moći procijeniti koliko je bezvrijedna politika granica, podržavana od strane buržoazije.

Čak i ako bi njemačka vanjska politika trebala povratiti granice iz 1914. godine, postotak njemačkog življa u okviru teritorija Reicha, to jest, pripadnika naše nacije, rastao bi usprkos ovome samo od x postotaka do y postotaka. Prema tome, vjerojatnost rasta ovog postotka teško da bi uopće više mogla biti dovedena u pitanje.

Ako, usprkos tome, Nijemci koji žive i rade u inozemstvu budu željeli ostati vjerni svojoj naciji, to u početku može biti samo pitanje jezika i odanosti kulturi, a što bi ta želja više prerastala u svjesno osjećanje pripadnosti, to bi više domovina njemačke nacije svojim imenom doprinosila dostojanstvu njenih predstavnika.

Dakle, što Njemačka kao Reich bude svijetu više prenosila obilježje veličine njemačkog naroda, to će više Nijemci koji ne žive u svojoj državi, na taj način, dobiti poticaj da se barem s razlogom mogu ponositi time što duhovno pripadaju ovom narodu. S druge strane, što se bjednije domovina ophodi prema vlastitim interesima, i u skladu sa tim ostavlja loš utisak na druge zemlje, utoliko će naši emigranti biti slabije motivirani da osjećaju pripadnost jednom takvom narodu.

Budući da se njemački narod ne sastoji od Židova, suštinski dio njemačkog bića, posebno u anglosaksonskim zemljama, ipak će se, nažalost, sve više anglizirati i, po svoj prilici, biti će izgubljen za nas, i duhovno i ideološki, isto onako kao što su njegova praktična dostignuća već izgubljena za njih.

Što se, međutim, tiče sudbine onih Nijemaca koji su raskinuli veze sa njemačkom nacijom zbog Svjetskog rata i mirovnog ugovora, mora se reći da su njihova sudbina i budućnost skopčani sa obnavljanjem političke moći domovine.

Izgubljeni teritoriji neće biti povraćeni pukim protestima, već pobjedničkim mačem. Prema tome, tko god danas priželjkuje oslobođenje bilo kojeg teritorija u ime nacionalne časti, mora također biti spreman da riskira sve, da se izbori oružjem i ponudi svoj život za oslobođenje, u suprotnom slučaju, običan brbljavac bi trebao držati jezik za zubima. Uz to, naravno, slijedi dužnost isto tako pažljivog razmišljanja da li smo dovoljno jaki da izdržimo takvu borbu, drugo, da li krv koju riskiramo vodi, ili može voditi, željenom uspjehu, i treće, da li je postignut uspjeh razmjeran krvi koja mora biti žrtvovana.

Javno protestiram protiv tvrdnje da nam dužnost nacionalne časti nalaže da dopustimo da se na bojnom polju dva milijuna muškaraca žrtvuju svojom krvlju kako bismo, pod uvjetom da se ostvari najbolji rezultat, bili u stanju da unesemo cijelih četvrt milijuna muškaraca, žena i djece u naše popisne knjige. Ovdje na djelu svakako nije nacionalna čast, već nedostatak principa, ili ludilo. U svakom slučaju, nacionalnu čast za jedan narod ne može predstavljati to da ga vodi lud čovjek.

Veliki narod će zajedničkim poduhvatom svakako zaštititi i posljednjeg građanina, ali je pogrešno pripisivati to časti i poštovanju, a ne, prije svega, pronicljivom uvidu i ljudskom iskustvu. Sve dotle dok nacija tolerira nepravdu načinjenu nekim njenim građanima, to će ona polako, ali sigurno, sve više slabiti svoju poziciju, budući da će takva tolerancija poslužiti unutrašnjem jačanju agresivnog neprijatelja, isto onako kao što će nagristi vjeru u snagu njihove vlastite države. Svi mi, vrlo dobro, iz povijesti znamo koje posljedice nastaju stalnim ustupcima u malim stvarima, a kamoli nećemo znati nužne posljedice koje oni ostavljaju u pogledu krupnih stvari. Zato će brižno državno vodstvo radije voditi računa

o interesima svojih građana i u pogledu najmanjih sitnica budući da je na taj način rizik njegovog obvezivanja smanjen točno toliko koliko rizik neprijatelja raste. Ako se danas u bilo kojoj državi nanese nekakva nepravda engleskom građaninu, i on iskoristi svoje građansko pravo da se brani, opasnost od toga da će Engleska biti uvučena u rat zbog tog jednog jedinog Engleza nije ništa veća za Englesku nego za bilo koju drugu zemlju u kojoj se nanosi nepravda. Odatle čvrsta akcija vlade u obrani čak i jedne osobe uopće ne predstavlja nepodnošljiv rizik, jer će druga država, u stvari, biti vrlo malo zainteresirana za to da povede rat zbog beznačajne nepravde, koja je bila nanijeta toj jednoj osobi. Opća ideja časti bila je formulirana na osnovu ovog saznanja i tisućugodišnje primjene ovog principa, naime, da moćna država uzima svakog pojedinačnog građanina pod zaštitu i brani ga svim svojim sredstvima.

Dalje, kroz prirodu europske hegemonije, tokom vremena je razvijena izvjesna praksa da se demonstrira ideja ugleda i časti na manje-više jednostavnim primjerima, tako da podigne prestiž pojedinih europskih država, ili da im barem pruži izvjesnu stabilnost. Čim se Francuzu ili Englezu nanese neka navodna, ili čak lažna, nepravda u izvjesnim zemljama koje su bile slabe i manje snažne u vojnom smislu, obrana dotičnog predmeta bi se poduzimala oružanim sredstvima. To jest, par ratnih brodova bi demonstriralo vojnu silu, koja bi se u najgorim slučajevima sastojala u paljbi sa bojevom municijom, ili iskrcavanju vojnih snaga, čime bi se izvršilo kažnjavanje. Nerijetko se događalo da se, na taj način, pronalazio neki izgovor za intervenciju.

Vjerojatno se Engleskoj nikada ne bi dogodilo čak ni da razmjeni notu sa Sjevernom Amerikom zbog nekog beznačajnog incidenta, za koji bi se krvavo osvetila, recimo, Liberiji.

Prema tome, što se pojedinačni građanin više brani iz čisto praktičnih razloga i to svim raspoloživim sredstvima u jednoj jakoj državi, to se od Reicha, budući da je ostao potpuno bez obrane i postao nemoćan, može manje očekivati da poduzme vanjskopolitički korak na osnovu takozvane nacionalne časti, koji nužno mora, na kraju, dovesti do toga da sruši sve njegove izglede za budućnost. Jer ako njemački narod opravdava svoju današnju politiku granica, za koju se zalažu takozvani nacionalni krugovi, nužnošću da predstavlja njemačku čast, posljedica neće biti spasenje njemačkog ugleda, već iskazivanje njemačkog beščašća. Drugim riječima, uopće nije sramota izgubiti teritorije, ali je sramotno voditi politiku koja neizbježno vodi u porobljavanje vlastitog naroda. I to sve samo zato da bi se dalo oduška kroz ružne priče i da bi se izbjegla akcija,kao i zato što je to samo pitanje prazne priče. Da smo stvarno željeli ustanoviti politiku koja za cilj ima nacionalnu čast, onda bismo je morali povjeriti osobama vrijednim poštovanja prema svim zajedničkim predstavama časti. Međutim, sve dotle dok njemačku unutrašnju i vanjsku politiku vode snage koje, sa ciničnim osmjesima, u Parlamentu Reicha proglašavaju da za njih ne postoji domovina koja se zove Njemačka, dotle će prvi zadatak ovih pretencioznih heroja, prepunih nacionalno buržoazijskih i patriotskih fraza, biti da posredstvom njihove unutrašnje politike osiguraju najjednostavnije priznanje ideji nacionalne časti u Njemačkoj. Ali zašto oni to ne čine; u stvari, suprotno tome, zašto ulaze u koalicije sa otvorenim izdajnicima zemlje na račun ove takozvane nacionalne časti? Zato što bi, u protivnom, bila potrebna teška borba, na čiji ishod gledaju malodušno, i koji bi, u stvari, mogao dovesti do njihovog uništenja. Prema tome, njihov osobni život ispada svetiji od obrane nacionalne časti u zemlji. Usprkos tome, spremni su na to da riskiraju budućnost nacije za par otrcanih fraza.

Nacionalna politika granica postaje potpuno besmislena ukoliko, osim današnjih nesretnih okolnosti i zadataka,ne obratimo pažnju na potrebu da uobličimo život našeg naroda u budućnosti. Zato je politika granica buržoazijsko-patriotskih krugova naše domovine posebno besmislena, jer zahtjeva da se riskira izuzetno veliko krvoproliće, a pri tome ipak sadrži izuzetno male izglede za budućnost našeg naroda.

U današnje vrijeme, njemačka nacija je daleko manje u mogućnosti da se ishrani na vlastitom teritoriju nego u mirnodopsko vrijeme. Svi pokušaji bilo kroz povećanu proizvodnju, ili obrađivanje preostalog neobrađenog zemljišta da se ostvari porast njemačke proizvodnje životnih namirnica, nisu omogućili našem narodu da živi od vlastite zemlje. U stvari, narod koji danas živi u Njemačkoj ne može više biti zadovoljen prinosima ostvarenima u zemlji. Svaki daljnji porast ovih prinosa, međutim, ne bi bio namijenjen porastu prihoda našeg stanovništva, već bi u potpunosti bio potrošen na to da se zadovolje opće životne potrebe pojedinaca. Model životnog standarda koji se ovdje stvara prvenstveno je određen poznavanjem uvjeta i života u Američkoj Uniji. Upravo tako kao što životne potrebe ruralnih zajednica rastu kao posljedica postupnog osvješćivanja i utjecaja života u velikim gradovima, tako rastu i životne potrebe cijelih nacija pod utjecajem života bolje raspoređenih i bogatijih nacija. Nerijetko se životni standard stanovništva, koji je prije tridesetak godina izgledao tako kao da je dostigao svoj maksimum, smatra neodgovarajućim iz jednostavnog razloga

što je u međuvremenu stvoren uvid u standard drugog naroda, isto tako kao što se uopće podrazumijeva da čovjek, čak i iz najnižih društvenih krugova, posjeduje stvari koje su prije osamdeset godina bile nevjerojatan luksuz čak i za predstavnike viših klasa. Što se više prostora premosti putem moderne tehnologije, a posebno komunikacija, tako se i nacije više zbližavaju, a u jačanju njihovih uzajamnih veza dolazi do intenzivnije razmjene, pri čemu životni uvjeti jedne ostavljaju trag na drugoj, zbog čega one uostalom i teže ka tome da se približe i dostignu jedna drugu. Pogrešno je razmišljanje da čovjek na duge staze može zadržati narod određene kulture i isto tako autentičnog kulturnog značaja na prosječnom životnom standardu pozivanjem na opipljive činjenice ili čak na ideale. Široke mase posebno neće pokazati razumijevanje za ovo. One su te koje trpe i podnose nevolje; pa ili gunđaju protiv onih koji su po njihovom mišljenju neodgovorni što je opasno, posebno u demokratskim državama, budući da na taj način stvaraju uporište za sve pokušaje u revolucionarnim prevratima — ili vlastitim mjerama pokušavaju ispraviti stvari prema svom shvaćanju i nahođenju. Bitka protiv djece započinje. Oni žele živjeti kao drugi, a ne mogu. Ima li ičeg prirodnijeg od odgovornosti pred koju se postavljaju velike obitelji, u kojima više nema opuštanja kroz zabavu, i koje su ograničene i opterećene teškim mukama koliko to samo mogu biti.

Otuda je pogrešno vjerovati da bi broj njemačkih stanovnika ubuduće mogao da se poveća zahvaljujući porastu unutrašnje poljoprivredne proizvodnje. U najboljem slučaju, ishod će se sastojati samo u zadovoljenju naraslih životnih potreba. Ali, budući da porast ovih životnih potreba ovisi o životnom standardu drugih nacija koje, međutim, stoje u daleko povoljnijem odnosu naseljenosti stanovništva prema teritoriji, oni će, u budućnosti, također biti daleko ispred nas u pogledu životnih resursa. Prema tome, ovaj poticaj nikada neće iščeznuti, i jednog dana će doći ili do nesklada između životnog standarda ovih naroda i onih koji imaju manje zemlje, ili će ovi potonji biti realno prisiljeni ili samo uvjereni u to da nadalje moraju da smanjuju broj stanovnika. Izgledi njemačkog naroda su beznadni. Ni trenutno postojeći životni prostor, niti ono što je postignuto vraćanjem granica iz 1914. godine, neće nam omogućiti da živimo životom kakvim živi američki narod. Ako to želimo, ili teritorij na kojoj živi naš narod mora značajno da se poveća, ili će njemačka ekonomija morati ponovo da krene putem koji nam je već poznat iz predratnog razdoblja. Energija je neophodna u oba slučaja. Posebno, prije svega, u smislu obnavljanja unutrašnje energije našeg naroda, a potom u dizanju borbene gotovosti i vojnog jačanja. Današnja se nacionalna Njemačka, koja ispunjenje nacionalnog zadatka vidi u limitiranoj politici granica, ne može zavaravati da će na taj način riješiti problem nacionalnog održanja. Jer čak i najveći uspjeh ove politike vraćanja granica iz 1914. godine, donio bi samo obnavljanje ekonomske situacije iz te godine. Drugim riječima, pitanje održanja koje je onda, kao i danas, bilo potpuno neriješeno, primorat će nas da se vratimo putovima svjetske ekonomije i svjetskom izvozu. U stvari, njemačka buržoazija, i takozvana Liga Naroda, također razmišljaju samo u ekonomsko-političkom smislu. Proizvodnja, izvoz i uvoz jesu ključne riječi kojima manipuliraju i u kojima vide nacionalno spasenje u budućnosti. Postoje nade da će se porastom proizvodnje povećati mogućnosti izvoza, i da će na taj način moći proizvesti dovoljno za potrebe uvoza. Samo što se pritom potpuno zaboravlja da se za Njemačku cjelokupan ovaj problem, kao što je već bilo istaknuto, ne sastoji uopće u porastu proizvodnje, već u pitanju mogućnosti prodaje, i da problemi izvoza ne bi bili odstranjeni smanjenjem troškova njemačke proizvodnje, kako opet, pretpostavljaju lukavi buržoazijski nikogovići. Zato što je ovo, samo po sebi, tek djelomično moguće zbog našeg ograničenog domaćeg tržišta, stvaranje uvjeta da izvoz njemačke robe konkurira snižavanjem troškova proizvodnje, na primjer, ukidanjem socijalnih zakona, i iz njih proisteklih dužnosti i odgovornosti, samo će nas odvesti tamo gdje smo se zatekli 4. kolovoza 1914. godine. To je zaista dio sveopće, jednostavno nevjerojatne buržoazijske naivnosti da pretpostavi kako bi Engleska htjela ili čak mogla tolerirati njemačku konkurenciju, koja je opasna po nju. Pa ipak, isti ti ljudi su oni koji dobro znaju i koji uvijek ističu da Njemačka nije željela rat 1914. godine, već da je bukvalno bila gurnuta u njega. I da je Engleska bila ta koja je, iz čiste konkurentske zavisti, okupila zajedno bivše neprijatelje i pustila ih da napadnu Njemačku. Danas, međutim, ovi nepopravljivi ekonomski sanjari zamišljaju da će Engleska, nakon što je riskirala cijelo svoje carstvo upuštajući se u četvoroipolgodišnji svjetski rat, i nakon kojeg je izašla kao pobjednik, sada drugačije gledati na njemačku konkurenciju nego onda. Kao da je za Englesku to bila stvar koja se ticala sporta. Ne. Desetljećima prije rata, Engleska je pokušala slomiti prijeteću njemačku ekonomsku konkurenciju, narastajuću njemačku pomorsku trgovinu, i tako dalje, uz pomoć ekonomskih protumjera. Tek onda kad su bili prisiljeni da shvate da im to neće uspjeti, i onda kada je Njemačka naprotiv, izgradnjom svoje mornarice, demonstrirala da je, u stvari, toliko odlučna da povede svoj ekonomski rat da je spremna krenuti čak u miroljubivo osvajanje svijeta, Engleska je pribjegla tome da pozove na nasilje. I danas, nakon što je izašla kao pobjednik, Engleska misli da može ponovo igrati na istu kartu, dok, povrh svega, Njemačka danas nije u situaciji da odbaci bilo koji faktor snage i moći, zahvaljujući, u stvari, svojoj unutrašnjoj i vanjskoj politici. Pokušaj da se našem narodu povrate osnovna sredstva za život, kao i

sposobnost da se održavaju na istom nivou pomoću porasta naše proizvodnje i smanjenja njenih troškova, na kraju će propasti zbog toga što ne možemo garantirati za konačan ishod ove borbe uslijed nedostatka vojne snage. Tako bi se sve završilo propadanjem osnovnih sredstava za život njemačkog naroda i svih njegovih nadanja u vezi s tim. A sve to potpuno nezavisno od činjenice da se, isto tako, danas čak i Američka Unija pojavljuje na svim poljima kao najoštrija konkurencija europskim nacijama, koje se bore za izvoz na svjetsko tržište. Veličina i bogatstvo njihovog domaćeg tržišta ne dozvoljava obračun proizvodnje i na taj način proizvodne opreme, koja bi smanjila troškove obrade jer, zbog ogromnih plaća, više nisu u mogućnosti oboriti cijene proizvoda. U ovom slučaju razvoj automobilske industrije može poslužiti kao upozoravajući primjer. Ne samo zbog toga što mi, Nijemci, usprkos našim smiješnim plaćama, nismo u situaciji da, čak i u izvjesnom stupnju, ostvarimo uspješan izvoz u usporedbi sa američkom konkurencijom, već se moramo suočiti sa tim kako se američki automobili alarmantno brojno uvećavaju čak i u našoj vlastitoj zemlji. To je moguće samo zbog toga što veličina domaćeg tržišta, njeno bogatstvo u raspolaganju energijom, kao i sirovinama, garantiraju američkoj automobilskoj industriji domaće prodajne cijene, koje već same po sebi omogućavaju metode izrade koje bi u Europi bile nemoguće zbog toga što joj nedostaju ti potencijali prodaje unutar zemlje. Posljedice toga su ogromne mogućnosti izvoza američke automobilske industrije. Prema tome, u ovom slučaju se radi o pitanju općeg snabdijevanja svijeta automobilima, koje je od nesagledivog značaja za budućnost. Jednom riječju, zamjena za ljudsku i životinjsku snagu motorima tek je na samom početku razvoja, čiji se kraj danas ne može ni nazrijeti. U svakom slučaju, za Američku Uniju, gledajući u cjelini, suvremena automobilska industrija zauzima najistaknutije mjesto od svih drugih privrednih grana.

Tako će se u mnogim drugim područjima, naš kontinent sve više i više pojavljivati kao ekonomski faktor, u jednom agresivnom vidu, i na taj način nam pomoći da se naoštrimo za borbu na svjetskom tržištu. Na osnovu istraživanja svih faktora, posebno u pogledu ograničenosti naših sirovina i predstojeće zavisnosti od drugih zemalja, budućnost Njemačke nužno izgleda vrlo mračno i tužno.

Ali čak i kada bi Njemačka uspostavila kontrolu nad svim njenim narastajućim ekonomskim problemima, ona bi i dalje tapkala u mjestu na kojem se nalazila 4. kolovoza 1914. godine. Presudna odluka u pogledu ishoda borbe za svjetsko tržište će ležati u moći, a ne u ekonomiji.

Bilo je to naše prokletstvo, ipak, da je čak i u mirnodopsko vrijeme veliki dio nacionalne buržoazije, precizno rečeno, bio prožet idejom da bi se moć mogla steći kroz ekonomsku politiku. Danas, njene glavne predstavnike također treba tražiti u onim manje-više pacifističkim krugovima kojima bi, kao protivnicima i neprijateljima svih herojskih, narodnih vrlina, bilo drago da vide snažnu ekonomiju pomoću koje bi se država sačuvala i održala, u stvari, čak i formirala. Ali, što narod više prihvaća uvjerenje da ona može opstati samo kroz miroljubivu ekonomsku aktivnost, tim će više sama ta ekonomija biti prepuštena propasti. Zato što je, na kraju, ekonomija, kao čisto sekundarna pojava u životu nacije, povezana sa prvobitnim postojanjem jake države. Mač mora stajati ispred pluga, a vojska ispred ekonomije.

Vjeruje se da će, ako možemo ovo prizvati u Njemačkoj, naša osnovna sredstva za život biti uništena.

Čim narod, međutim, jednom ispuni svoj život mišlju da može opstati samo putem miroljubive ekonomske aktivnosti, to će manje razmišljati o nasilnom rješenju u slučaju da takav pokušaj ne uspije, naprotiv, utoliko će se više truditi da pronađe što lakši put da prevlada neuspjeh ekonomije, a da pri tome ne mora riskirati krvoproliće. U stvari, Njemačka se već nalazi usred te situacije. Emigracija i kontrola rađanja jesu lijekovi koje nam u cilju našeg nacionalnog spasenja preporučuju predstavnici pacifističke ekonomske politike i marksističkog viđenja države.

Posljedice praćenja tih savjeta, posebno za Njemačku, bit će od sudbonosnog značaja. Njemačku čine pripadnici toliko različitih rasa da će kontinuirana emigracija silom prilika odstraniti iz naše nacije najotpornije, najhrabrije i najodlučnije ljude. Ti, prije svega, drevni Vikinzi, u današnje vrijeme će biti nositelji nordijske krvi. To postupno slabljenje nordijskog elementa vodi ka opadanju opće vrijednosti naše rase i tako do slabljenja naših tehničkih, kulturnih, a isto tako građanskih, politički produktivnih snaga. Zato će posljedice ovog srozavanja biti posebno mučne u budućnosti, jer se sada kao dinamičan akter u svjetskoj povijesti pojavljuje nova država, koja je, poput prave europske kolonije, stoljećima primala najbolje nordijske snage Europe putem emigracije; potpomognuti od strane zajednice njihovom izvornom krvlju, oni grade novu, čistu zajednicu ljudi koji pripadaju višoj rasi. Nije slučajno to što je Američka Unija država u kojoj je u današnje vrijeme otkriveno najviše izuma, od kojih su neki nevjerojatno hrabri i odvažni. Amerikanci, kao

mlad narod izabrane rase, suprotstavljaju se staroj Europi, koja neprestano gubi veliki broj ljudi najplemenitije krvi kroz ratove i emigraciju. Samo politika koja ima svijest o vrijednosti rase bila bi u stanju sačuvati europske nacije od toga da izgube prava na rad u Americi, kao posljedice manje vrijednosti europskih naroda u usporedbi sa američkim narodom. Ako umjesto toga, međutim, njemački narod, zajedno sa sustavnim skrnavljenjem, ukrštanjem sa ljudima niže vrijednosti i srozavanjem vrijednosti rase, predvođenim od strane Židova, također dopusti da njegovi najvrjedniji ljudi neprestanim emigriranjem odlaze u stotinama i stotinama tisuća, on će postepeno početi padati na nivo inferiorne rase i tako se pretvoriti u jedan nesposoban i bezvrijedan narod. Opasnost je posebno velika budući da je uslijed naše potpune ravnodušnosti, sama Američka Unija, potaknuta učenjima njenih etnologa, ustanovila posebne standarde za emigraciju tako što je omogućila ulazak na američko tlo u zavisnosti od određenih rasnih preduvjeta, s jedne strane, kao i od fizičkog zdravlja samog pojedinca. Krvarenje Europe u pogledu njenih najkvalitetnijih ljudi je, u stvari, nužno bilo regulirano zakonom. To je nešto što naša cjelokupna, takozvana, nacionalna buržoazija i svi njeni ekonomski političari ili ne vide, ili barem neće da čuju zato što im to ne odgovara i zato što im je jednostavnije da pređu preko tih stvari uz nekoliko izgovorenih općih nacionalnih fraza.

Ovom srozavanju vrijednosti našeg naroda, nametnutom od strane prirode i prisilnom emigracijom kao posljedicom naše ekonomske politike, dodaje se kontrola rađanja kao drugi gubitak. Već sam iznio posljedice borbe protiv rađanja djece. One leže u reduciranju broja rođene djece, kako se ne bi mogla odvijati daljnja selekcija. Naprotiv, ljudi se trude da one koji se rode održavaju u životu pod bilo kojim okolnostima. Međutim, budući da sposobnost, energija i tako dalje, nisu nužno povezani sa prvorođenim, već umjesto toga dolaze do izražaja, u svakom slučaju, samo tokom borbe za egzistenciju, mogućnost uklanjanja nekvalitetnih ljudi i selekcija prema takvom kriteriju je odstranjena. Nacije postaju siromašne u pogledu talenata i energije. Još jednom, to je posebno loše u nacijama u kojima se različitost osnovnih rasnih elemenata proteže čak i na obitelji. Jer tada, prema Mendelijanovom zakonu podjele, dolazi do razdvajanja u svakoj obitelji koja dijelom može pripadati jednoj rasi, a dijelom drugoj. Ako, međutim, ove rasne vrijednosti variraju u njihovom značaju za narod, onda će se čak i vrijednost djece unutar jedne obitelji razlikovati na rasnoj osnovi. Budući da prvorođeni nikako ne smije rasti u skladu sa rasnim vrijednostima oba roditelja, onda u interesu nacije leži da kasnije u životu, kroz borbu za egzistenciju, od ukupnog broja djece barem istraži one koji imaju odličja više rase, da ih sačuva za naciju i da im stavi na raspolaganje dostignuća onih pojedinaca koji su oličenje više rase. Ali, ako sam čovjek sprječava stvaranje većeg broja djece i ako se ograniči na prvorođene ili barem na drugorođene, on će ipak željeti da očuva one manje vrijedne rasne elemente nacije, jer ta djeca ne posjeduju najvrjednije osobine. Na taj način, on ometa prirodan proces selekcije, sprečava ga, i tako pomaže da nacija osiromaši u pogledu moćnih osobnosti. On tako, zapravo, uništava vrhunsku vrijednost naroda.

Njemački narod koji, kao takav, ne posjeduje prosječnu vrijednost, kao na primjer Englezi, posebno će ovisiti o vrijednim pojedincima. Nevjerojatni ekstremi koje možemo vidjeti svuda u našem narodu samo su posljedice našeg rušenja, određenog krvlju, na superiorne i inferiorne predstavnike rase. Općenito gledajući, Englez će imati bolji prosjek. Možda on nikada neće stići do štetnih dubina našeg naroda, ali zato isto tako neće doprijeti ni do vrtoglavih uspjeha. Stoga će njegov život teći jednom umjerenijom putanjom i biti ispunjen kontinuitetom. Nasuprot tome, život Nijemca je u svemu beskrajno nestabilan i nemiran, i stiče značaj samo ako ostvari izvanredna dostignuća putem kojih mi nadoknađujemo neprijatne aspekte naše nacije. Međutim, kada se ovi osobni nositelji visokih dostignuća jednom odstrane putem umjetnog sustava, opada i broj samih tih dostignuća. A onda se naš narod kreće u pravcu osiromašenja osobnih vrijednosti, i na taj način ka srozavanju cijelog svog kulturnog i duhovnog značaja.

Ako bi ovo stanje potrajalo još nekoliko stotina godina, njemački narod bi na kraju toliko oslabio u svom općem značaju da više ne bi bio u stanju da na bilo koji način podigne glas i zahtjeva da bude nazvan svjetski značajnim narodom. U svakom slučaju, više ne bi bio u situaciji da održi korak sa djelima znatno mlađeg, zdravijeg američkog naroda. Potom, iz velikog broja razloga, mi ćemo iskusiti ono što nije doživjelo ni nekoliko najstarijih kulturnih naroda u svom povijesnom razvoju. Kroz njihove poroke, a uslijed njihove nepromišljenosti, nositelji nordijske krvi su polako bili eliminirani kao najdragocjeniji predstavnici rase, nositelji kulture i osnivači država, i na taj način ostavili iza sebe običnu gomilu od tako male unutrašnje vrijednosti da je zakon dinamike jednostavno bio istrgnut iz njihovih ruku kako bi bio predan drugim, mlađim i zdravijim narodima. Svi iz jugoistočne Europe, posebno starije kulture Male Azije i Perzije, kao i one iz Mezopotamije, pružaju školski primjer pravca u kojem se odvija ovaj proces.

Prema tome, isto tako kao što su ovdje povijest oblikovali narodi zapadnih država, koji su pripadnici više rase, pojavljuje

se opasnost da će, također postupno, narod sjevernoameričkog kontinenta na nov način odrediti svjetsku sudbinu rasno inferiorne Europe.

Da ta opasnost prijeti čitavoj Europi, na kraju krajeva, danas su već zapazili neki ljudi. A tek nekolicina njih je željela shvatiti što to znači za Njemačku. Naš narod će, ako bude živio sa isto takvom nepromišljenom politikom i ubuduće kao što je živio i u prošlosti, morati za sva vremena da se odrekne prava na to da se smatra narodom od svjetskog značaja. Promatrano sa aspekta rase, bit će to njegovo postupno odumiranje sve dok konačno ne padne na nivo obične vreće hrane nalik životinjama, degenerika koji se ne sjećaju slavne prošlosti. Kao država u budućem poretku svjetskih država, ona će u najboljem slučaju ličiti na Švicarsku i Nizozemsku, za kakve su u Europi vrijedile do danas.

Bit će to kraj života našeg naroda, koji iza sebe ima dvijetisućegodišnju svjetsku povijest.

Ova sudbina neće moći da se promjeni pomoću glupih nacionalno-buržoazijskih fraza čiji su se praktični besmisao i bezvrijednost morali već dokazati uspjehom dosadašnjeg razvoja. Samo novi pokret reformacije, koji, nasuprot potpunom nehaju u pogledu rase, stavlja svjesno znanje i iz njega izvlači sve zaključke, još uvijek može izvući naš narod iz tog ponora.

Zadatak Nacionalsocijalističkog pokreta će biti da to preobrati u politiku koja u praksi primjenjuje saznanja i znanstvene uvide rasne teorije, bilo one već postojeće ili one do kojih dođe u toku razvoja, kao i kroz objašnjenu svjetsku povijest.

Budući da je današnja ekonomska sudbine Njemačke naspram američke, u stvari, u isti mah i sudbina drugih nacija u Europi, ovdje je ponovno na djelu pokret lakovjernih sljedbenika, posebno među našim narodom, koji Europsku Uniju žele suprotstaviti američkoj ne bi li na taj način spriječili prijeteću svjetsku hegemoniju sjevernoameričkog kontinenta.

Kažem lakovjernih sljedbenika zato što ti ljudi, to jest, paneuropski pokret, barem na prvi pogled, izgleda da zaista posjeduju dosta primamljivih elemenata po tom pitanju. U stvari, ako bismo mogli prosuđivati svjetsku povijest prema ekonomskom gledištu, to bi čak moglo biti prikladno. Dva su uvijek više od jednog za mehanizam povijesti, pa tako i za šablonske političare. Ali vrijednosti, a ne brojevi jesu ono što je odlučujuće u životu nacija. To što su Sjedinjene Američke Države bile u stanju dostignuti tako opasne visine ne zasniva se na činjenici što n milijuna ljudi formira tu državu, već na činjenici što x kvadratnih kilometara najplodnije i najbogatije zemlje naseljava n milijuna ljudi najviše rase. Ti ljudi čine državu od višeg značaja za druge dijelove svijeta, ne toliko zbog veličine teritorija na kojem žive, koliko zbog organizacije koja je sveobuhvatna i zahvaljujući kojoj, u stvari, pojedinačne, više rasne vrijednosti tih ljudi mogu pronaći kompaktnu bazu kolektivnih snaga kako bi se izborile u borbi za egzistenciju.

Da to nije bilo ispravno, da je, prema tome, značaj Američke Unije ležao samo u broju stanovnika, ili u veličini teritorija, ili u odnosu teritorija i broja stanovnika, onda bi Rusija bila barem isto toliko opasna za Europu. Današnja Rusija obuhvaća n milijuna ljudi na y milijuna kvadratnih kilometara. Ti ljudi su također obuhvaćeni državnom strukturom čija bi vrijednost, uzeta tradicionalno, morala biti čak i viša od one Američke Unije. Usprkos tome, međutim, nikada nije došlo do toga da se bilo tko na svijetu plaši ruske hegemonije. Nema takve unutrašnje vrijednosti koja se pripisuje broju ruskog naroda, da bi taj broj mogao postati opasnost za slobodu svijeta. Barem ne u smislu ekonomske i političke vladavine drugim dijelovima svijeta, već u najboljem slučaju od širenja bolesti koje trenutno vladaju u Rusiji.

Ako, međutim, značaj prijeteće pozicije američkog ujedinjenja izgleda uvjetovan prvenstveno vrijednošću američkog naroda, pa tek onda, sekundarno, veličinom životnog prostora koji mu je dan i povoljnog odnosa između broja stanovnika i zemlje koji je posljedica toga, ova hegemonija neće biti eliminirana čisto formalnim ujedinjenjem što većeg broja europskih nacija, sve dotle dok njihova unutrašnja vrijednost ne bude viša od one američkog saveza. U suprotnom slučaju, današnja Rusija bi nužno izgledala kao najveća opasnost po ovaj američki savez, kao što bi to, čak i više, bila Kina, koju nastanjuje preko 400 milijuna ljudi.

Zato se, prije svega, paneuropski pokret zasniva na osnovnoj, suštinski pogrešnoj polaznoj pretpostavci da ljudske vrijednosti mogu biti zamijenjene brojem ljudi. To je čisto šablonska koncepcija povijesti, koja zanemaruje istraživanje svih onih sila koje uobličavaju život, da bi, umjesto u njima, u pukoj brojnosti većine vidjela izvore stvaralaštva ljudske kulture, kao i faktore koji oblikuju povijest. Ova koncepcija se podudara sa svim besmislom naše zapadne demokracije,

kao i sa kukavičkim pacifizmom naših visokih ekonomskih krugova. Očigledno je da je to ideal svih inferiornih i nečistokrvnih pripadnika više rase. Isto tako, Židovi posebno pozdravljaju ovu koncepciju. Jer, logično razmišljajući, to vodi u rasnu zbrku i kaos, u srozavanje kvalitete i negrifikaciju kulture čovječanstva, i, na taj način, konačno do takvog opadanja vrijednosti rase da će se Židovi, koji budu izuzeti od ovog pravila, polako uzdići na takav nivo da zavladaju svijetom. Zaključno tome, Židov zamišlja da će na kraju biti u stanju da se razvije u mozak ovog čovječanstva koje je postalo bezvrijedno.

Osim ove, suštinski pogrešne polazne pretpostavke paneuropskog pokreta, čak i ideja ujedinjenja europskih država, nametnuta općim uvidom koji proistječe iz ugroženosti bijedom, je fantastična, povijesno nemoguća djetinjarija. Na taj način, ne želim reći da takvo ujedinjenje pod židovskim protektoratom i prisilom kao takvom ne bi bilo moguće na početku, već samo to da se rezultat ne bi mogao podudariti sa nadama zbog kojih su sva nečista posla uopće i postavljena na scenu. Neka nitko ne vjeruje da bi takva europska koalicija mogla mobilizirati bilo kakve snage koje bi se manifestirale izvana. Staro je iskustvo da se trajno ujedinjenje nacija može odigrati samo ako su u pitanju nacije koje su u pogledu rase jednake i povezane, i ako, kao drugo, njihovo ujedinjenje nastupi u vidu borbe za hegemoniju, kao jednog postupnog procesa. Tako je jednom Rim pokorio latinske države, postupno, sve dok konačno nije postao dovoljno jak da postane sam centar svjetskog carstva. I to je istovjetno povijesti stvaranja Engleskog carstva. Tako je, dalje, Prusija privela kraju razjedinjenost Njemačke, i to je jedini način na koji bi Europa jednog dana mogla stati na noge i obratiti pažnju na interese svog stanovništva u vidu kompaktne uprave. Pa ipak, to bi se moglo dogoditi jedino kao rezultat stoljetne borbe budući da se moraju nadvladati bezbrojni običaji i tradicije, i prilagoditi se narodi koji se već izuzetno razlikuju po svojoj rasi. Nakon toga, problem da se uspostavi jedinstveni državni jezik u jednoj takvoj strukturi može se isto tako riješiti samo tokom stoljećima dugog procesa.

Međutim, sve to ne bi bila realizacija sadašnjeg paneuropskog načina razmišljanja, već prije uspješna borba za egzistenciju najsnažnijih nacija Europe. I ono što bi preostalo predstavljalo bi toliko malu paneuropu kao što je, na primjer, ujedinjenje latinskih država ranije bilo panlatinizacija. Snage koje su se tada, tokom procesa ujedinjenja, stoljećima borile, dale su zauvijek ime cijeloj strukturi. A snaga koja bi stvorila paneuropu jednim tako prirodnim putem na isti bi način i u isto vrijeme ukrala ime paneuropi.

Ali, čak i u tom slučaju, ne bi se došlo do željenog uspjeha. Jer bi, u slučaju da bilo koja velika europska sila danas i prirodno, to može podrazumijevati samo silu koja je korisna za pripadnike njenog naroda, odnosno, od značaja za rasu Europi donese ujedinjenje tim putovima, završni čin tog jedinstva označio bi gušenje rase njenih osnivača, i na taj način odstranio i posljednji trag vrijednosti iz cjelokupne te strukture. Nikada više ne bi bilo moguće na taj način stvoriti strukturu koja bi mogla izdržati da bude protuteža Američkoj Uniji.

U budućnosti, samo država koja bude shvatila kako da poveća vrijednost svog naroda i da na osnovu toga izgradi najkorisniju državu, kroz njen unutrašnji život, kao i putem vanjske politike, bit će u stanju da se suoči sa Sjevernom Amerikom. Pretpostavljajući da je to rješenje moguće, veliki broj država će moći učestvovati, što može i što će dovesti do jačanja sposobnosti, ako ne ni za što drugo, onda za uzajamno nadmetanje.

To je opet dužnost Nacionalsocijalističkog pokreta da do najvišeg stupnja ojača i pripremi svoju domovinu za taj zadatak.

Pokušaj, međutim, da se paneuropska ideja shvati kroz čisto formalno ujedinjenje europskih nacija, bez ikakve neophodnosti za stoljetnu borbu od strane europskih vladajućih sila, vodilo bi u stvaranje strukture čiju bi cjelokupnu snagu i energiju upilo unutrašnje rivalstvo i rasprave isto tako kao što se prethodno dogodilo sa snagom njemačkih klanova i njemačkog saveza. Tek onda kada je unutrašnje njemačko pitanje konačno bilo riješeno superiornom snagom Prusije, bilo je moguće posvetiti se snazi nacionalnog ujedinjenja izvan njenih granica. Frivolno je, međutim, vjerovati u to da će natjecanje između Europe i Amerike uvijek biti samo miroljubive ekonomske prirode ako se ekonomski motivi razviju u faktore od presudnog značaja. Općenito gledajući, to leži u prirodi uspona sjevernoameričke države da je u početku mogla da izražava malu zainteresiranost za probleme vanjske politike. Ne samo zbog nedostatka duge državne tradicije, već jednostavno zbog činjenice da su unutar američkog kontinenta nevjerojatno velika područja stajala na raspolaganju urođenoj ljudskoj potrebi za širenjem teritorija. Zato je politika Američke Unije, od trenutka raskida sa državom u donedavno europskoj domovini, bila prvenstveno unutrašnja. U stvari, borbe za slobodu nisu u suštini, same

po sebi, bile ništa više od otresanja obveza vanjske politike u korist života promatranog isključivo na planu unutrašnje politike. Kako je američki narod sve više ispunjavao zadatke unutrašnje kolonizacije, prirodna potreba za aktivnim djelovanjem, koja je tako svojstvena mladim nacijama, preokrenut će se u vanjskom smjeru. Ali bi onda samo čudima, na koja svijet možda još uvijek računa, u najmanjoj mjeri ozbiljno mogla da joj se suprotstavi pacifističko-demokratska paneuropska, bezosobna država.

Zaista, nema potrebe opovrgavati mišljenje da će upravo tako kao što je došlo do stapanja naroda različitih nacionalnosti u Američkoj Uniji, to isto biti moguće i u Europi. Američka Unija je, mora se priznati, okupila ljude različitih nacionalnosti u jednu mladu naciju. Ali, dublji pogled otkriva da ogromna većina ovih različitih etničkih grupa u pogledu rase pripada istim ili barem srodnim osnovnim elementima. Budući da je proces emigracije u Europi bio izbor najjačih, a ta snaga i izdržljivost u svim europskim narodima leži prvenstveno u primjesi nordijskog elementa, Američka Unija je, u stvari, privukla sebi rasute nordijske elemente iz naroda koji su sami po sebi bili vrlo različiti. Ako, uz to, uzmemo u obzir da su time obuhvaćeni i ljudi koji nisu bili nositelji bilo kakve teorije vladanja i, shodno tome, nisu bili opterećeni nikakvom tradicijom, i dalje, dimenzije novog utjecaja kojima su svi ljudi manje više bili izloženi, postaje jasno zašto je nova nacija, sastavljena od ljudi iz svih europskih zemalja, mogla doživjeti uspon za manje od dvjesto godina. Mora se uzeti u obzir, međutim, da već u posljednjem stoljeću ovaj proces stapanja postaje sve teži. Europljani, pritisnuti nuždom, odlaze u Sjevernu Ameriku i tamo, kao pripadnici europskih nacionalnih država, više se osjećaju ujedinjeni kroz folklor i svoju nacionalnu tradiciju, nego kroz državljanstvo u novoj domovini. Štoviše, čak i da Američka Unija nije bila u stanju spojiti ljude tuđe krvi, koji su obilježeni vlastitim nacionalnim osjećanjem ili rasnim instinktom. Američka moć asimilacije pokazala se kao neuspješna kako naspram kineskog, tako i japanskog elementa. I sami to dobro osjećaju i znaju, i zato bi radije isključili te neprijateljske elemente iz imigracije. Ali, na taj način američka imigracijska politika potvrđuje da je prethodno stapanje pretpostavljalo ljude koji su u pogledu rasne pripadnosti potjecali iz istih korijena, i pokazivala se kao neuspješna čim bi obuhvatila ljude koji su se u osnovi vrlo razlikovali. Da se Američka Unija osjeća kao nordijska njemačka država, a ne kao internacionalna mješavina naroda, dalje se vidi iz načina na koji određuje udio europskih nacija u doseljavanju. Skandinavcima, to jest, Šveđanima, Norvežanima, pa Dancima, potom Englezima, i konačno Nijemcima, dodijeljeni su najveći kontingenti. Romanima i Slavenima vrlo mali, dok bi Kineze i Japance najradije potpuno isključili. Zbog toga predstavlja utopiju suprotstaviti europsku koaliciju ili paneuropu, koja se sastoji iz Mongola, Slavena, Nijemaca, Latina, i tako dalje, u kojoj bi prevladavali svi drugi osim Nijemaca, kao faktor sposoban da pruža otpor ovoj, po rasi superiornoj, nordijskoj državi. Vrlo je opasna utopija, sasvim sigurno, ako uzmemo u obzir da ogroman broj Nijemaca opet vidi ružičastu budućnost za koju neće morati položiti najtežu žrtvu. Da ta utopija o svim stvarima dolazi iz Austrije predstavlja posebnu komediju. Jer, na kraju krajeva, ova država i njena sudbina predstavljaju najsvježiji primjer ogromne snage umjetno spojenih struktura, koje su, međutim, same po sebi neprirodne. To je obeskorijenjeni duh starog carskog grada, Beča, tog hibridnog grada Istoka i Zapada, koji nam se na taj način obraća.

O potrebi za aktivnom vanjskom politikom

U okviru rekapitulacije onoga što je do sada izloženo, može neprestano se ponavljati da je naša buržoazijska nacionalna politika, čiji je cilj vraćanje granica iz 1914. godine, besmislena i zaista katastrofalna. Ona nas silom prilika uvlači u konflikt sa svim državama koje su učestvovale u Svjetskom ratu. Na taj način, ona garantira kontinuitet koalicije pobjednika koja nas polako guši. I tim putem Francuskoj uvijek osigurava naklonost javnog mnijenja u drugim dijelovima svijeta u pogledu vječitih tužbi protiv Njemačke. Čak i da je bila uspješna, svojim rezultatima ova politika ne bi ništa značila za njemačku budućnost nego bi nas, ustvari, prisilila da se borimo prolijevajući krv. Osim toga, ona u potpunosti sprečava bilo kakvu stabilnost njemačke vanjske politike.

Za našu predratnu politiku bilo je karakteristično to da je promatraču izvana obvezno pružala sliku o tome da su odluke često bile isto toliko nepostojane i kolebljive koliko i nejasne. Ne uzmemo li u obzir Trojni Savez, čije održavanje nije moglo biti vanjskopolitički cilj već samo sredstvo za takav cilj, možemo ustanoviti kako nema postojane ideje kod vođa sudbine našeg naroda u predratnom razdoblju. To je svakako neshvatljivo. Onog trenutka kada cilj vanjske politike ne označava borbu za interese njemačkog naroda, već očuvanje svjetskog mira, gubimo tlo pod nogama. Ja, svakako, mogu u glavnim crtama predstaviti njemačke interese, da ih ustanovim, i, bez obzira na to kako mogućnosti njihovog propagiranja stoje, ja ipak mogu neprekidno držati veliki cilj pred očima. Postupno će isto tako i preostali dio čovječanstva steći opća znanja o posebno određenim, glavnim vanjskopolitičkim idejama nacije. To potom pruža mogućnosti trajnog reguliranja uzajamnih odnosa, ili u smislu određenog otpora protiv poznatog djelovanja takve moći, ili opravdane svijesti o tome, ili isto tako u smislu razumijevanja, budući da, možda, netko vlastite interese može postići na zajedničkom putu.

Ova stabilnost u vanjskoj politici može biti uspostavljena sa čitavim nizom europskih država. Tokom svoje duge povijesti, Rusija je izrazila određene vanjskopolitičke ciljeve koji su dominirali cjelokupnom njenom aktivnošću. Francuska je, isto tako, stoljećima predstavljala iste vanjskopolitičke ciljeve bez obzira na to tko je trenutno utjelovljivao političku moć u Parizu. Možemo govoriti o Engleskoj ne samo kao o državi sa tradicionalnom diplomacijom, već, iznad svega, kao o državi sa idejom vanjske politike koja je prerasla u tradiciju. Sa Njemačkom, jedna takva ideja bi se mogla primijetiti samo povremeno u Prusiji. Vidimo da je Prusija ispunila svoju njemačku misiju u kratkotrajnom razdoblju za vrijeme Bismarckovog državništva, ali da se, nakon toga, prestalo sa blagovremenim zacrtavanjem vanjskopolitičkih ciljeva. Novi njemački Reich, posebno nakon Bismarckovog povlačenja, više nije imao takav cilj budući da slogan o očuvanju mira, to jest, o održavanju dane situacije, ne posjeduje trajan sadržaj niti karakter poput svakog drugog pasivnog slogana osuđen je na to da u politici posluži kao igračka agresivne volje. Samo onaj ko želi samostalno da djeluje može odrediti svoju akciju prema svojoj volji. Zato je Trojna Antanta, koja je nastojala da djeluje, također imala sve prednosti koje leže u samo opredijeljenom postupanju, dok je Trojni Savez kroz svoju produhovljenu težnju da očuva mir u svijetu u izvjesnoj mjeri bio na gubitku. Tako su točno vrijeme i početak rata ustanovile nacije sa jasno zacrtanim vanjskopolitičkim ciljem, dok su, nasuprot tome, sile Trojnog Saveza bile iznenađene u trenutku koji je bio sve samo ne pogodan. Ako smo mi u Njemačkoj čak imali i najmanju namjeru da ratujemo, to je bilo moguće kroz brojne mjere, koje bi se lako mogle provesti, i tako samom početku rata dati drugi karakter. Ali Njemačka nikada pred sobom nije imala jasan vanjskopolitički cilj, nikada nije razmišljala o bilo kakvim agresivnim koracima za realizaciju tog cilja i, shodno tome, našla se zatečena događajima.

Od Austrougarske se nismo mogli nadati drugom vanjskopolitičkom cilju osim toga da se, na neki način, provlačimo kroz labirinte europske politike, tako da ta trula državna struktura, koliko je god to moguće, nigdje ne naleti na teškoće, kako bi, na taj način, sakrila od svijeta unutrašnji karakter ovog monstruoznog leša od države.

Njemačka nacionalna buržoazija, o kojoj je ovdje prije svega riječ, a budući da internacionalni marksizam kao takav nema nijedan drugi cilj osim uništenja Njemačke — ni dan danas nije uspjela ništa naučiti iz prošlosti. I isto tako, čak ni danas ne osjeća potrebu za tim da postavi cilj nacionalne vanjske politike koji bi se mogao smatrati zadovoljavajućim, i na taj način pruži našim vanjskopolitičkim nastojanjima izvjesnu stabilnost za manje-više duži period. Jer samo ako se naznači jedan tako realan vanjskopolitički cilj, možemo detaljno raspravljati o mogućnostima koje mogu voditi ka uspjehu. Tek tada se politika podiže na nivo na kojem postaje umjetnost sagledavanja mogućnosti. Međutim, sve dotle dok ovim cjelokupnim političkim životom ne počne dominirati glavna, suštinska ideja, pojedinačne aktivnosti neće

imati karakter korištenja svih mogućnosti za postizanje određenog uspjeha. Umjesto toga, one se pretvaraju samo u pojedinačne situacije na putu bez cilja i plana,u konfuzno lutanje od danas do sutra. Prije svega se gubi izvjesna istrajnost, koja je neophodna za ostvarivanje velikih ciljeva; drugim riječima, čovjek će danas pokušati jedno, sutra drugo, a dan nakon toga, imajući ovu vanjsku politiku u vidu, iznenada pokazati poštovanje prema nekoj koja ima sasvim suprotan cilj utoliko prije što se ova lako uočljiva konfuzija kao konfuzija ne sastoji, u stvari, u pridržavanju svega onoga čemu teži vlada koja danas upravlja Njemačkom, i uistinu ne želi preporod našeg naroda. Samo internacionalna židovska zajednica može biti živo zainteresirana za njemačku vanjsku politiku kojoj, po svojim neprestanim, naizgled iracionalnim, iznenadnim tranzicijama, nedostaje jasan plan, i koja, kao jedino svoje opravdanje, u najboljem slučaju potvrđuje da, u stvari, ni mi sami ne znamo što bi trebalo učiniti, ali činimo nešto jednostavno zato što se nešto mora učiniti. Da, nerijetko možemo, u stvari, čuti da su ti ljudi toliko malo uvjereni u unutrašnju vrijednost njihovih vanjskopolitičkih aktivnosti da, čak i kada su najjače motivirani, mogu jedino da se pitaju da neko drugi možda ne umije poduzeti nešto bolje. To je temelj na kojem počiva državništvo Gustava Stresemana.

Nasuprot tome, upravo danas je potrebno više nego ikada prije da njemački narod postavi vanjskopolitički cilj koji ispunjava njegove prave unutrašnje potrebe i, obrnuto, garantira bezuvjetnu stabilnost vanjskopolitičkoj aktivnosti u jednom razumno očekivanom razdoblju vremena. Jer jedino ako naš narod bude suštinski odredio svoje interese i ako se za njih bude uporno borio, može se nadati da će ovu ili onu državu, sada konačno uspostavljenu, a čiji interesi nisu suprotni našima, i u stvari mogu biti paralelni, potaknuti na to da uđe u čvršće utemeljenu uniju sa Njemačkom. Jer je ideja o tome da se nevolje i problemi našeg naroda riješe putem Lige Naroda isto tako neopravdana kao što je bilo neopravdano prepustiti da o Njemačkom pitanju odluči Frankfurtski Savezni Parlament.

Zadovoljne nacije vladaju Ligom Naroda. To je, u stvari, instrument njihove vladavine. U velikoj mjeri one nemaju interesa da dozvole promjenu u teritorijalnoj podjeli svijeta ukoliko u tome ponovo ne budu prepoznale neke svoje interese. I dok pričaju o pravima malih nacija, u stvari imaju na umu samo interese onih najvećih.

Ako Njemačka ponovo želi biti slobodna kako bi, uživajući u svom blagoslovu, njemačkom narodu omogućila da zaradi osnovna sredstva za život, onda mora poduzeti korake ka tome izvan Parlamenta Lige Naroda u Ženevi. Ali će u tom slučaju, uslijed nedovoljne snage, biti neophodno da pronađe saveznike koji vjeruju u to da partnerstvo sa Njemačkom može poslužiti i njihovim interesima. Do toga, međutim, neće doći ako pravi vanjskopolitički cilj Njemačke ne postane potpuno jasan tim nacijama. I, iznad svega, sama Njemačka nikada neće biti u stanju da prikupi snagu i unutrašnju moć da pokaže neophodnu ustrajnost, i da, ovaj, zbriše prepreke svjetske povijesti. Jer onda nikada ne bi naučila kako da ima strpljenja u pojedinostima i da ih, isto tako, ako se za to ukaže potreba, odbaci kako bi konačno bila sposobna ostvariti cilj od suštinskog značaja na široj društvenoj skali. Jer čak i među saveznicima odnosi neće uvijek biti idealni. Potresi u uzajamnim odnosima mogu se pojavljivati uvijek iznova i poprimati čak i opasan oblik ako snaga da se savladaju te male neprijatnosti i prepreke ne leži u samoj dimenziji jasno naznačenog vanjskopolitičkog cilja. U tom pogledu francusko nacionalno vodstvo može poslužiti kao pravi primjer. Kako je ono lagano prešlo preko malih stvari, zaista, pa je čak prešutilo i mnogo gore događaje da ne bi izgubilo priliku da organizira osvetnički rat protiv Njemačke, što je, pak, u suprotnosti sa vječnim povicima "Hura!" naših patriota i, jednako tome, njihovim uobičajeno ispraznim govorima.

Isticanje jasnog vanjskopolitičkog cilja je izgleda vrlo važno, nadalje, iz tog razloga što će, u suprotnom slučaju, oni koji u našem narodu zastupaju druge interese uvijek pronaći način da zbune javno mnijenje, i da naprave, a dijelom čak isprovociraju, beznačajne incidente i preobraze ih u razlog za radikalnu promjenu mišljenja o vanjskoj politici. Prema tome, osim beznačajnih svađa, koje rezultiraju iz samih uvjeta ili koje su umjetno izazvane, Francuska će uvijek iznova pokušavati da prouzroči loše raspoloženje, u stvari, otuđenost među nacijama koje bi po općoj prirodi njihovih pravih vitalnih interesa, bile ovisne jedne o drugima, i koje bi, htjele one to ili ne, zajedno morale ustati protiv ove. Međutim, takvi pokušaji će biti uspješni samo ako ne postoji stabilan politički cilj, ako nema čvrsto zacrtane i usmjerene političke aktivnosti, i prije svega, ako nema ustrajnosti u pripremama mjera koje služe ostvarenju vlastitog političkog cilja.

Njemački narod, koji ne posjeduje ni vanjskopolitičku tradiciju niti vanjskopolitički cilj, prije će biti sklon tome da poštuje ideale i utopije, i da na taj način, zanemari vlastite vitalne interese. Na kraju krajeva, šta sve naš narod nije vatreno zastupao u posljednjih sto godina? Čas su u pitanju bili Grci koje smo željeli spasiti od Turaka, potom smo stali na stranu

Turaka protiv Rusa i Talijana, da bi nakon toga naš narod ponovo bio očaran Poljacima koji su se borili za svoju slobodu, a potom povlađivao svojim osjećanjima za Bure, i tako dalje. Ali koliko je sva ta glupa dušebrižnost, podjednako nesposobnih koliko i brbljavih političara, koštala naš narod?

Tako isto odnos prema Austriji, koji je toliko ponosno istican, nije u sebi sadržavao toliko praktičnog razumijevanja, koliko dubokog osjećaja savezništva u srcu. Da je tada samo progovorio glas razuma umjesto srca, i da je odlučilo razumijevanje, Njemačka bi danas bila spašena. Ali, upravo iz tog razloga što pripadamo takvom tipu naroda koji premalo dopušta da njegove političke odluke budu određene na osnovu onoga što je zaista razumno, odnosno, na temelju racionalnog saznanja iz kojeg razloga se ne možemo osvrnuti na neku veliku političku tradiciju mi moramo, barem u ime budućnosti, dati našem narodu čvrsto utemeljen vanjskopolitički cilj, koji izgleda pogodan da političke mjere državnog vodstva učini razumljivim širokim masama i do najsitnijeg detalja. Jedino na taj način će biti moguće da milijuni sa dubokom vjerom stanu iza državnog rukovodstva koje donosi odluke što u svojim pojedinostima mogu imati nešto bolno po njih. To je preduvjet za uspostavljanje uzajamnog razumijevanja između naroda i državnog vodstva i, kao što je svima poznato, također preduvjet za to da sama vlada pronađe svoje mjesto u određenoj tradiciji. Ne radi se o tome da svaka njemačka vlada ima vlastiti vanjskopolitički cilj. Jedna se može svađati samo oko sredstava, druga može raspravljati o njima, ali sam cilj mora biti ustanovljen kao nepromjenjiv, zacrtan jednom i zauvjek. Tada politika može postati velika umjetnost sagledavanja mogućnosti, odnosno, to je povlašteni položaj pojedinih državnih lidera briljantnih sposobnosti da, sagledavajući mogućnosti, iz trenutka u trenutak, narod i Reich približavaju ostvarenju vanjskopolitičkog cilja.

U današnjoj Njemačkoj uopće nema nikakvog zacrtavanja vanjskopolitičkog cilja. Zato postaje razumljivo to što nitko ne nadzire, ili pak, na jedan nesiguran i nestabilan način vodi računa o interesima našeg naroda, što također stvara konfuziju našeg javnog mnijenja. Otuda sve te nevjerojatne ludosti naše vanjske politike nikada, nažalost, ne ostavljaju ni najmanju mogućnost da narod barem prosudi o tome koje su osobe odgovorne za to i da ih pozove na odgovornost. Ne, čovjek povodom toga stvarno ne zna što da učini.

Svakako nije mali broj ljudi koji danas duboko vjeruju u to da ne bi trebalo ništa poduzeti. Oni su svoje mišljenje sveli na utisak da Njemačka danas mora biti pametna i suzdržana, da se ni u što ne upušta, da moramo pažljivo motriti razvoj događaja, ali da ne uzimamo učešća kako bismo, jednog dana, preuzeli ulogu treće strane koja likuje i ubire plod, dok se druge dvije svađaju.

Da, da, naši današnji buržoazijski državnici su tako pametni i mudri, a njihovo političko rasuđivanje je pomućeno nepoznavanjem povijesti. Nije mali broj izreka koje su postale prava kletva za naš narod. Na primjer, pametniji popušta, ili odijelo ne čini čovjeka, ili čovjek može obići cijelu zemlju sa šeširom u ruci ili dok se dvoje svađaju, treći se koristi.

U životu nacija se barem posljednja izreka može primijeniti isključivo u uvjetnom značenju (i to iz sljedećeg razloga): naime, ako se dvije strane unutar nacije uporno svađaju, onda treća, koja je izvan nacije, može iz toga izaći kao pobjednik. U suživotu nacija, međutim, vrhunski uspjeh će biti na strani država koje se namjerno upuštaju u svađu zbog mogućnosti da jačanje njenih snaga leži samo u tome. Ne postoji nijedan povijesni događaj na svijetu koji se ne može promatrati sa dva stajališta. Neutralni se na jednoj strani uvijek suprotstavljaju intervencionistima na drugoj. i, općenito gledajući, neutralni će po pravilu u svemu tome izvući deblji kraj, dok intervencionisti prije mogu iz svega toga izvući osobnu korist, ukoliko, u stvari, strana na kojoj se nalaze ne izgubi.

U životu nacija to znači sljedeće: ako se dvije moćne sile sukobljavaju, manje ili više male ili velike okolne države ili mogu uzeti učešća u ovoj borbi, ili se mogu distancirati. U izvjesnom slučaju mogućnost uspjeha nije isključena ukoliko učestvuje na strani koja odnosi pobjedu. Bez obzira na to tko pobjedi, međutim, neutralne ne čeka nijedna druga sudbina osim mržnje sa preostalom pobjedničkom državom. Sve do danas, nijedna od velikih svjetskih država nije se uzdigla niti razvila na osnovu neutralnosti kao principa političke aktivnosti, već samo kroz borbu. Ako se snažne države već na takav način uzdižu, sve što preostaje malim državama sastoji se ili u tome da se potpuno odreknu svoje budućnosti, ili da se bore za veću naklonost koalicije i budu pod njenom zaštitom, i tako ojačaju vlastite snage. Jer uloga treće strane koja likuje uvijek pretpostavlja da ona već ima moć, s tim da ona koja je uvijek neutralna nikada neće postati moćna. Jer koliko moć naroda leži u njegovoj unutrašnjoj vrijednosti, utoliko više dolazi do izražaja u organizacijskom obliku

narodnih borbenih snaga na bojnom polju, stvorenim voljom te unutrašnje vrijednosti. Taj oblik, međutim, nikada neće uspjeti da se razvije ako se s vremena na vrijeme ne stavi na probu. Samo kaljenjem kroz svjetsku povijest vječne vrijednosti naroda postaju čelik i željezo, od kojih se njihova povijest i stvara. Ali, onaj koji izbjegava bitke neće nikada postati dovoljno snažan da se bori. A taj koji nikada ne bije bitke, neće nikada biti nasljednik onih koji se bore jedni protiv drugih u ratu. Jer prethodni nasljednici svjetske povijesti nisu bili, na primjer, narodi sa kukavičkom koncepcijom neutralnosti, već mladi narodi sa boljim mačevima. Ni Antici, ni Srednjem vijeku, niti današnjem dobu nije poznat ni jedan jedini primjer moćne države koja nije nastala u stalnoj borbi. Do danas, međutim, nasljednici povijesti su uvijek bile moćne države. U životu nacija, opće je poznata stvar da čak i treća može biti nasljednica kada se dvije svađaju. Ali je u tom slučaju ta treća već na samom početku utjelovljenje moći, koja namjerno dopušta da se dvije države svađaju kako bi ih kasnije porazila jednom i zauvijek, a da pri tome ne načini velike žrtve. Na taj način, neutralnost u potpunosti gubi pasivan karakter neučestvovanja u događajima, i umjesto toga podrazumijeva svjesnu političku operaciju. Očigledno, ni jedno razborito državno vodstvo neće početi borbu a da pritom ne odmjeri svoj mogući udio u odnosu na protivnički. Ali, ako procjeni situaciju tako da neće biti u stanju da se bori protiv izvjesnih moćnih država, utoliko će biti prisiljenije da se pokuša boriti zajedno sa njima. Jer onda snaga do sada slabije sile može na kraju narasti iz te zajedničke borbe, kako bi se kasnije, ako je to potrebno, isto tako borila za vlastite vitalne interese. Neka nitko ne kaže da ni jedna sila ne bi ušla u savez sa državom koja bi jednog dana mogla postati opasna. Savezništvo ne predstavlja političke ciljeve, već samo sredstvo do njihovog ostvarenja. Mi ih danas moramo koristiti čak i ako znamo da kasniji razvoj može dovesti do suprotnog ishoda. Nema saveza koji je vječan. I zaista su sretne one nacije koje, uslijed potpuno različitih interesa, mogu ući u savez na određeno vrijeme, a da ne budu prisiljene da jedne sa drugima uđu u konflikt nakon razilaženja. Ali posebno slaba država, koja želi postati moćna i velika, mora uvijek pokušavati uzeti aktivno učešće u općim političkim događajima svjetske povijesti.

Kada je Prusija ušla u šleski rat, to je također bio fenomen od drugorazrednog značaja u odnosu na buran spor između Engleske i Francuske, koji je tada već uzeo maha. Možda se Fredericku Velikom i može predbaciti to što je isprovocirao paljbu engleskih puščanih zrna. Ali da li bi Prusija ikada uspjela da se uzdigne do takvog nivoa od kojeg je Bismarck uspio da stvori novi Reich da je u to vrijeme princ Hohenzollern, stupivši na prijestolje, s obzirom na buduće velike događaje svjetske povijesti, održao njegovu Prusiju u državi bojažljive neutralnosti? Tri šleska rata donijela su Prusiji više nego Šleziji. Na tim bojnim poljima ponikla je Regimenta, koja će u budućnosti pronijeti njemačku zastavu, da bi na kraju u Staklenoj dvorani Versaillske palače pozdravila novog cara novog Reicha. Prusija je u to vrijeme sasvim izvjesno bila mala država, beznačajna u pogledu broja stanovnika i površine teritorija. Ali uskočivši na scenu velikih zbivanja svjetske povijesti, ta mala država je uspjela sebi osigurati legitimno pravo da osnuje kasniji njemački Reich.

Jednom su čak i pristalice neutralne politike trijumfirale u pruskoj državi. To se dogodilo za vrijeme Napoleona I.. U to vrijeme, u početku se vjerovalo da Prusija može ostati neutralna, zbog čega je kasnije bila kažnjena najstrašnijim porazom. Obje koncepcije su se oštro suprotstavile jedna drugoj još 1812. godine. Ona koncepcija koja je zastupala neutralnost, i druga, vođena od strane Baruna vom Steina, koja je zagovarala intervenciju. Činjenica je da je to što su pristalice neutralnog stava odnijele pobjedu 1812. godine, Prusiju i Njemačku koštalo nesagledivog krvoprolića i donijelo im beskrajne patnje. A isto tako je činjenica i to da je najzad 1813. godine prodor intervencionista spasio Prusiju.

Svjetski rat je dao najjasniji odgovor na shvaćanje da se politički uspjeh može postignuti opreznim zauzimanjem neutralnog stava kao treće sile. Što je to što su neutralne strane u svjetskom ratu praktično ostvarile i postigle? Da li su one, na primjer, bile ona treća strana koja likuje? Ili, da li netko možda smatra da bi, u tim zbivanjima, Njemačka igrala drugu ulogu? I neka nitko ne misli da razlog za to leži samo u razmjerima svjetskog rata. Ne, u budućnosti, svi ratovi, ukoliko u njih budu uključene velike nacije, bit će narodni ratovi ogromnih razmjera. Kao neutralna država u bilo kojem drugom europskom konfliktu, Njemačka, međutim, ne bi bila značajnija od Nizozemske ili Švicarske ili Danske i drugih, u svjetskom ratu. Da li stvarno netko možda misli da bismo mi nakon takvog ishoda uspjeli prikupiti snage da odigramo ulogu onoga tko se suprotstavlja pobjedniku sa kojim se nismo usudili stupiti u savez kao jedna od zaraćenih strana?

U svakom slučaju, Svjetski rat je posebno dokazao jednu stvar: tko god se ponaša neutralno u velikim svjetskim povijesnim konfliktima, možda u početku može u tome donekle i postići nekakav uspjeh, ali, na planu politike sile, on će, na taj način, na kraju isto tako biti isključen iz toga da zajedno sa drugima odlučuje o sudbini svijeta.

Prema tome, da je Američka Unija zadržala svoju neutralnost u Svjetskom ratu, ona bi se danas kao sila smatrala drugorazrednom, bez obzira na to da li su Engleska ili Njemačka iz njega izašle kao pobjednice. Ulaskom u rat, ona se uzdigla na nivo snage Engleske mornarice, ali se na nivou međunarodne politike deklarirala kao sila od presudnog značaja. Od samog njenog ulaska u svjetski rat, Američka Unija je okvalificirana na potpuno drugačiji način. U prirodi čovječanstva je da nakon vrlo kratkog razdoblja počne zaboravljati koja je generalna procjena situacije postojala prije samo nekoliko godina. Upravo tako kao što danas nailazimo na potpuno zanemarivanje ranije veličine Njemačke u govorima mnogih stranih govornika, isto tako slabo umijemo procijeniti u kolikoj je mjeri vrijednost Američke Unije u našim očima porasla otkako je ušla u svjetski rat.

Ovo je također najuvjerljivije državno opravdanje Italije za ulazak u rat protiv njenih bivših saveznika. Da Italija nije načinila taj korak, ona ne bi dijelila ulogu Španjolske, bez obzira na krajnji ishod tog rizika. Činjenica je da joj je to što je poduzela tako često kritiziran korak da uzme aktivno učešće u Svjetskom ratu, donijelo viši položaj i jačanje istog, što je na kraju pronašlo svoj vrhunski izraz u fašizmu. Bez njenog ulaska u rat, sve što se potom dogodilo bio bi potpuno nezamisliv i nemoguć fenomen.

Njemačka o tome može razmišljati sa ili bez ogorčenosti, važno je učiti iz povijesti, posebno ako nam njena učenja govore na tako uvjerljiv način.

Prema tome, uvjerenje da zauzimanjem razboritog, rezerviranog neutralnog stava prema razvoju konflikata u Europi i u drugim dijelovima svijeta, možemo steći dobit da uslijed toga ona treća strana likuje, pogrešno je i maloumno. Gledajući općenito, sloboda se ne čuva ni prosjačenjem niti varanjem. Ali isto tako ni radom i proizvodnjom, već isključivo borbom, u stvari, vlastitom borbom. Zato je vrlo vjerojatno da je važnija volja nego djelo. Nerijetko su, u okviru mudre savezničke politike, nacije ostvarile uspjeh nezavisno od uspjeha njihovog oružja. Ali sudbina ne ocjenjuje uvijek naciju, koja hrabro riskira svoj život, prema veličini njenih djela, već prije, vrlo često, prema snazi njene volje. Povijest ujedinjenja Italije u devetnaestom stoljeću je vrijedna pažnje u tom pogledu. Ali svjetski rat također pokazuje da ogroman broj država može ostvariti izvanredne političke uspjehe ne toliko vojnim uspjesima, koliko ludom odvažnošću sa kojom stupaju u savez i upornošću sa kojom pružaju otpor.

Ako Njemačka želi da privede kraju period u kojem robuje svima, mora da, bez obzira na okolnosti, aktivno pokušava stupiti u vezu sa silama kako bi učestvovala u budućem izgrađivanju života Europe na planu politike sile.

Prigovor da takvo učešće u sebi sadrži veliki rizik je na mjestu. Ali, na kraju krajeva, da li netko zaista vjeruje da ćemo se osloboditi bez poduzimanja rizičnih koraka? Ili, da li možda netko misli da je ikada na svijetu tokom svjetske povijesti postojao podvig koji u sebi nije imao rizika? Zar odluka Fredericka Velikog, na primjer, da sudjeluje u Prvom šleskom ratu, nije bila povezana sa rizikom? Zar ujedinjenje Njemačke od strane Bismarcka nije imalo opasnosti? Ne, tisuću puta ne! Počevši od čovjekovog rođenja pa do smrti, sve je neizvjesno. Jedino je smrt izvjesna. Ali, upravo iz tog razloga, maksimalna spremnost nije ono najgore zato što će jednog dana, na ovaj ili onaj način, ona biti zahtijevana.

Naravno, stvar je političke mudrosti odabrati rizik na takav način da donosi najveći mogući dobitak. Ali ne riskirati ništa iz straha, možda, da će se napraviti pogrešan izbor znači poricanje budućnosti naroda. Primjedba da jedna takva aktivnost može imati karakter kockanja može se izuzetno lako opovrgnuti jednostavnim skretanjem pažnje na prethodno povijesno iskustvo. Pod kockanjem mi podrazumijevamo igru u kojoj su šanse za pobjedu podređene sudbini. To nikada neće biti slučaj u politici. Jer što konačna odluka više leži u maglovitoj budućnosti, tim se više uvjerenje o mogućnosti ili nemogućnosti uspjeha gradi na čovjeku lako sagledivim faktorima. Zadatak nacionalnog političkog vodstva sastoji se u tome da odmjeri ove faktore. Rezultat ovog istraživanja, onda, mora također dovesti do odluke. Tako je ova odluka u skladu sa čovjekovim uvidom, a održana vjerom u mogućnost uspjeha na osnovu tog saznanja. Zato, teško da bih presudan politički čin mogao nazvati kockanjem, upravo iz tog razloga što njegov ishod nije sto posto izvjestan, kao što poduhvat poduzet od strane kirurga isto tako nije sto posto uspješan. Od pamtivijeka, uvijek je bilo prirodno da veliki ljudi uz krajnje napore čine djela čiji je uspjeh bio krajnje sumnjiv i neizvjestan ako se za to ukazala potreba, i ako je nakon zrelog ispitivanja svih okolnosti sama ta akcija mogla da se uzme u obzir.

Zadovoljstvo koje donosi odgovornost u planiranju velikih odluka u borbi nacija će, svakako, biti utoliko veće što akteri, na osnovu promatranja njihovog naroda, budu više mogli da zaključe da čak i to ako pogriješe, to neće moći

uništiti vitalnu snagu nacije. Jer, na duge staze, narod, koji je iznutra zdrav, nikada ne može biti izbrisan kroz poraze na bojnom polju. Tako u mjeri u kojoj narod posjeduje unutrašnje zdravlje, uz preduvjete da je dovoljno značajan kao rasa, hrabrost da poduzme opasne poduhvate može biti utoliko veća budući da čak ni poraz ne može više nagovijestiti pad takvog naroda.

Neutralnost, međutim, koju danas preporučuju našem narodu kao jedini mogući postupak, nije zaista ništa drugo do bezvoljno prepuštanje sudbini određeno od strane vanjskih sila. I samo u tome leži simptom i mogućnost našeg pada. Ako je, s druge strane, naš narod pokušavao da se oslobodi i u tome nije uspio, faktor koji bi bio blagotvoran po njegovu snagu ležao bi u samom izražavanju ovog stava. Jer neka se ne tvrdi da je politička mudrost ta koja nam govori da se suzdržimo od takvih koraka. Ne, to je bijedni kukavičluk i nedostatak principa koji u ovom slučaju, kao što je to često slučaj u povijesti, pokušavaju da se pomiješaju sa inteligencijom. Očigledno, narod pod pritiskom stranih sila može biti prisiljen okolnostima da izdrži godine stranog ugnjetavanja. Ali, što manje narod može ozbiljno nešto poduzeti protiv nadmoćnih sila, to će ga više, međutim, njegov unutrašnji život navoditi da teži ka slobodi i pokušat će sve moguće što bi moglo biti potrebno da jednog dana promjeni trenutno stanje tako što će uložiti cjelokupnu svoju snagu. Tako će on izdržati porugu stranog osvajača, ali stegnutih pesnica i uz škrgut zuba, čekat će trenutak koji će mu pružiti prvu priliku da se otrese tiranina. Tako nešto je moguće pod pritiskom okolnosti. Međutim, onako kako se politička mudrost danas predstavlja, jest u stvari, duh svojevoljnog podčinjavanja, neprincipijelnog odricanja od bilo kakvog pružanja otpora, odnosno bestidno proganjanje onih koji se usude razmišljati o takvom otporu i čije djelo očigledno može poslužiti preporodu njihovog naroda. To je duh unutrašnjeg razoružavanja vlastitog nacionalnog bića, uništenja svih moralnih faktora, koji bi jednog dana mogli poslužiti uskrsnuću našeg naroda i države. Taj duh zaista ne može biti izraz političke mudrosti, jer je on, u stvari, beščasno uništenje države.

I, naravno, ovaj duh mora mrziti svaki pokušaj aktivnog sudjelovanja našeg naroda u budućnosti europskog razvoja zbog čega neizbježnost borbe protiv takvog duha, u stvari, leži u samom pokušaju takvog sudjelovanja.

Ako je, međutim, državno vodstvo zahvaćeno ovim pokvarenim duhom, zadatak opozicije postaje da zapaža, prezentira i tako podržava prave vitalne snage naroda da se posvete borbi za nacionalni preporod, i, kroz to, za nacionalnu čast, pod svojim sloganom. I ne smije sebi dozvoliti da bude zaplašena tvrdnjama kako je vanjska politika zadatak odgovornog državnog vodstva, jer ovdje dugo nije bilo takvog jednog rukovodstva. Naprotiv, ona se mora držati koncepcije da, pored formalnih zakona trenutne vlasti, postoje takozvani nepisani, univerzalni zakoni koji prisiljavaju svakog pripadnika nacije da učini ono što se smatra neophodnim za opstanak narodne zajednice. Čak i ako je to apsolutno suprotno namjerama loše i nesposobne vlade.

Zato bi se upravo u Njemačkoj danas najviša obveza trebala predati takozvanoj Nacionalnoj opoziciji, u pogledu bezvrijednosti zajedničkog vodstva našeg naroda da ustanovi jasan vanjskopolitički cilj, i da pripremi i educira naš narod da te ideje provede u djelo. Prije svega, ona mora povesti najoštriji rat protiv nade, danas tako rasprostranjene, da naša sudbina donekle može da se promjeni aktivnom suradnjom sa Ligom Naroda.

Općenito gledajući, ona mora raditi na tome da naš narod postupno shvati kako ne smijemo očekivati poboljšanje situacije u Njemačkoj od institucija sačinjenih od predstavnika koji pripadaju strani kojoj je u interesu naša današnja nesreća. Dalje, ona mora produbiti uvjerenje kako su sve naše društvene aspiracije lažna obećanja lišena bilo kakve prave vrijednosti bez povratka slobode Njemačkoj. Ona dalje mora osvijestiti naš narod da, za tu slobodu, na jedan ili drugi način, mora da se izbori samo vlastitim snagama. I da, zato, naša cjelokupna unutrašnja i vanjska politika mora biti takva da se zahvaljujući njenom visokom moralu i unutrašnja snaga našeg naroda razvija i raste. Konačno, ona mora prosvijetliti narod u tom smislu da on mora prikupiti snagu u ime zaista vrijednog cilja, i da u tu svrhu ne možemo sami krenuti u susret sudbini, već da će nam biti potrebni saveznici.

Njemačka i Rusija

Razmjer mogućeg vojnog angažiranja, kao i odnos ovih sredstava sile prema onima zemalja u okruženju je, osim unutrašnje moći našeg naroda, njegove snage i procjene karaktera, od odlučujućeg značaja za pitanje budućeg formiranja njemačke vanjske politike.

Ne bih trebao dalje govoriti o unutrašnjoj moralnoj slabosti našeg naroda danas, u ovom pogledu. Ove slabosti, koje se djelomično zasnivaju na krvi, a djelomično leže u samoj prirodi naše današnje organizacije vlasti, ili,pak, se moraju pripisati posljedicama lošeg vodstva, možda su manje poznate njemačkoj javnosti nego, nažalost, preostalom dijelu svijeta, koji ih dobro poznaje. Poznavanje ovih slabosti dalo je povoda našim ugnjetavačima za većinu mjera. Ali uz uvažavanje kompletnog činjeničnog stanja ipak ne bi trebalo zaboraviti da isti ti današnji ljudi teško da bi prije deset godina ostvarili djela bez premca u povijesti. Njemački narod, koji trenutno djeluje tako obeshrabrujuće, ipak je više nego jednom dokazao svoje velike zasluge u svjetskoj povijesti. Sam Svjetski rat je najsjajniji dokaz herojstva i požrtvovnosti našeg naroda, neustrašive discipline i briljantne sposobnosti u bezbrojnim područjima organizacije života. Njegovo cjelokupno vojno rukovodstvo također je ostvarilo besmrtne uspjehe. Samo je političko rukovodstvo bilo neuspješno. Ono je preteča ovog današnjeg, samo mnogo goreg.

Ma koliko unutrašnje kvalitete našeg naroda danas mogu biti loše, one će poprimiti potpuno drugačiju sliku u jednom jedinom mahu, čim druga ruka uzme događaje pod svoju kontrolu i izbavi narod od propadanja.

Gledajući u povijesnim okvirima, koliko je samo divna ta sposobnost našeg naroda da se transformira. Prusija iz 1806. godine i Prusija iz 1813. godine. Kakve li razlike! Godine 1806., državu je obilježila najbjednija kapitulacija, nečuveni položaj građanstva, a u 1813. godini, državu su okarakterizirali najdublja mržnja protiv strane dominacije i patriotsko žrtvovanje za vlastiti narod, kao i najodvažnija spremnost da se bori za domovinu! Što se, u stvari, izmijenilo od tada? Narod? Ne, duboko u duši, on je ostao isti kao prije, samo je njegovo vodstvo prešlo u druge ruke. Novi duh shvatio je slabosti pruske državne administracije i okoštalo i zastarjelo vodstvo post Frederickovog perioda. Bilo je potrebno jedva desetljeće za novi Reich, koji se u očima mnogih činio kao najmoćnije utjelovljenje njemačke moći i vlasti, uskrsnuo iz pada razjedinjene Njemačke i opće atmosfere političkog beščašća. Jedan jedini čovjek, koji se uzdigao iznad svih, ponovno je uspostavio slobodan razvoj njemačkom geniju u borbi protiv mediokriteta većine. Ostavimo li po strani Bismarcka i najslavniji period u povijesti našeg naroda bio bi prepun bijednih mediokriteta. Koliko god da je njemački narod, zbog mediokritetstva njegovog liderstva, za svega nekoliko godina bio oboren sa trona na kojem je uživao status besprimjerne veličine, i bačen u sadašnji kaos, on se isto tako može ponovno podignuti uz pomoć željezne ruke. Njegova unutrašnja vrijednost će onda tako doći do izražaja pred čitavim svijetom da već samo to što stvarno postoji mora pobuditi poštovanje i procjenu jedne takve činjenice.

Ako na samom početku, međutim, ova vrijednost bude uspavana, onda je više nego ikada potrebno da se osvijesti u pogledu prave njemačke vrijednosti koja trenutno postoji.

Već sam pokušao u glavnim crtama prikazati trenutno njemačko sredstvo vojne moći, Obrambene snage Reicha. Ovdje želim samo skicirati opću njemačku vojnu situaciju u odnosu na svijet koji je okružuje.

Njemačku danas okružuju tri moćna faktora ili moćne grupe.

Engleska, Rusija i Francuska su danas, u vojnom smislu, najopasniji njemački susjedi. U isto vrijeme, Francuska je ojačana poretkom europske alijanse, koja seže od Pariza do Beograda, preko Varšave i Praga.

Njemačka leži uklještena između tih država, sa potpuno otvorenim granicama. Ono što je u svemu tome posebno prijeteće jest da zapadna granica Reicha prolazi kroz najveću njemačku industrijsku regiju. Ta zapadna granica, međutim, zbog svoje dužine i nedostatka bilo kakve prirodne barijere, pruža samo nekoliko mogućnosti za obranu države, čija su vojna sredstva izgleda maksimalno ograničena. Čak ni Rajna se ne može promatrati kao potpuno efikasna linija vojnog otpora. Ne samo zbog toga što su mogućnosti da se pronađu neophodne tehničke pripreme oduzete Njemačkoj mirovnim ugovorom, već zato što sama rijeka pruža još manje prepreka za prolazak vojska sa suvremenim naoružanjem nego neznatna sredstva njemačke obrane, koja moraju biti rasuta duž predugog fronta.

Štoviše, ova rijeka prolazi kroz najveću njemačku industrijsku zonu, i zato bi borbe oko nje na samom početku značile uništenje industrijskih područja i tvornica tehnički najbitnijih za nacionalnu obranu. Ali, kada bi uslijed francusko-njemačkog sukoba, trebalo uzeti Čehoslovačku u obzir kao slijedećeg protivnika Njemačke, drugo veliko industrijsko područje, Saksonija, koja bi mogla poslužiti u industrijske svrhe za vođenje rata, bila bi izložena najvećoj opasnosti od rata. I ovdje se granica, bez prirodne prepreke, spušta kroz Bavarsku, tako prostrano i otvoreno da se šansa za pružanje otpora teško može uzeti u obzir. Ako bi Poljska također imala učešće u takvom ratu, uz to bi čitava istočna granica, osim nekoliko utvrđenja, praktično bila neobranjiva od napada.

I dok su, s jedne strane, granice Njemačke neobranjive i okružene tako da se otvoreno, u dugim linijama, pružaju pred neprijateljima, naša obala Sjevernog mora je posebno mala i ograničena. Mornarica koja bi je trebala braniti jednostavno je smiješna i potpuno bezvrijedna sama po sebi. Flota koju danas zahtijevamo, počevši sa našim takozvanim borbenim brodovima, u najboljem slučaju je izvrsna meta za neprijatelja koji puca na nas. Dva novosagrađena broda, moderne krstarice, nemaju obrambenu vrijednost, u stvari, čak ni one koje bi to po svom izgledu mogle biti. Flota kojom raspolažemo neadekvatna je čak i za Baltičko more. Sve u svemu, jedina vrijednost naše flote jest u tome što se u okviru nje odvija vojna obuka.

Prema tome, u slučaju sukoba sa bilo kojom pomorskom silom, ne samo da bi njemačka industrija bila u trenutku uništena, već bi tu isto tako postojala opasnost od iskrcavanja neprijatelja.

Nepovoljnost našeg vojnog položaja proizlazi iz ovog drugog razmatranja:

Berlin, glavni grad Reicha, jedva je 175 kilometara udaljen od poljske granice. On leži svega 190 kilometara od najbliže češke granice. Prema tome, to znači da avion suvremene tehnologije može od tih granica pa do Berlina stići za manje od jednog sata. Ako povučemo liniju koja se pruža 60 kilometara istočno od Rajne, u njenom okviru će ležati gotovo čitava zapadno njemačka industrijska zona. Od Frankfurta do Dortmunda postoji samo jedan glavni njemački industrijski predio koji ne leži unutar te zone. Sve dok Francuska zauzima dio lijeve obale Rajne, ona se nalazi u položaju da se zrakoplovnim jedincima probije u samo srce našeg zapadnonjemačkog industrijskog područja za gotovo 30 minuta. München je od češke granice udaljen isto toliko koliko je Berlin udaljen od granica Poljske i Čehoslovačke. Češkom vojnom zrakoplovstvu bilo bi potrebno oko 60 minuta da stigne do Münchena, 40 minuta do Nürnberga, 30 minuta do Regensburga; čak i Augsburg leži samo 200 kilometara od češke, kao i od francuske granice. Od Augsburga do Strassburga linija leta iznosi 230 kilometara, ali to je svega 210 kilometara do najbliže francuske granice. Zato Augsburg također leži unutar zone do koje neprijateljski avioni mogu stići za jedan sat. U stvari promatrajući granicu Njemačke iz ovog aspekta, ispostavlja se da se za jedan sat leta može doći do slijedećih točaka: cjelokupnog industrijskog područja u zapadnoj Njemačkoj, uključujući Osnabrück, Bielefeld, Kassel, Würzburg, Stuttgart, Ulm, Augsburg.Na istoku: München, Augsburg, Würzburg, Magdeburg, Berlin, Stettin.Drugim riječima, prema tome kako danas stoje stvari u pogledu njemačkih granica, postoji samo jedno vrlo malo područje, koja obuhvaća nekoliko kvadratnih kilometara, koje se ne bi moglo naći na meti neprijateljskih aviona za sat vremena.

Zato se Francuska može smatrati najopasnijim neprijateljem, jer je samo ona, zahvaljujući njenim saveznicima, u situaciji da zrakoplovnim snagama može ugroziti gotovo cijelu Njemačku, i to čak samo jedan sat nakon izbijanja sukoba.

U današnje vrijeme, vojno protudjelovanje Njemačke koje bi se moglo poduzeti protiv ovog oružja je, sve u svemu, ravno nuli.

Već samo ovo jedno zapažanje ukazuje na bezizlaznu situaciju u koju bi otpor Njemačke protiv Francuske, oslonjen samo na vlastite snage, momentalno bio doveden. Tko god se često našao na otvorenom, izložen posljedicama neprijateljskog zračnog napada, najbolje zna kako da okvalificira moralne posljedice koje proizlaze iz toga.

Međutim, ni Hamburg ni Bremen, također, uopće svi naši priobalni gradovi, danas ne bi uspjeli izbjegnuti tu sudbinu budući da su velike mornarice u stanju da pomoću nosača aviona vrlo blizu obali primaknu pokretne piste.

Jednom riječju, Njemačka danas ne samo da ne raspolaže dovoljnom količinom tehnički naprednog naoružanja da se suprotstavi zračnim napadima, već je ionako loša tehnička oprema naših malih Obrambenih snaga Reicha užasno

inferiorna u odnosu na neprijateljske. Nedostatak teške artiljerije bi još i mogao da se nazove donekle podnošljivim, ali ne i nedostatak bilo kakvih realnih šansi za obranu protiv naoružanih tenkova. Ako bi Njemačka danas bila gurnuta u rat protiv Francuske i njenih saveznika, a da pritom nema prilike da pravovremeno obavi prijeko potrebne pripreme za obranu, sukob bi bio riješen za svega nekoliko dana uslijed čisto tehničke superiornosti naših protivnika. Mjere koje iziskuje obrana protiv takvog neprijateljskog napada ne bi se mogle obavljati tokom same borbe.

Pogrešno je i mišljenje kako ćemo biti u stanju da, bar za neko vrijeme, pružamo otpor improviziranim sredstvima, budući da same te improvizacije već zahtijevaju određeno vrijeme, koje nam ne bi stajalo na raspolaganju u slučaju sukoba. Utoliko više što bi se događaji odvijali daleko brže i na taj način proizveli više akcija nego što bi nam preostalo vremena da organiziramo mjere protiv njih. Zbog toga, iz kojeg god aspekta da promatramo mogućnosti vanjske politike, za Njemačku jedan slučaj u principu mora biti isključen: nikada se nećemo moći boriti protiv sila koje su se danas mobilizirale u Europi, oslanjajući se samo na naša vojna sredstva. Zato svako ujedinjenje koje Njemačku dovodi u sukob sa Francuskom, Engleskom, Poljskom i Čehoslovačkom i drugima, ne dolazi u obzir.

Ovo suštinsko zapažanje je važno zato što među nama u Njemačkoj još uvijek ima nacionalno opredijeljenih ljudi, koji iskreno vjeruju kako moramo ući u savez sa Rusijom.

Čak i ako se promatra samo sa čisto vojne točke gledišta, takva ideja je neodrživa ili čak katastrofalna za Njemačku.

Isto kao i prije 1914. godine, mi i danas možemo pretpostaviti kao bezuvjetnu i zauvijek ustanovljenu istinu da će u bilo kojem sukobu u kojem bi učestvovala Njemačka, bez obzira na kojem tlu, ma kojim povodom, Francuska uvijek biti naš protivnik. Bez obzira na to kakvi se danas-sutra savezi pojave u Europi, Francuska će uvijek u njima sudjelovati kao neprijatelj Njemačke. To leži u tradicionalno ustanovljenoj namjeri francuske vanjske politike. Pogrešno je vjerovati da je ishod rata nešto izmijenio u tom pogledu. Naprotiv, Svjetski rat Francuskoj nije donio potpuno ostvarenje ratnog cilja koji je imala na umu. Jer taj cilj se nikako nije sastojao samo u vraćanju Elzasa i Lotaringije, već je, naprotiv, to predstavljalo samo mali korak u pravcu ostvarenja cilja francuske vanjske politike. Da posjedovanje Elzasa i Lotaringije nikako nije zaustavilo tendencije francuske vanjske politike, agresivno usmjerene protiv Njemačke, najupečatljivije dokazuje činjenica da bi one u Francuskoj već postojale upravo u to vrijeme kada je ona raspolagala tim područjima. Godina 1870. pokazala je još jasnije od 1914. zadnje namjere Francuske. U to vrijeme nije postojala potreba za prikrivanjem agresivnog karaktera francuske vanjske politike. Godine 1914., možda mudrija zahvaljujući iskustvima, ili pak, pod utjecajem Engleske, Francuska je smatrala da je korektnije da propovijeda opće ideale humanosti, s jedne strane, i da ograniči svoj cilj na Elzas i Lotaringiju, s druge. To taktično razmišljanje, međutim, nije označilo ni najmanje unutrašnje odstupanje od prethodnih ciljeva francuske politike, već samo prikrivanje istih. Nakon toga, kao i ranije, vodeća ideja francuske vanjske politike bila je osvajanje granica na rijeci Rajni, a zatim, u komadanju Njemačke na pojedinačne države, povezane jedne s drugima što labavije, u čemu je ona vidjela najbolju obranu ove granice. To što je zaštita Francuske u Europi, ostvarena na taj način, trebalo služiti ispunjenju dalekosežnijeg svjetskog političkog cilja nije promijenilo činjenicu da za Njemačku te francuske kontinentalne političke namjere jesu pitanje života i smrti.

U stvari, Francuska isto tako nikada nije uzela učešća u koaliciji u kojoj su na bilo koji način promovirani interesi Njemačke. U posljednjih tristo godina, Njemačka je bila napadnuta od strane Francuske, sve u svemu, dvadeset devet puta do 1870. godine. Što i jest činjenica koja je učinila da se, uoči bitke oko Sedana, Bismarck najoštrije suprotstavi francuskom generalu Wimpffenu kada je ovaj pokušao postignuti olakšavajuće uvjete predaje. Bismarck je u to vrijeme bio onaj koji je, u odgovoru na deklaraciju da Francuska neće zaboraviti ustupak Njemačkoj, već da će joj to pamtiti i biti zahvalna zauvijek, ustao i suprotstavio se francuskom pregovaraču teškim, golim povijesnim činjenicama. Bismarck je, u tom smislu, istaknuo da je Francuska, bez obzira na općevažeći oblik vladavine, toliko često napadala Njemačku u posljednjih tristo godina, da je uvjeren u to kako će Francuska i ubuduće i za sva vremena, bez obzira na to kako kapitulacija bila formulirana, odmah ponovno napasti Njemačku čim se osjeti dovoljno jaka za to, bilo vlastitim snagama ili preko saveznika.

Na taj način, Bismarck je ispravnije procijenio francuski mentalitet od današnjih političkih lidera Njemačke. U tome je uspio zato što je on, koji je i sam imao u vidu politički cilj, također mogao proniknuti u političke ciljeve drugih. Za Bismarcka je namjera francuske vanjske politike bila jasno ustanovljena. Međutim, našim današnjim liderima je ona nejasna zato što im nedostaje bilo kakva jasna politička ideja.

Da je, štoviše, Francuska, prilikom njenog ulaska u Svjetski rat, imala samo namjeru da povrati Elzas i Lotaringiju kao svoj jedini cilj, energija francuskog ratnog vodstva ne bi ni približno bila onakva kakva je bila. Političko vodstvo, posebno, ne bi došlo do rješenja koje je izgledalo vrijedno najvećeg divljenja tokom mnogih situacija za vrijeme Svjetskog rata. To leži, međutim, u prirodi ove najveće ratne koalicije svih vremena da je potpuno ostvarenje svih želja bilo utoliko manje moguće što su unutrašnji interesi nacija učesnica pokazivali veće razlike. Francuska želja potpunog brisanja Njemačke sa karte Europe i dalje stoji nasuprot želje Engleske da spriječi bezuvjetnu prevlast Francuske, kao i Njemačke.

Prema tome, što se tiče ograničenja francuskih ratnih ciljeva, bilo je važno da se pad Njemačke odigra u takvom vidu da javno mnijenje ne bude potpuno svjesno razmjera katastrofe. U Francuskoj su, mora biti, upoznali njemačke grenadire na takav način da su s velikim oklijevanjem razmatrali mogućnosti da bi njihova zemlja mogla biti prisiljena da sama istupi naprijed kako bi ostvarila svoj krajnji politički cilj. Kasnije, međutim, pod utjecajem unutrašnjeg propadanja Njemačke, koje sada postaje vidljivo, kada su mogli da se odvaže na takvu akciju, ratna psihoza u drugim dijelovima svijeta se već tako raširila da unilateralna akcija Francuske u ime ostvarenje krajnjeg cilja takvih razmjera više ne bi mogla da se ostvari bez protivljenja dijela njenih bivših saveznika.

Na taj način mi ne želimo reći da se Francuska odrekla svog cilja. Naprotiv, ona će uporno pokušavati, kao i ranije, da u budućnosti ostvari ono u čemu su je trenutne okolnosti spriječile. Francuska će također u budućnosti pokušati da, čim bude osjetila kako je sama sposobna da pomoću svojih ili savezničkih snaga, uništi Njemačku i da okupira obalu rijeke Rajne kako bi na taj način mogla usmjeriti svoje snage na neko drugo mjesto gdje ne postoji prijetnja njenim jedinicama u pozadini. Da na taj način Francuska u njenoj namjeri nije ni najmanje iritirana promjenom u oblicima njemačke vladavine utoliko je jasnije što se sam francuski narod, u stvari, bez obzira na svoje trenutno uređenje, čvrsto drži tih vanjskopolitičkih ideja. Narod koji uvijek teži određenom vanjskopolitičkom cilju i ne obraća pažnju na to da li kao državni sustav ima republiku ili monarhiju, buržoasku demokraciju ili jakobinski teror, neće shvatiti da bi drugi narod možda, promjenom oblika vlasti, također mogao provesti i promjenu svojih vanjskopolitičkih ciljeva. Zato ništa neće promijeniti stav Francuske prema Njemačkoj, bez obzira na to da li u Njemačkoj Reich ili Republika predstavljaju naciju, ili možda čak državom vlada socijalistički teror.

Očigledno, Francuska nije ravnodušna prema zbivanjima u Njemačkoj, ali je u isto vrijeme njen stav određen samo vjerojatnošću većeg uspjeha, to jest, unapređenjem njene vanjskopolitičke aktivnosti određenim oblikom vladavine u Njemačkoj. Francuska će željeti da u Njemačkoj postoji takvo uređenje koje će joj dopustiti da očekuje najmanji mogući otpor u pogledu toga da je uništi. Ako, stoga, njemačka republika, kao poseban znak svoje vrijednosti, pokuša pobuditi prijateljstvo Francuske, to je onda najužasnija potvrda njene nesposobnosti. Jer to je naišlo na lijep odziv u Parizu samo zato što Francuska u tome vidi malu vrijednost za Njemačku. Nikako time ne želi reći da će se Francuska sukobiti sa ovom njemačkom republikom na drugačiji način nego da ima drukčije uvjete u pogledu slabosti naše vlade u prošlim vremenima. Oni se uvijek više raduju njemačkim slabostima nego prednostima, jer to izgleda garantira lakši uspjeh francuskoj vanjskoj politici.

Ovu francusku težnju nikako neće promijeniti činjenica da francuski narod ne trpi zbog nedostatka teritorija. Jer je u francuskoj politici stoljećima malo toga bilo određeno čisto ekonomskim problemima i teškoćama, već više osjećajima. Francuska je klasičan primjer činjenice da se politika koja zagovara prirodno zadobivanje teritorija vrlo lako može pretvoriti u svoju suprotnost kada se više ne rukovodi principima naroda, već takozvanim državnim nacionalnim principima. Francuski nacionalni šovinizam se odvojio od narodnog stajališta u tolikoj mjeri da je, radi čistog zadovoljstva, vlastitu krv pomiješao sa crnačkom kako bi zadržao obilježje mnogobrojne nacije. Zato će Francuska uvijek biti ona strana koja remeti svjetski mir sve dok jednog dana ovaj narod ne nauči presudnu i suštinsku lekciju. Štoviše, nitko nije bolje okarakterizirao prirodu francuske taštine nego Schopenhauer u izreci: Afrika ima svoje majmune, a Europa svoje Francuze.

Francuska vanjska politika je oduvijek dobivala unutrašnji poticaj iz te mješavine taštine i megalomanije. Tko u Njemačkoj želi čekati i nadati se kako će Francuska, usprkos tome što se sve više udaljava od racionalnog, jasnog razmišljanja, uslijed njene opće negrifikacije jednog dana ipak promijeniti prirodu svojih namjera prema nama?

Ne. Bez obzira na daljnji razvoj u Europi, Francuska će, koristeći trenutne slabosti Njemačke i sve diplomatske i vojne mogućnosti koje joj stoje na raspolaganju, uvijek nastojati da nam nanese štetu i podijeli naš narod, da bi na kraju

doprinijela našem potpunom raspadu.

Zato je za Njemačku nedopustiva bilo koja koalicija, koja nagovještava da je povezana sa Francuskom.

Uvjerenost u to da postoji uzajamno razumijevanje između Njemačke i Rusije sama po sebi je fantastična sve dok je vladajući režim u Rusiji prožet jednim jedinim ciljem: prebaciti zatrovane boljševike u Njemačku. Otuda je sasvim prirodno to što predstavnici komunista zagovaraju rusko-njemački savez. Oni se, s pravom, nadaju da će biti u stanju da tim putem i Njemačku povedu u boljševizam. Potpuno je neshvatljivo, međutim, da Nijemci vjeruju kako je moguće uspostaviti razumijevanje sa državom kojoj je najviše u interesu uništenje same Njemačke. Očigledno, kada bi se danas konačno i oformio takav savez, posljedice bi se sastojale u tome da bi Židovi potpuno zavladali u Njemačkoj na isti način kao što vladaju u Rusiji. Podjednako je neshvatljivo i mišljenje da bi netko sa tom Rusijom mogao povesti rat protiv kapitalističkog zapadnoeuropskog svijeta. Jer, prije svega, današnja Rusija je sve samo nije antikapitalistička država. Ona je, svakako, zemlja koja je uništila vlastitu nacionalnu ekonomiju, pa ipak, samo zato da bi omogućila apsolutnu kontrolu međunarodnom financijskom kapitalu. Da to nije tako, kako bi se onda moglo dogoditi da, nadalje, sam taj kapitalistički svijet u Njemačkoj zauzme stav prepun naklonosti za jedan takav savez? Nisu li, na kraju krajeva, židovske novinarske organizacije, koje najotvorenije pokazuju interese burze, te koje se zalažu za formiranje njemačko-ruskog saveza u Njemačkoj. Da li netko stvarno može povjerovati da berlinske novine Dnevni list ili Frankfurtsko Vrijeme i sve njihove ilustrirane novine govore više ili manje otvoreno za boljševičku Rusiju zato što ona predstavlja antikapitalističku državu? U političkim stvarima, uvijek predstavlja kletvu trenutak kada želja postane tvorac misli. Naravno, razumljivo je to da u Rusiji unutrašnja promjena u okviru boljševičkih krugova može uslijediti u tolikoj mjeri da Židovi, možda, mogu biti protjerani od strane nekih predstavnika ruske nacionalnosti. Onda ne bi bila isključena mogućnost da bi današnja boljševička Rusija, a u stvari židovska kapitalistička, mogla biti privučena nacionalnim antikapitalističkim tendencijama. U tom slučaju, na koji ukazuju mnoge stvari, bilo bi razumljivo da zapadnoeuropski kapitalizam zauzme vrlo neprijateljski stav prema Rusiji. Ali bi onda savez Njemačke sa Rusijom također bio potpuna ludost. Jer ideja da bi takav savez mogao nekako da se drži u tajnosti isto je tako neopravdana kao i nada da bismo se za rat mogli naoružati tokom vojnih priprema, provedenih u tajnosti. Onda bi ovdje preostale samo dvije realne mogućnosti: ili bi zapadnoeuropski svijet, suprotstavljajući se Rusiji, u ovoj alijansi vidio opasnost, ili ne. Ako bi zaista u tome prepoznao nekakvu opasnost, onda stvarno ne znam tko bi mogao ozbiljno vjerovati u to da ćemo imati vremena da se naoružamo barem tako da bi smo spriječili pad u prvih dvadeset četiri sata. Ili, da li ljudi zaista ozbiljno vjeruju da će Francuska čekati dok mi ne izgradimo zrakoplovnu i protutenkovsku obranu? Ili da možda ne vjeruju kako se to može tajno dogoditi u zemlji u kojoj se izdaja ne smatra besramnom, a hrabar čin uzornim ponašanjem? Ne, ako Njemačka zaista želi ući u savez sa Rusijom protiv Zapadne Europe, onda će se već sutra pretvoriti u povijesno bojno polje. Povrh svega, potrebna je zaista izuzetna mašta da se zamisli kako bi Rusija nekako mogla biti od pomoći Njemačkoj, mada ja zaista ne znam na koji način. Jedini uspjeh takvog čina bilo bi to što bi na taj način Rusija za izvjesno vrijeme uspijevala da izbjegne katastrofu, jer bi ona prvo pogodila Njemačku. Poznati povod za takvu borbu protiv Njemačke teško da bi mogao postojati, posebno u zapadnim državama. Zamislite samo Njemačku u savezu sa pravom antikapitalističkom Rusijom, a potom zamislite kako bi ovaj demokratski svijet židovskih tiskovina probudio sve instinkte drugih nacija protiv Njemačke. Kako bi se, posebno u Francuskoj, momentalno uspostavila nevjerojatna harmonija između francuskog nacionalnog šovinizma i židovskog tiska. I neka nitko ne miješa takav proces sa borbom bjeloruskih generala protiv boljševizma ranijeg doba. U godinama 1919. i 1920., nacionalna Bjelorusija se borila protiv židovske revolucije, u stvari, internacionalne kapitalističke crvene revolucije, u najvišem smislu te riječi. Danas bi, međutim, antikapitalistički boljševizam, postavši nacionalni, u borbi stao na stranu protiv židovskog svijeta. Tko god razumije značaj novinarske promidžbe i njenih beskrajnih mogućnosti da podčinjava nacije i opsjeda ljude, može zamisliti kakvu bi pomahnitalu mržnju protiv Njemačke zapadnoeuropske nacije bile u stanju pobuditi. A tada, Njemačka više ne bi bila udružena sa Rusijom kao nositeljem velike, značajne, hrabre ideje, već sa pljačkašima kulture čovječanstva. Prije svega, francuskoj vladi se ne bi mogla ukazati bolja prilika da uspostavi kontrolu nad vlastitim teškoćama nego da u takvom slučaju povede potpuno bezopasnu borbu protiv Njemačke. Francuski nacionalni šovinizam bio bi utoliko zadovoljeniji budući da bi onda, pod okriljem nove svjetske koalicije, mogao puno više da se približi ostvarenju krajnjeg ratnog cilja. Jer bez obzira na prirodu savezništva između Njemačke i Rusije, u vojnom smislu, sama Njemačka ne bi mogla izdržati najstrašnije udarce. Bez obzira na činjenicu što se Rusija ne graniči direktno sa Njemačkom i što bi, uslijed toga, morala prvo zauzeti Poljsku čak i u slučaju podčinjavanja Poljske od strane Rusije, što je samo po sebi nevjerojatno, u najboljem slučaju takva pomoć Rusije bi mogla stići na njemački teritorij samo onda kada Njemačke više ne bi bilo.

Ali ideja o iskrcavanju ruskih divizija bilo gdje u Njemačkoj potpuno je isključena sve dotle dok Engleska i Francuska potpuno kontroliraju Baltičko more. Štoviše, iskrcavanje ruskih trupa u Njemačku ne bi uspjelo zbog bezbrojnih tehničkih nedostataka.

Prema tome, kada bi se njemačko-ruski savez jednog dana morao podvrgnuti provjeri u stvarnosti, a ne postoji takva stvar kao savez bez ideje rata, Njemačka bi bila izložena koncentriranim napadima cijele Zapadne Europe tako da ne bi bila u stanju da se pripremi za obranu na temeljit način.

Ali, sada preostaje pitanje o tome koje bi značenje njemačko-ruski savez trebao imati. Samo ono koje se tiče zaštite Rusije od uništenja i žrtvovanja Njemačke? Bez obzira na to kakvim bi se ovaj savez na kraju ispostavio, Njemačka ne bi uspjela zacrtati odlučan vanjskopolitički cilj, jer se na taj način ne bi ništa promijenilo u pogledu suštinski značajnih pitanja, u stvari vitalnih potreba našeg naroda. Naprotiv, Njemačka bi, na taj način, morala više nego ikada raskinuti sa isključivo racionalnom teritorijalnom politikom kako bi prevladala buduće svađe i rasprave oko nevažnih korigiranja granica. Jer pitanje prostora za naš narod ne može biti riješeno niti na zapadu niti na jugu Europe.

Uzdanje u njemačko-ruski savez, prisutno čak kod velikog broja njemačkih nacionalnih političara, međutim, više je nego sumnjivo iz još jednog razloga.

Općenito, u nacionalnim krugovima izgleda očigledno da se ne možemo baš najbolje udružiti sa židovskom boljševičkom Rusijom, budući da bi rezultat, prema svemu sudeći, bio boljševizacija Njemačke. A ono što je još očiglednije jest da mi to ne želimo. Ali pronalazimo oslonac u nadi da bi jednog dana židovski karakter i na taj način suštinski međunarodni kapitalistički karakter boljševizma u Rusiji mogao iščeznuti kako bi napravio mjesto nacionalnom komunizmu, antikapitalističkom u svjetskim razmjerima. Onda bi ova Rusija, ponovno prožeta nacionalnim stremljenjima, mogla vrlo lako biti uzeta u obzir u pogledu savezništva sa Njemačkom.

Ovo je izuzetno velika greška. Ona počiva na dubokom nepoznavanju duše slavenskog naroda. Razmislimo li malo bolje, nikoga ne bi trebalo čuditi to što čak i politički nastrojena Njemačka toliko malo zna o duhovnoj prirodi njenih saveznika. U protivnom mi nikada ne bismo pali tako nisko. Ako stoga, danas nacionalni političari u ime prijateljstva sa Rusijom pokušavaju motivirati njihovu politiku upućivanjem na Bismarckove stavove, zanemarujući pri tome čitavo mnoštvo značajnih faktora koji su u to vrijeme, ali ne i danas, govorili u prilog ruskom prijateljstvu.

Rusija kakvu je Bismarck poznavao nije bila tipična slavenska država, barem što se tiče pitanja njenog političkog liderstva. Općenito gledajući, slavenskom narodu nedostaju državotvorne snage. U Rusiji posebno, o formiranju vlade uvijek su brinuli pripadnici drugih, stranih naroda. Od vremena Petra Velikog postojali su, prije svega, baltički Germani koji su formirali strukturu i ideju ruske države. Tokom stoljeća, bezbroj tisuća tih Germana su bili slavenizirani, ali samo u smislu u kojem bi naša buržoazija, naša nacionalna buržoazija, željela germanizirati teutonske Poljake ili Čehe. Kao i u ovom slučaju, novonastali Nijemac je, u stvari, samo Nijemac koji govori poljski ili češki, kao što su tako lažni Rusi ostali Nijemci, ili bolje, Teutonci, prema njihovoj krvi, pa otuda i sposobnostima. Rusija duguje ovom teutonskom višem sloju njenu političku državu, kao i sve ono što je vrijedno u njenoj kulturi. Velika Rusija se nikada ne bi podigla niti bi bila sposobna da se zaštiti bez tog pravog njemačkog, višeg i intelektualnog sloja. Sve dotle dok je Rusija bila država sa autokratskim oblikom vladavine, taj viši sloj, koji uistinu nije uopće bio ruski, također je presudno utjecao na politički život ogromnog carstva. Čak i Bismarck je djelomično znao ovu Rusiju. Upravo je sa tom Rusijom taj velemajstor njemačkog političkog državništva uspostavljao političke odnose. Ali, čak su i za vrijeme njegovog života, pouzdanost i stabilnost ruske politike, i unutrašnje i vanjske, prolazile kroz faze uspona i padova i postale djelomično nepredvidive. Razlog je ležao u postupnom potiskivanju njemačkog višeg sloja. Ovaj proces transformacije ruske inteligencije prouzročen je, jednim dijelom, krvarenjem ruske nacije uslijed mnogih ratova, koji su kao što je malo prije u ovoj knjizi spomenuto, prije svega, desetkovali snage koje su pripadale višoj rasi. U stvari, državni korpusi su posebno imali pretke neslavenskog porijekla, ali u svakom slučaju nisu bili ruske krvi. Povrh svega, dolazi do blago povećane prisutnosti višeg sloja kod intelektualaca i, konačno, umjetne obuke pravog ruskog naroda putem škola. Nepridavanje vrijednosti očuvanju države od strane nove ruske inteligencije temeljilo se na krvi i objelodanilo, možda, najjasnije u nihilizmu ruskih sveučilišta. U samoj suštini, međutim, ovaj nihilizam nije ništa drugo do suprotstavljanje, krvlju predodređenog, pravog ruskog bića stranom višem sloju.

Panslavenska ideja je postavljena nasuprot ruskoj ideji države u istoj mjeri kao što je ruski teutonski, državotvorni

viši sloj bio rasno zamijenjen čistom ruskom buržoaskom klasom. Od prvog sata njenog rođenja ona je bila narodna, slavenska i antinjemačka. Antinjemački stav novostvorenog ruskog bića, posebno u sloju takozvane inteligencije, međutim, nije bio čisto refleksivan pokret protiv bivšeg autokratskog saveznika više klase u Rusiji, na primjer, na temeljima političkog, liberalnog načina razmišljanja. Prije bi se moglo reći da je to, u najdubljem smislu te riječi, bio protest slavenske prirode protiv njemačke. To su dvije duše naroda, koje imaju vrlo malo toga zajedničkog, na osnovu čega se, u stvari, mora prvo ustanoviti da li to što imaju tako malo zajedničkog u sebi ima uzrok u konfuzno rasutim pojedinačnim elementima rase od kojih su kako ruski, tako i njemački narod izgleda sastavljeni. Prema tome, to što je nama i Rusima zajedničko isto tako je malo u skladu sa njemačkim koliko i sa ruskim karakterom da bi, umjesto toga, trebalo da se pripiše samo našoj mješavini krvi, koja je donijela isto toliko puno istočnoslavenskih elemenata u Njemačku, koliko nordijsko-njemačkih u Rusiju.

Ali, ako bismo, testirajući dvije duhovne kvalitete, uzeli čisto nordijsko-njemački, recimo iz Westphalije, i suprotstavili mu čisto slavensko-ruski, pojavio bi se beskrajan jaz između ovih predstavnika dva naroda. U stvari, slavensko-ruski narod je to oduvijek osjećao, i zbog toga gajio gotovo instinktivnu antipatiju prema Nijemcima. Odlučna temeljitost, kao i hladna logika razboritog razmišljanja, jesu nešto što pravi Rus duboko u duši osjeća kao nesrodno, a djelomično čak i neshvatljivo. Naš osjećaj za red i disciplinu ne samo da neće naići na razumijevanje i prihvaćanje, već će uvijek pobuđivati antipatiju. Ono što se kod nas smatra očiglednim, kod Rusa se, međutim, prihvaća kao nesreća, jer to predstavlja ograničavanje njegovog prirodnog, drugačijeg sklopa duhovnog i instinktivnog života. Otuda će slavenska Rusija osjetiti da je sve više i više privlači Francuska. Lagan, površan, manje-više raznježen život u Francuskoj više će fascinirati Slavene, jer mu je duhovno srodniji nego ozbiljnost naše njemačke borbe za opstanak. Zato nije nimalo slučajno što je panslavenska Rusija postala tako politički oduševljena Francuskom, i što je isto tako ruska inteligencija slavenske krvi u Parizu našla središte vlastitih potreba za civilizacijom.

Proces uspona ruske nacionalne buržoazije u isto vrijeme je prouzročio unutrašnje distanciranje od ovog novog odnosa Rusije prema Njemačkoj, koji se sada više nije mogao graditi na ruskom višem sloju.

U stvari, na prekretnici stoljeća, antinjemačka orijentacija predstavnika narodne panslavenske ideje je već toliko ojačala, a njen utjecaj na rusku politiku se toliko povećao da čak ni više nego umjeren stav Njemačke prema Rusiji, u vezi sa rusko japanskim ratom, više nije mogao kontrolirati daljnje otuđenje ove dvije države. Potom je došlo do Svjetskog rata, koji je, ne u maloj mjeri, bio također potaknut panslavenskim djelovanjem. Pravi nositelji vlasti u Rusiji, koje je u tolikoj mjeri reprezentirao prvobitni viši sloj, teško da su više ikada mogli posredovati u okviru ovog odnosa.

Sam Svjetski rat je potom donio daljnje krvarenje ruskih nordijsko-njemačkih elemenata, i oni posljednji ostaci konačno su bili iskorijenjeni Revolucijom i boljševizmom. Nije riječ o tome da je sam slavenski instinkt namjerno poveo borbu za iskorjenjivanje prethodnog ne-ruskog višeg sloja. Ne, to su u međuvremenu postigli novi lideri među Židovima. Židovi su, vršeći pritisak na viši sloj, pa prema tome i na vrhovno rukovodstvo, iskorijenili taj bivši viši sloj, koji je potjecao iz drugih država uz pomoć slavenskog rasnog instinkta. Zato je potpuno razumljiv proces koji će se odvijati ukoliko Židovi budu preuzeli vodstvo u svim područjima ruskog života posredstvom boljševičke revolucije, jer samom slavenskom narodu potpuno nedostaje sposobnost organizacije, pa na taj način, i moć da formira i zaštiti državu. Odstranimo li sve elemente koji nisu čisto slavenski iz slavenskog naroda, odmah će doći do odumiranja i dezintegracije države. Svakako da, u osnovi, svaki čin formiranja države u početku ima svoj najdublji poticaj u susretu između naroda višeg i nižeg poretka, pomoću čega vrijednost plemenitije krvi u cilju samoodržanja razvija određeni zajednički duh, koji im prije svega omogućava organizaciju i vladavinu nad inferiornim narodima. Samo se prevladavanjem zajedničkih zadataka mogu usvojiti oblici organizacije. Ali razlika između elemenata koji formiraju državu i koji je ne formiraju leži upravo u činjenici da formiranje organizacije za održanje njihovih članova naspram drugih tipova postaje moguće za bivše, dok elementi koji je ne formiraju nisu u stanju da pronađu one adekvatne oblike koji bi garantirali njihovu egzistenciju u odnosu na druge.

Tako je današnja Rusija ili, točnije rečeno, današnji pripadnici ruske nacionalnosti koji kao slavenska grupa naroda žive i rade svuda po svijetu, dobila Židove za gospodare, koji su prvo eliminirali bivši viši sloj, a sada moraju dokazati svoju državotvornu moć. U pogledu zalaganja Židova, koje je, na kraju krajeva, isključivo destruktivno, ono će čak i ovdje djelovati samo kao povijesni ferment razgradnje. Ono je pozvano na duh milosrđa kojeg se više ne može otarasiti, tako da će se borba unutrašnje, antidržavne panslavenske ideje protiv ideje boljševičko-židovske države

završiti uništenjem Židova. Ono što će na kraju ostati bit će Rusija toliko beznačajna po svojoj državnoj snazi koliko i duboko ukorijenjena u antinjemačkom stavu. Budući da ova država više neće posjedovati viši sloj, koji je posvuda imao važnu ulogu u očuvanju države, postat će izvor stalnog nemira i vječne nesigurnosti. Ogromno područje će tako biti prepušteno ćudima sudbine, a umjesto stabilizacije odnosa između država na cijeloj zemlji, započet će razdoblje najburnijih promjena.

Tako će se prva faza ovog razvoja sastojati u tome što će najrazličitije nacije svijeta pokušati ući u odnos sa ovim ogromnim kompleksom država kako bi, na taj način, doprinijele jačanju vlastite pozicije i stremljenja. S tim što će jedan takav pokušaj uvijek biti povezan sa njihovim naporom da također, u isti mah, prošire njihov vlastiti intelektualni i organizacijski utjecaj na Rusiju.

Njemačka možda neće ni na koji način biti uzeta u obzir tokom ovog razvoja. Cjelokupan mentalitet današnje i buduće Rusije se protivi tome. Otud, savez Njemačke sa Rusijom nema smisla za Njemačku, niti sa stajališta praktičnog razmišljanja, niti sa aspekta ljudske zajednice. Naprotiv, dobro je u pogledu budućnosti to što su se stvari upravo tako razvijale zato što je, na taj način, nestala ona općinjenost koja bi nas inače spriječila da potražimo cilj njemačke vanjske politike tamo gdje on jedino i isključivo može ležati: u teritoriju na istoku.

Njemačka vanjska politika

U pogledu beznadne njemačke vojne situacije, sljedeća se stvar mora imati u vidu prilikom formuliranja buduće njemačke vanjske politike. Njemačka ne može sama promijeniti svoju sadašnju situaciju, s obzirom da to mora ostvariti pomoću vojne sile. Njemačka se ne može nadati promjeni svoje situacije mjerama Lige Naroda, sve dok su odlučujući predstavnici te institucije u isto vrijeme i članovi stranaka koji rade na uništenju Njemačke. Isto tako Njemačka se ne smije nadati promjeni svoje trenutne situacije ujedinjenjem snaga koje će ju dovesti u konflikt s francuskim saveznicima koji okružuju Njemačku, a da ne stekne prvo priliku za potpunu promjenu svoje vojne nemoći, kako bi se u slučaju obvezivanja, odnosno ulaska u savezništvo bila u stanju odmah pojaviti s velikim izgledima za vojni uspjeh.

Njemačka se ne može nadati pronalasku takvog ujedinjenja snaga sve dok njezin krajnji vanjskopolitički cilj ne izgleda jasno određen i u isto vrijeme, ne samo da proturječi interesima tih država koje mogu biti uzete u obzir po pitanju savezništva s Njemačkom – već u biti čak idu njima u prilog. Njemačka se ne smije nadati pronalasku tih država izvan Lige naroda. Naprotiv, može se jedino nadati da će na kraju uspjeti izvući pojedine države iz koalicije pobjedničkih država i formirati novu grupu stranaka, zainteresiranih za nove ciljeve, koji se ne mogu ostvariti kroz Ligu naroda zbog same njezine prirode. Njemačka se može nadati samo tome da će ostvariti uspjeh na način ako konačno odbaci svoju prethodnu nestabilnu politiku i s velikom odlučnošću krene u jednom pravcu, a u isti mah pretpostavlja i snosi sve posljedice. Njemačka se ne bi trebala nadati tome da će stvoriti svjetsku povijest savezništvom s nacijama čija je vojna sposobnost u velikoj mjeri obilježena ozračjem ranijih poraza, ili čija je rasa generalno niže vrijednosti. Stoga će borba za to da Njemačka ponovo postane slobodna iznova uzdignuti njemačku povijest na razinu svjetske povijesti. Njemačka nikada ne bi trebala ni na trenutak zaboraviti da će Francuska, bez obzira kako, i na koje sve načine razmišljala promijeniti svoju sudbinu, uvijek biti njezin neprijatelj, i da ona od samog početka računa na bilo kakvo ujedinjenje snaga koje se okreću protiv Njemačke.

Njemački ciljevi

Ne možemo istraživati mogućnosti njemačke vanjske politike, a da prije toga nemamo jasnu sliku o tome što želimo u samoj Njemačkoj, to jest, o tome kako Njemačka misli oblikovati svoju budućnost. Nadalje, potom moramo pokušati jasno odrediti ciljeve vanjske politike onih sila u Europi koje su kao članovi pobjedničke koalicije značajne u svjetskim razmjerima.

Ja sam se već bavio različitim mogućnostima njemačke vanjske politike u ovoj knjizi. Unatoč tome, još jednom ću ukratko predstaviti moguće ciljeve vanjske politike da bi na taj način mogli poslužiti kao osnova za kritičko istraživanje odnosa ovih pojedinačnih ciljeva s ciljevima drugih europskih država.

1) Njemačka može u potpunosti odustati od postavljanja vanjskopolitičkog cilja. To bi značilo da u stvarnosti ona može odlučivati o svemu, a da se ne mora obvezati na ništa.

Zato će u budućnosti ona nastaviti politiku iz posljednjih trideset godina, ali pod drugim uvjetima. Kada bi se danas svijet sastojao samo iz država sličnih političkih težnji, Njemačka bi to vjerojatno mogla izdržati, makar teško da bi moglo doći do tako jednakih uvjeta. Ali to nikako nije slučaj. Prema tome, kao što će čovjek koji u svakodnevnom životu ima zacrtan cilj uvijek biti superioran u odnosu na one koji žive besciljno, isto vrijedi i u životu nacija. Ali prije svega, ovime se ne želi reći kako će država bez političkog cilja uspjeti izbjeći opasnosti koje on sa sobom nosi. Jer baš kao što izgleda oslobođena u pogledu aktivnog vršenja funkcije zbog vlastite političke besciljnosti, ona upravo zbog same pasivnosti lako može postati žrtva političkih ciljeva drugih. Budući da djelovanje države nije određeno samo njezinom voljom, već isto tako i voljom drugih, uz jedinu razliku što u jednom slučaju ona sama može odrediti zakon djelovanja, dok je u drugom slučaju primorana na to. čak i ako ne želi rat jer je miroljubiva, uopće ne znači da se on isto tako može izbjeći. A ukoliko nastoji izbjeći rat pod svaku cijenu to svakako ne znači da će spasiti živote svojih pripadnika dok budu gledali smrti u oči.

Položaj Njemačke u Europi danas je takav da se ona nikako ne smije nadati tomu kako bi mogla prijeći u uvjete pozitivnog mira uz svoju političku besciljnost. Takva mogućnost ne postoji za naciju smještenu u samom srcu Europe. Njemačka će ili težiti vlastitom aktivnom sudjelovanju u oblikovanju života, ili će biti pasivan objekt aktivnosti drugih nacija, koje određuju svoj način života. Sva dosadašnja mudrost, koja navodno može izvući nacije iz povijesnih opasnosti deklariranjem opće nezainteresiranosti, uvijek se do sada pokazala pogrešnom, pri čemu je u isti mah kukavička koliko i glupa. Tko god u povijesti ne bude čekić, biti će nakovanj. U cjelokupnom svom dosadašnjem razvoju, njemački je narod uvijek bio u situaciji kada može birati između te dvije mogućnosti. Kada je htio stvarati povijest, i pri tome radosno i hrabro riskirao sve, ipak je bio čekić. A kada je povjerovao u to da može odbiti obvezu upuštanja u borbu za egzistenciju, po pravilu bi mu, kao što je to bilo i do sada, preostajala uloga nakovnja na kojem su drugi borili svoje bitke boreći se za opstanak, ili bi pak poslužio stranom svijetu kao hrana. Zato, ako Njemačka želi živjeti, mora sama braniti svoj život, pri čemu i u ovom slučaju vjera predstavlja najbolje oružje.

U biti, Njemačka se ne može nadati kako će i dalje moći poduzeti nešto u vezi izgradnje svog života ako ne postigne veliki napor u postavljanju jasnog vanjskopolitičkog cilja koji će, po svemu sudeći, biti osmišljen tako da njemačku egzistencijalnu borbu na mudar način dovede u vezu s interesima drugih nacija.

Međutim, ako to ne učinimo, besciljnost će prouzročiti odsutnost plana u mnogim područjima. To nas postepeno može pretvoriti u drugu Poljsku u Europi. Jednako tomu koliko ćemo našim snagama dopustiti slabljenje, zahvaljujući našem općem političkom defetizmu i jedinoj aktivnosti u okviru unutarnje politike, toliko ćemo se i spustiti na razinu marioneta povijesnih događaja čija motivacija proizlazi iz borbe za egzistenciju i interese drugih nacija. Štoviše, nacije koje nisu u stanju donijeti jasne odluke u vezi svoje budućnosti i koje bi u skladu s time, najviše željele ne sudjelovati u igri svjetskog razvoja, biti će od strane drugih igrača smatrane kvariteljima raspoloženja, i isto tako odbačene. U biti može se čak dogoditi i to da se odsustvo plana za pojedinačnu političku akciju, zasnovano na općoj političkoj besciljnosti, smatra vrlo

lukavom i nedokučivom igrom na koju se može odgovoriti adekvatno. To je bilo nešto što nas je zadesilo kao nesreća u predratnom periodu. Što su nerazumljivije bile političke odluke njemačke vlade tog vremena, to su sumnjivije izgledale. Štoviše, upravo su one ideje za koje se sumnjalo kako se kriju iza najglupljeg koraka bile smatrane opasnima.

Prema tome, ako Njemačka danas više ne bude nastojala doći do političkog cilja u stvarnosti će izgubiti i najmanju mogućnost rekapitulacije svog iskustva u prošlosti i sagledavanja rezultata svoje današnje sudbine, zbog čega će postati krajnje nesposobna u izbjegavanju buduće opasnosti.

2) Njemačka želi utjecati na održanje njemačkog naroda miroljubivim ekonomskim sredstvima, kao i sada. U skladu s time, ona će, i u budućnosti, odlučno sudjelovati u svjetskoj proizvodnji, izvozu i trgovini. Ponovno će htjeti veliku trgovačku flotu, nalazišta ugljena i baze u drugim dijelovima svijeta, i konačno, ne samo internacionalno tržište, već isto tako i vlastite izvore sirovina, po mogućnosti, u vidu kolonija. U budućnosti će se takav razvoj neophodno morati štititi posebno snagama mornarice.

Ovaj cjelokupni politički cilj u pogledu budućnosti predstavljati će utopiju ukoliko se Engleska u naprijed ne bude smatrala poraženom. To iznova postavlja sve ciljeve koji su 1914. godine rezultirali svjetskim ratom. Bilo koji pokušaj Njemačke za oživljavanjem svoje prošlosti tijekom ovog procesa mora završiti vječnom mržnjom Engleske, na koju Francuska od samog početka može računati kao na svoga najpouzdanijeg partnera.

Sa stajališta kako se ovaj vanjskopolitički cilj može odraziti na narod, cilj je koban i predstavlja ludilo s aspekta politike sile.

3) Svojim vanjskopolitičkim ciljem, Njemačka utvrđuje vraćanje granica iz 1914. godine.

Ovaj cilj je s nacionalnog stajališta nedovoljan, s vojnog stajališta nezadovoljavajući, u pogledu samog naroda i njegove budućnosti nemoguć, sa stajališta njegovih posljedica nepromišljen. Na taj način bi Njemačka protiv sebe ujedinila i okrenula cijelu koaliciju bivših pobjednika. Uzimajući u obzir današnji vojni položaj, koji će se prema tome kako stvari trenutno stoje i kako se i dalje razvijaju pogoršavati iz godine u godinu, već samo to na koji način namjeravamo vratiti stare granice je nedokučiva tajna naše nacionalne buržoazije i patriotskih političara na vlasti.

4) Njemačka odlučuje prijeći na jasnu, dalekovidnu teritorijalnu politiku.

Ona na taj način odustaje od svih pokušaja u svjetskoj industriji i svjetskoj trgovini i, umjesto toga usredotočuje sve svoje snage na to da dodjelom dovoljnog životnog prostora svom narodu za slijedećih stotinu godina zacrta životni put. Budući da taj teritorij može biti samo na istoku, obveza da bude pomorska sila isto tako pada u drugi plan. Njemačka pokušava zaštititi svoje interese građenjem odvažne sile na kopnu.

Ovaj cilj se podjednako sastoji u tomu da se podrže najviši nacionalni kao i narodni zahtjevi. To isto tako pretpostavlja velika vojna sredstva za njegovo izvršavanje, ali Njemačku ne dovodi nužno u sukob sa svim velikim europskim silama. Isto toliko koliko je sigurno da će Francuska ovdje ostati zakleti neprijatelj Njemačke, tako i u prirodi ovog političkog cilja ima malo razloga zbog kojeg bi Engleska, a posebno Italija zadržavala neprijateljstvo iz Svjetskog rata.

Engleska kao saveznik

Prikladno je izvršiti pregled velikih vanjskih ciljeva drugih europskih sila radi boljeg razumijevanja malo prije spomenutih mogućnosti. Ovi ciljevi su djelomično prepoznatljivi u prethodnim aktivnostima i djelovanju tih država, a djelomično su zacrtani praktički programski, ili pak leže u vitalnim potrebama koje su tako lako uočljive da bi ih, čak i u slučaju da države odjednom krenu drugim putovima, neodoljiva činjenica surove realnosti nužno vodila natrag k tim ciljevima.

Da Engleska ima jasan vanjskopolitički cilj dokazuje činjenica samog postojanja i činjenica uspona ovog ogromnog carstva. Neka se nitko ne zanosi, na kraju krajeva, da se ikada ijedno svjetsko carstvo stvorilo, a da za to nije postojala čvrsta volja. Očigledno nije svaki pripadnik takve nacije svakodnevno radio na ideji postavljanja velikog vanjskopolitičkog cilja, već je potpuno spontano cjelokupan narod bio obuzet njime, tako da se čak i pojedinačnim nesvjesnim postupcima ipak kretao u pravcu tog zacrtanog cilja i doprinosio njegovom ostvarenju. Glavni politički cilj se, u biti, postupno utiskivao u sam karakter takvog naroda, tako da se ponos današnjih Engleza ne razlikuje od ponosa tadašnjih Rimljana. Mišljenja da svjetsko carstvo svoj uspon duguje slučaju, ili da su barem događaji koji su doveli do njegovog osnivanja bili slučajni povijesni procesi koji su uvijek nekako na kraju ispadali korisni za naciju, potpuno je pogrešno. Drevni Rim je svoju veličinu dugovao, upravo na isti način kao današnja Engleska, osnovanoj Moltkeovoj tvrdnji da je, na kraju krajeva, sreća uvijek na strani jačega. Snaga naroda nikako ne leži samo u rasnoj vrijednosti već i u sposobnosti i vještini s kojima se te vrijednosti primjenjuju. Svjetsko carstvo veličine drevnog Rimskog carstva, ili današnje Velike Britanije, uvijek je rezultat čvrstog saveza između vrhunske vrijednosti rase i najjasnijeg političkog cilja. Kada dođe do toga da jedan od ova dva faktora počinje nestajati, prvo dolazi do slabljenja, a na kraju možda čak i do pada.

Današnji cilj Engleske uvjetovan je rasnom vrijednošću anglosaksonstva kao takvog, kao i njenim otočnim položajem. Ta borba za teritorij jednostavno leži u samoj rasnoj kvaliteti anglosasa. I kao težnja se nužno mogla ostvariti samo izvan današnje Europe. Ne radi se o tome da Englezi, s vremena na vrijeme, nisu isto tako pokušavali zauzeti zemlju u Europi zbog svoje želje za ekspanzijom, već o tome da svi ti poduhvati nisu urodili plodom zbog činjenice što su im se suprotstavljale države koje su u to vrijeme bile podjednako jake. Kasnija ekspanzija Engleza u takozvane kolonije vodila je od samog početka nevjerojatnom jačanju engleske mornarice. Zanimljivo je vidjeti kako Engleska, koja je u početku slala ljude izvan svojih granica, na kraju prešla na izvoz proizvoda, i, na taj način, slabila vlastitu poljoprivredu. Makar je danas veliki dio engleskog naroda, doduše onaj prosječan, inferioran u odnosu na vrhunsku kvalitetu njemačkog, ipak je vjekovna tradicija ovog naroda postala u tako velikoj mjeri dio njihovog vlastitog mesa i krvi da u usporedbi s našim narodom posjeduje značajne političke prednosti. Ako na zemaljskoj kugli danas postoji englesko svjetsko carstvo, onda, na jednak način rečeno, ne postoji narod koji bi se, na osnovi svojih općih građansko-političkih obilježja, kao i svoje prosječne političke mudrosti, bolje uklopio u to.

Osnovna ideja koja je dominirala engleskom kolonijalnom politikom, s jedne se strane sastojala u pronalasku tržišta za Engleze, kao i u održavanju njihove državne veze s domovinom i s druge strane u osiguravanju engleskog ekonomskog tržišta i izvora sirovina. Razumljivo je to što su Englezi uvjereni u to da Nijemci nisu u stanju izvršiti kolonizaciju, kao što je, u obrnutom slučaju, potpuno razumljivo što to isto Nijemci misle za Engleze. Oba naroda zauzimaju različita stajališta u pogledu toga kako razmišljaju o sposobnosti neophodnoj za kolonizaciju, pa je tako englesko stajalište bilo daleko, daleko praktičnije i umjerenije, dok je njemačko obilježeno više nekakvim zanosom. Kada se Njemačka borila za prve kolonije, ona je već bila vojnička država u Europi pa, prema tome, i moćna država prvoga reda. Ona se izborila za titulu svjetske sile besmrtnim dostignućima u svim područjima ljudske kulture, kao i na planu vojne vještine. Sada se moglo primijetiti da je, osobito u dvadesetom stoljeću opća težnja ka kolonijalizmu prožela sve nacije, dok je prvobitno vodeća ideja već počela slabiti. Na primjer, Njemačka je zahtjev za kolonizacijom motivirala svojim sposobnostima i željom za širenjem njemačke kulture. To je samo po sebi predstavljalo besmislicu. Prije svega zato što kultura, koja je suštinski životni izraz određenog naroda, ne može biti prenijeta drugom narodu koji je po svojim psihičkim predispozicijama potpuno drugačiji. To može, u najboljem slučaju,

nastupiti s takozvanom internacionalnom civilizacijom koja stoji u istom odnosu s kulturom kao Jazz glazba sa Beethovenovom simfonijom. Ali, osim toga, nikada se nije dogodilo da Englezi, u to vrijeme, osnivanje engleskih kolonija motiviraju nečim drugim osim krajnje realnim i razumnim prednostima koje bi im to moglo donijeti. Ako se kasnije Engleska i založila za slobodnu plovidbu morem ili za ugnjetavane nacije, to nikada nije učinila kako bi opravdala svoje kolonijalne aktivnosti, već kako bi uništila opasnu konkurenciju. Zato je engleska kolonijalna aktivnost morala biti uspješna djelomično iz najnormalnijih razloga. Jer što su Englezi manje pomišljali na nametanje svoje kulture ili odgoja domorodaca, to se njima takva vlada činila suosjećajnijom, s obzirom da nisu uopće ni osjećali potrebu za kulturom. Povrh toga, svakako da je ovdje također postojala mogućnost primjene sile, prije zbog toga da se na taj način ne bi odstupilo od kulturne misije. Engleskoj je bilo potrebno tržište i izvori sirovina za proizvode, što si je i osigurala politikom sile. To je smisao engleske kolonijalne politike. Ako je kasnije Engleska čak i izgovorila riječ kultura, to je bilo čisto iz promidžbenih razloga, kako bi mogla moralno uljepšati svoje odviše jasne radnje. U stvarnosti su Englezi pokazivali potpunu ravnodušnost prema životnim uvjetima domorodaca sve dok ti uvjeti ne bi počeli ugrožavati njihove vlastite životne uvjete. To što su kasnije još neke ideje, koje su se ticale političkog prestiža, bile povezane s kolonijama veličine Indije potpuno je razumljivo. Ali nitko ne može proturječiti tome da indijski interesi nikada nisu određivali životne uvjete Engleza, već da su umjesto toga engleski životni uvjeti određivali indijske. Kao što se ne može dovoditi u pitanje ni to da su Englezi čak i u Indiji postavljali kulturne institucije bilo koje vrste kako bi na primjer, tamošnji stanovnici mogli sudjelovati u engleskoj kulturi već prije da bi mogli izvući još veću korist iz svojih kolonija. Da li možda netko vjeruje da je Engleska izgradila putove u Indiji samo zato da bi Indijcima pružila mogućnost europskog transporta, a ne zato da bi omogućila bolje iskorištenje kolonije, kao i da bi osigurala lakšu dominaciju? Kada bi danas u Egiptu Engleska ponovno krenula stopama faraona i uskladištila vodu Nila pomoću golemih brana, to sigurno ne bi učinila kako bi olakšala ovozemaljski život siromašnim radnicima već samo zato da bi engleski pamuk oslobodila američkog monopola. Ali sve to su stajališta o kojima se Njemačka u svojoj kolonijalnoj politici nikada nije usudila očitovati javno. Englezi su bili edukatori starosjedioca za svoje interese, a Nijemci su bili nastavnici. Da su se na kraju starosjedioci mogli osjećati bolje s nama nego pod Englezima, to bi za normalnog Engleza bilo nešto nepojmljivo, nešto o čemu se ne bi moglo ni razgovarati s obzirom na našu vrstu kolonijalne politike, već bi sasvim sigurno favorizirao englesku varijantu.

Ova politika postupnog osvajanja svijeta, u kojem ekonomska moć i politička snaga uvijek idu ruku pod ruku, uvjetovala je položaj Engleske u odnosu na druge države. što je Engleska više rasla u svojoj kolonijalnoj politici, to je više zahtijevala dominaciju nad morem, a što je više dominirala morem, to je više kao rezultat svega toga, ponovo postajala kolonijalna sila. Ali je onda, isto tako, na kraju sve zavidnije pazila na to da nitko ne dođe u situaciju gdje se uopće može nadmetati s njom u dominaciji nad morem ili kolonijalnim posjedima.

Zato je vrlo pogrešno i rasprostranjeno mišljenje, posebno u Njemačkoj, prema kojem bi se Engleska odmah usprotivila i počela se boriti protiv bilo kakve naše prevlasti u Europi. To u biti nije točno, Englesku zapravo općenito malo zanimaju europski uvjeti sve dok se iz njih ne izdvoji opasan svjetski konkurent, tako da je ona prijetnju oduvijek vidjela u onom razvoju koji bi jednoga dana mogao nadmašiti njezinu dominaciju nad morem i kolonijama.

Nema sukoba s Engleskom u Europi sve dok ona ne bude morala štititi svoju trgovinu i prekomorske interese. Borbe protiv španjolske, Nizozemske i kasnije Francuske nisu nastale zbog vojne moći tih država, već samo zbog načina na koji je nastala, kao i zbog rezultata koji su iz toga proizašli. Da španjolska nije bila prekomorska sila i time, konkurentna Engleskoj, malo prije spomenuta bi vjerojatno jedva obratila pažnju na nju. Isto vrijedi i za Nizozemsku. Pa čak i kasnija borba velikih razmjera protiv Francuske nije nikada vođena protiv Napoleonove kontinentalne Francuske, već prije protiv napoleonske Francuske, koja je svoju kontinentalnu politiku vidjela samo kao odskočnu dasku i polaznu točku za veće, interkontinentalne ciljeve. Općenito gledano, Francuska ce s danim geografskim položajem, biti najopasnija sila i predstavljati će najveću prijetnju Engleskoj. To je bila možda jedina država u kojoj je čak i ograničeni kontinentalni

razvoj mogao u sebi sadržavati opasnost za budućnost Engleske. Utoliko je vrjednije naše pažnje i poučnije za nas Nijemce da je, usprkos tome, Engleska odlučila ući u svjetski rat zajedno s Francuskom. Poučno je zato što to dokazuje da se, usprkos privrženosti velikim temeljnim idejama engleske vanjske politike, uvijek uzimaju u obzir trenutno postojeće mogućnosti i nikada se ne odbacuju samo zbog toga što bi se na sličan način, u bližoj ili daljoj budućnosti, mogla pojaviti prijetnja za Englesku od strane jedne od njih. Naši njemački „Bože kazni Englesku“ političari uvijek zastupaju mišljenje, naime, da dobri odnosi s Engleskom u budućnosti moraju uvijek pasti na činjenici da se ona nikada ne bi ozbiljno pozabavila unaprjeđenjem njemačkih interesa uz pomoć savezništva s njom kako ovu jednog dana ne bi vidjela kao sebi suprotstavljenu, opasnu i prijeteću silu. Očigledno, Engleska neće sklopiti savez kako bi unaprijedila njemačke interese, već samo zato da bi poduprla britanske. Pa ipak, Engleska je do danas pružila mnogo primjera kako je vrlo često uspijevala spojiti svoje interese s interesima drugih nacija i da su, usprkos tome, čak i oni savezi, u kojima je prvo imala izvor pomoći i podrške, prema realnim predviđanjima, kasnije bili osuđeni na promjenu i pretvorili bi se u neprijateljstvo. Jednostavno raskidi, kako se ispostavi prije ili kasnije, leže u osnovi političkih brakova, budući da oni u biti ne služe zastupanju zajedničkih interesa, već umjesto toga, teže samo tome da zajedničkim sredstvima promoviraju ili brane interese dviju država koje su, same po sebi, različite, ali koje u tom trenutku nisu suprotstavljene. Odnosi Engleske prema Pruskoj dokazuju da ona u biti ne pruža otpor velikim europskim silama superiornog vojnog značaja sve dok su vanjskopolitički ciljevi ove sile čisto kontinentalnog karaktera. Ili možda netko želi osporiti činjenicu da je pod Frederickom Velikim pruska vojna moć do sada bila najjača u Europi? Neka nitko ne vjeruje u to da se Engleska nije borila protiv Pruske tog vremena samo iz razloga što se, usprkos svojoj vojnoj nadmoći, morala ubrojiti u male države u pogledu veličine teritorija u Europi. Ne, to nije točno. Jer kada je Engleska prethodno pobijedila Nizozemce, nizozemski teritorij u Europi još je uvijek bio prilično manji od Pruske iz kasnijeg doba Fredericka. I tu stvarno nije moglo biti riječi o opasnoj hegemoniji ili položaju dominantne sile u pogledu Nizozemske. To što je usprkos tome Engleska desetljećima dugom borbom vršila snažan pritisak na Nizozemsku, razlog leži isključivo u ometanju engleske dominacije na moru i trgovini, kao i u općim kolonijalnim aktivnostima Nizozemaca. Zato neka se nitko ne zavarava: da se pruska država nije tako predano posvetila čisto kontinentalnim ciljevima, od Engleske bi napravila vječnog i najljućeg neprijatelja bez obzira na količinu pruskih čisto vojnih sredstava u Europi, ili opasnosti hegemonizacije Europe od strane Pruske. Kada su naši nacionalno-patriotski političari malo razmislili o tome, nerijetko su s ogorčenjem zamjerali nasljednicima velikog princa to što su zanemarili prekomorske posjede koje je on stekao, u stvari, na tome što su ih prepustili i tako više nisu imali interesa za daljnje održavanje i gradnju brandenburške pruske flote.

Bila je to sreća za Prusku, i kasnije za Njemačku, što su se stvari upravo tako odigrale. Ništa ne govori tako dobro u prilog izvanrednom državništvu, posebno Fredericka Wilhelma I, kao činjenica da se sa svim oskudnim i beskrajno ograničenim sredstvima male pruske države, usredotočio isključivo na unapređenje kopnene vojske. Ne samo iz razloga što je, na taj način, ovu malu državu uspio održati u superiornom položaju pomoću jednog roda vojske, već što je na taj način isto tako bio pošteđen mržnje Engleza. Pruska, ako bi išla stopama Nizozemaca, ne bi bila u stanju boriti se u tri šleska rata, s Engleskom kao dodatnim neprijateljem iza leđa. Osim toga i zbog činjenice što bilo kakav uspjeh prave ratne mornarice, koja bi branila malu prusku državu, na kraju krajeva, jednostavno ne bi bio moguć zbog zemljopisnog položaja domovine, koja je vrlo ograničena i nepovoljno smještena u vojnom smislu. Čak i u to vrijeme za Engleze bi bila dječja igra riješiti se opasnog konkurenta u Europi kroz zajednički koalicijski rat. Općenito gledajući, činjenica da se maloprije spomenuta Pruska uspjela razviti iz malog Brandenburga i da se potom novi njemački Reich razvio iz iste te državice, može se zahvaliti samo tom dubokom uvidu u odnose prave moći, kao i u mogućnosti Puske tog vremena, u kome su se Hohenzollerni, sve do Bismarckovog doba, ograničili samo na jačanje kopnenih snaga. To je bila jedina jasna, dosljedna politika. Ako su njemačka Pruska, i kasnije Njemačka, uopće htjele krenuti ka budućnosti, to je bilo moguće jedino dobivanjem prevlasti na kopnu, koje je bilo jednako engleskoj prevlasti na moru. Bila je nesreća za Njemačku to što smo se polako udaljavali od te zamisli i nedovoljno izgrađivali našu moć na kopnu, a umjesto toga prešli na planiranje ratne mornarice, čiji je konačan ishod bio ionako nezadovoljavajući. Čak i Njemačka postbismarckovog perioda nije mogla sebi priuštiti luksuz izgradnje i održavanja nadmoćne oružane snage i na kopnu i na moru

u isto vrijeme. Bio je to jedan od najvažnijih principa svih vremena da nacija prepozna koje joj je oružje najneophodnije i nezamjenjivo za njezino održanje i očuvanje, i da ga potom unaprijedi do krajnjih granica ulažući sva svoja sredstva. Engleska je prepoznala i slijedila taj princip. Za Englesku, dominacija na moru predstavljala je samu bit njenog postojanja. Pa čak i najsjajniji periodi ratovanja na kopnu, čuveni ratovi, nenadmašne vojne odluke, nisu mogle preokrenuti stav Engleza da u kopnenim snagama vide nešto od sporednog značaja za Englesku, i da cjelokupnu snagu nacije usredotoče na održanje prevlasti na moru.

U Njemačkoj si, naravno, dopuštamo da nas ponesu veliki valovi kolonijalizma devetnaestog stoljeća, i ojačani možda romantičnim uspomenama na stari Hanzeatski savez, kao i potaknuti miroljubivom ekonomskom politikom, stavimo u stranu ekskluzivno unaprjeđenje kopnene vojske i latimo se stvaranja flote. Ta politika pronašla je svoj konačan izraz u tvrdnji, koliko besmislenoj toliko i zlosutnoj: Naša budućnost leži na vodi. Ne, upravo suprotno, ona se za nas u Europi prostire i leži na kopnu, upravo tako kao što ce uzroci našeg pada uvijek biti čisto kontinentalnog karaktera: naš nesretni teritorijalni i užasni vojno-zemljopisni položaj.

Sve dok se Pruska ograničavala samo na europske ciljeve u vanjskoj politici, nije imala razloga pribojavati se Engleske. Prigovor da je usprkos tome profrancusko raspoloženje već prevladavalo u Engleskoj u godinama 1870.-1871., nije relevantan, i u svakom slučaju ništa ne znači. Jer je u to vrijeme pronjemački stav isto tako prevladavao u Engleskoj; u stvari, francuska akcija je bila obilježena kao svetogrđe sa propovjedaonica u engleskim crkvama štoviše, bio je to kategorički javno prihvaćen stav. Naime, potpuno je jasno da će Francuska zaista nastaviti pokazivati naklonost i razumijevanje za državu koja je značajna poput Engleske, tim više sto se utjecaj njezinog tiska nerijetko vrši kroz strani kapital. Francuska je oduvijek znala pobuditi simpatije i naklonost drugih. Tako je ona uvijek koristila Pariz kao svoje najmoćnije pomoćno oružje. Ali, to se nije odigralo samo u Engleskoj, na primjer, već čak i u Njemačkoj. Usred rata, u razdoblju od 1870. do 1871. godine, osnovana je ne tako mala banda u berlinskom društvu, u stvari na Berlinskom dvoru, koja je otvoreno pokazivala naklonost prema Francuskoj. U svakom slučaju, oni su znali koliko bi dugo trebali odgađati bombardiranje Pariza. I potpuno je razumljivo to što su engleski krugovi na njemački vojni uspjeh gledali ispunjeni pomiješanim osjećajima. Ali, u svakom slučaju, nisu mogli preokrenuti javan stav britanske vlade u pogledu intervencije. Čak i mišljenje da bi se to trebalo pripisati samo činjenici da je pozadina bila pokrivena od strane Rusije, u sto je Bismarck bio uvjeren, nije mijenjalo ništa. Jer se ovo pokrivanje pozadine namjeravalo prvenstveno protiv Austrije. Da je, međutim, Engleska odustala od svog neutralnog stava u to vrijeme, čak ni rusko pokrivanje pozadine ne bi moglo spriječiti izbijanje rata velikih razmjera. Budući da bi tada Austrija logično postala umiješana i, na jedan ili na drugi način, teško da bi bilo uspjeha iz 1871. godine.

U biti, Bismarck se potajno pribojavao miješanja od strane stranih država ne samo u ratnim, veći u mirnodopskim pregovorima. Naime, ono što se dogodilo nekoliko godina kasnije protiv Rusije, intervencija drugih sila, mogla je inscenirati Engleska protiv Njemačke. Put antinjemačkog stava Engleza točno se može pratiti. On se odvija usporedno s našim razvojem na moru, s našom kolonijalnom aktivnošću prerasta u otvorenu antipatiju, i s vojno pomorskom politikom konačno završava neprekrivenom mržnjom. Ne smije se pogrešno zaključiti kako u Engleskoj duboko zabrinuto državno vodstvo nije vidjelo veliku opasnost u budućem razvoju naroda efikasnoga kao sto je njemački. Nikada ne smijemo na osnovi svojih njemačkih grešaka i propusta prosuđivati aktivnosti drugih. Lakomislenost s kojom je postbismarckova Njemačka sebi dopustila u pogledu politike sile takav položaj u kojemu se nalazi u opasnosti od Francuske i Rusije, ne poduzimajući pritom bilo kakve ozbiljne protumjere daleko od toga da nam dozvoljava da pripisujemo slično zanemarivanje drugim silama, ili da ih sa moralnim negodovanjem optužimo ako zaista bolje vode računa o vitalnim potrebama njihovih naroda. Da je predratna Njemačka donijela odluku o nastavljanju prethodne pruske kontinentalne politike, umjesto miroljubive i ekonomske, koja je imala kobne posljedice, u tom slučaju je, prije svega mogla ojačati kopnene snage do superiornog stupnja, kojeg je prethodno dostigla Pruska, i drugo, nije se trebala bojati bezuvjetnog neprijateljstva s Engleskom.

U bilo kom slučaju, jedno je sigurno: da je Njemačka sva svoja ogromna sredstva koja je potrošila na

flotu upotrijebila za jačanje kopnene vojske, za svoje bi se interese mogla boriti na drugačiji način, barem na presudnom, europskom bojnom polju. I tako bi nacija bila pošteđena gledanja kako kopnena vojska, naoružana da gore ne može biti, polako krvari u sukobu s nadmoćnom svjetskom koalicijom, dok vojno-pomorske snage, barem u onim odlučujućim borbenim jedinicama, hrđaju u lukama kako bi na kraju skončale više nego sramnom predajom. Nećemo pronalaziti izgovore za lidere, već ćemo skupiti hrabrosti i priznati kako to za nas leži u samoj prirodi takvog oružja. Jer, u isto vrijeme, kopnena vojska je bila vraćana iz jedne da bi potom hrlila u drugu bitku, bez obzira na gubitke i druge teškoće. Kopnena vojska je bila pravo njemačko oružje, izrasla iz stogodišnje tradicije, a naša flota je na kraju ispala samo jedna romantična igračka, oružje za paradu, napravljeno sebe radi i koje opet zbog njega samog nije smjelo riskirati. Cjelokupna dobit koju nam je to donijelo ne može se usporediti s užasnim gnjevom kojim nas je to opteretilo.

Da Njemačka nije krenula tim pravcem razvoja, početkom stoljeća još smo mogli s Engleskom, koja je u to vrijeme bila spremna na takvo nešto, izgraditi odnos pun razumijevanja. Ipak, jedno takvo razumijevanje trajalo bi samo ukoliko bi bilo praćeno temeljitom promjenom našeg vanjskopolitičkog cilja. Čak na samom prijelazu iz jednog stoljeća u drugo, Njemačka je imala priliku obnoviti prethodnu kontinentalnu prusku politiku, i zajedno s Engleskom izvršiti odlučujući utjecaj na kasniji razvoj svjetske povijesti. Pritom je prigovor naših vječnih skeptika da bi to bilo neizvjesno osnovan na osobnim mišljenjima. U svakom slučaju dosadašnja engleska povijest govori suprotno tome. S kojim pravom takvi skeptici pretpostavljaju da Njemačka nije mogla imati ulogu kao Japan? Glupa fraza, da bi Njemačka na taj način mogla zaustaviti engleska puščana zrna , isto tako se mogla primijeniti i na Fredericka Velikog koji je na kraju na europskim bojnim poljima pomogao u olakšavanju engleskog konflikta s Francuskom izvan Europe. Besmisleno je dalje navoditi primjedbe kako bi se Engleska jednog dana ipak mogla okrenuti protiv Njemačke. Jer čak bi i u tom slučaju položaj Njemačke, nakon poraza Rusije u Europi, bio bolji nego što je bio početkom Svjetskog rata. Naprotiv, da se rusko-japanski rat vodio u Europi između Njemačke i Rusije, Njemačka bi moralno toliko ojačala da bi u slijedećih trideset godina, bilo koja sila u Europi prvo pažljivo odlučila da li prekinuti mir i dopustiti si ulazak u koaliciju protiv Njemačke. Ali sve te zamjerke uvijek proizlaze iz mentaliteta prijeratne Njemačke, koja je i sama, kao opozicija, znala sve ali nije poduzimala ništa.

Činjenica jest da se u to vrijeme Engleska približila Njemačkoj, kao sto i dalje stoji činjenica da se Njemačka, što se tiče njezinog udjela, nije mogla predomisliti i napustiti mentalitet vječnog oklijevanja i odugovlačenja, i zauzeti jasan stav. Ono što je Njemačka tada odbila bilo je pažljivo motreno od strane Japana i na taj način stekla je reputaciju svjetske sile na relativno loš način. Ako to nije htio učiniti nitko u Njemačkoj onda smo se svakako trebali pridružiti drugoj strani. Potom smo mogli iskoristiti 1904. ili 1905. godinu za sukob s Francuskom i dobiti iza sebe Rusiju. Ali ta zatezala i odlagači to gotovo nisu ni htjeli. Iz prevelikog opreza, čistog oklijevanja i nedovoljnog znanja, ni u jednom trenutku nisu bili u stanju utvrditi što uistinu žele. I samo u tome leži superiornost engleskog državništva, jer tom zemljom ne upravljaju pametnjakovići koji se boje djelovati, već ljudi koji razmišljaju u skladu s okolnostima i za koje je politika svakako umjetnost pronalaženja mogućnosti, ali koji isto tako uzimaju u obzir sve mogućnosti i s njima se i suočavaju.

S obzirom na to da je Njemačka jednom izbjegla takvo istinsko razumijevanje s Engleskom koje bi, kao sto je već rečeno, imalo trajan značaj samo da se u Berlinu uspio postaviti jasan kontinentalan teritorijalno-politički cilj, ona je počela organizirati svjetski otpor protiv zemlje koja je prijetila njezinim interesima u pogledu prevlasti na moru.

Svjetski rat nije tekao u skladu s početnim očekivanjima i procjenom vojne spremnosti i efikasnosti našeg naroda, pa čak ni s pretpostavkama Engleza. Svakako, Njemačka je bila konačno svladana, ali tek nakon što se na ratištu pojavile Sjedinjene Američke Države, a mi izgubili podršku zbog unutarnjeg propadanja domovine. Ali na taj način nije postignut pravi engleski ratni cilj. Zaista, njemačka prijetnja engleskoj prevlasti na moru bila je odstranjena, ali se zato pojavila prijetnja Amerike, i to daleko utemeljenija. Ubuduće najveća opasnost za Englesku više neće vrebati u Europi, već u Sjevernoj Americi. U Europi,

u ovo vrijeme, za Englesku je najopasnija Francuska. Njezina vojna prevlast ima posebno opasan značaj za Englesku zbog međuodnosa geografskog položaja ove dvije države. Ne samo zbog toga što veliki broj engleskih centara od životnog značaja izgleda praktički neobranjiv od francuskih zračnih napada, već i zbog brojnih gradova u Engleskoj koje se s obala Francuske lako mogu naći na meti topništva. U stvari, ako se uz pomoć moderne tehnologije uspije unaprijediti i povećati borbena moć najteže artiljerije, onda bombardiranje Londona s francuskog kopna uopće neće biti nemoguće. Pa ipak, još je važnije to što bi francuski podmornički rat protiv Engleske imao sasvim drugačiju osnovu od prethodnog njemačkog tijekom svjetskog rata budući da bi francuski široki front na dva mora otežao Engleskoj poduzimanje obrambenih mjera, koje su se mogle pokazati efikasnima s obzirom na ograničeni vodeni pojas.

Tko god u današnjoj Europi pokuša pronaći prirodne neprijatelje Engleske uvijek će ih moći naći u Francuskoj i Rusiji: Francuskoj, kao sili s kontinentalnim političkim ciljevima, koji su, međutim, samo pokriće za vrlo široko naznačene namjere općeg internacionalnog političkog karaktera; Rusiji, kao opasnom neprijatelju Indije i vlasnici svih izvora nafte, koji danas imaju isti značaj kao rudnici ugljena, za koje se nekada, tijekom prošlih stoljeća, izborila čekićem i oružjem.

Ako Engleska ostane vjerna svojim velikim, svjetskim političkim ciljevima, njeni potencijalni protivnici biti će Francuska i Rusija u Europi, a u drugim dijelovima svijeta, Sjedinjene Američke Države.

Nasuprot tome, ne postoji razlog koji bi u Engleskoj pobudio vječnu mržnju protiv Njemačke. Inače bi engleska vanjska politika bila određena motivima koji daleko prelaze pravu logiku, i otuda mogla izvršiti presudan utjecaj na karakter političkih odnosa između nacija možda samo u glavi njemačkog profesora. Ne, i ubuduće ce stavovi Engleske biti u skladu sa čisto praktičnim stajalištima i isto tako trezveni kao i u posljednjih tri stotina godina. I upravo tako kao što su trista godina stari saveznici mogli postati neprijatelji Engleske, a neprijatelji ponovo saveznici, isto tako će se događati i ubuduće sve dok za to bude bilo opće i posebne potrebe. Ako, međutim, Njemačka uzme potpuno novi politički pravac, koji se više neće protiviti engleskoj dominaciji na moru i trgovačkim interesima, već se posvetiti kontinentalnim ciljevima, onda logičnog razloga za englesko neprijateljstvo, koje bi u tom slučaju bilo neprijateljstvo radi neprijateljstva, više ne bi bilo, budući da čak i ravnoteža europskih sila Englesku zanima samo ukoliko ometa razvoj svjetske trgovine i prevlast na moru, pa na taj način ugrožava i nju samu. Nema takvog vođenja vanjske politike koje se manje služi doktrinama apsolutno nepovezanim sa životnim činjenicama od engleskog. Svjetsko carstvo ne stvara se sredstvima sentimentalne ili čisto teoretske politike.

Zato će razborito zapažanje britanskih interesa biti isto tako presudno za njezinu vanjsku politiku. Tko god se suprotstavi njezinim interesima isto tako će u budućnosti postati njezin neprijatelj. Koga god ona ne zanimaju, neće se ni Engleska zanimati za njega. A tko god može biti koristan, s vremena na vrijeme, biti će pozvan na englesku stranu bez obzira na to da li joj je bio neprijatelj u prošlosti ili bi to mogao ponovno postati u budućnosti.

Samo političar koji predstavlja buržoaziju nacionalne Njemačke može sebi dopustiti odbijanje korisnog saveza iz razloga što on kasnije može završiti neprijateljstvom. Pripisati takvu ideju Englezu predstavlja uvredu za politički instinkt njegovog naroda.

Svakako, ako Njemačka sebi ne postavi nikakav politički cilj, onda ćemo lutati bez plana iz dana u dan i biti bez ikakve misli vodilje; ili ako se cilj vraćanja granica i teritorijalnih uvjeta iz 1914. godine, na kraju okrene politici svjetske trgovine, kolonizacije i mornarice, buduće neprijateljstvo Engleske ce zaista biti krajnje izvjesno. Onda ce se Njemačka ekonomski gušiti pod Dawesovim nametima, politički propasti pod sporazumima iz Locarna, i sve više i više kvariti kvalitetu svoje rase da bi na kraju okončala život kao Nizozemska ili druga Švicarska u Europi. Do toga svakako mogu dovesti naši buržujsko-nacionalni i patriotski političari iz fotelja, jer da bi se to stvarno dogodilo samo moraju ustrajati na svom sadašnjem putu ispraznih riječi , bučnih prosvjeda, ratovanja s cijelom Europom i potom kukavičkog bijega prije ikakve akcije. To bi onda bilo ono što nacionalna buržujsko-patriotska politika podrazumijeva pod njemačkim

preporodom. Prema tome, kao što je naša buržoazija tijekom gotovo šezdeset godina znala kako degradirati i kompromitirati nacionalnu ideju, isto tako je njezinim slabljenjem uništila divnu ideju domovine svodeći ju samo na frazu u svojim patriotskim udruženjima.

Svakako, tu se pojavljuje i drugi važan faktor u pogledu stava Engleske prema Njemačkoj: presudan utjecaj židova u svijetu, koji također postoji i u Engleskoj. Kao što je sigurno da samo Engleska može prijeći preko ratne psihoze protiv Njemačke, isto tako židovi u svijetu sigurno neće zanemariti nijedan detalj kako bi povećali stara neprijateljstva i svađe s ciljem sprječavanja nastajanja mira u Europi, i na taj način omogućavanja aktiviranja boljševističkih destruktivnih težnji usred opće zbunjenosti i nemira. Ne možemo raspravljati o svjetskoj politici, a da ne uzmemo u obzir tu najstrašniju silu. Zato ću se dalje u ovoj knjizi posebno baviti tim problemom.

Italija kao saveznik

Svakako, ako Engleska bez ikakvog pritiska nije zauvijek zadržala duboko ratno neprijateljstvo prema Njemačkoj, Italija je imala još manje razloga za to. Italija je druga država u Europi koja nikako ne smije biti istinski neprijatelj Njemačke. U stvari, njezini se vanjskopolitički ciljevi ne bi uopće trebali razlikovati od njemačkih. Naprotiv, ni s jednom državom Njemačka nema toliko zajedničkih interesa kao upravo s Italijom, i obrnuto. U vrijeme kada je Njemačka nastojala postići novo nacionalno ujedinjenje, isti se proces odvijao i u Italiji. Naravno, Italiji je nedostajala centralna vlast čiji bi značaj postupno rastao i konačno dostigao vrtoglave visine, kakvu je Njemačka u procesu nastajanja imala u Prusiji. Ali dok su se njemačkom ujedinjenu prije svega suprotstavljale Francuska i Austrija kao pravi neprijatelji, tako je i pokret talijanskog ujedinjenja morao trpjeti, uglavnom od te dvije sile. Glavni uzrok naravno leži u habsburškoj državi koja je morala imati i zaista je i imala vitalni interes Italiju držati i održati raskomadanom. Budući da je država veličine Austro-Ugarske nezamisliva bez direktnog pristupa moru, a da su na jedinom teritoriju koji je mogao poslužiti u te svrhe živjeli Talijani, Austrija se bezuvjetno suprotstavila pojavi ujedinjenja talijanske države zbog straha da bi mogla izgubiti ta područja. U to vrijeme čak i najhrabriji politički cilj talijanskog naroda mogao je biti jedino u njihovom nacionalnom ujedinjenu. To je onda također nužno uvjetovalo vanjskopolitički stav.

I zato je, u trenutku kada je talijansko ujedinjenje (preko Savoyske dinastije) polako počelo poprimati karakteristike službenog formiranja, grof Cavour, njezin briljantan i veliki državnik, iskoristio sve mogućnosti koje su mogle poslužiti ovom posebnom cilju. Italija raspolaže mogućnošću za ujedinjenjem nevjerojatno dobro promišljenim izborom savezničke politike. Njezin je cilj bio, prije svega, paralizirati glavnog neprijatelja njenog ujedinjenja, Austro-Ugarsku, to jest na kraju navesti tu državu da napusti provincije na sjeveru Italije. Uz to, čak i nakon pripajanja provincija Italiji, postojalo je još 800.000 Talijana samo u Austro-Ugarskoj. Nacionalni cilj daljnjeg ujedinjenja ljudi talijanske nacionalnosti bio je prvi korak koji se morao učiniti i koji se više nije mogao odgađati kada se, po prvi put, pojavila opasnost talijansko-francuskog udaljavanja i otuđenja. Italija je odlučila ući u Trojni savez, uglavnom zato da bi dobila vrijeme za svoje unutarnje učvršćivanje.

Svjetski rat je konačno doveo Italiju u tabor Antante iz razloga koje sam već spomenuo. Na taj način, talijanska zajednica je napravila moćan korak naprijed. Čak i danas, međutim, taj proces nije dovršen. U svakom slučaju, za talijansku državu je, ipak, veliki događaj bio uništenje habsburškog carstva. Svakako, njegovo mjesto su zauzeli Južni Slaveni, koji su već predstavljali podjednako veliku opasnost za Italiju na temelju općih nacionalnih stajališta.

Naime, kao što buržujska nacionalna politika i koncepcija politike granica u Njemačkoj na kraju krajeva nisu mogle zadovoljiti vitalne potrebe našeg naroda, isto tako nije ni buržujsko nacionalna politika ujedinjenja talijanske države mogla zadovoljiti talijanski narod.

Poput njemačkog, talijanski narod živi na maloj površini zemlje, koja je jednim dijelom slabo plodna stoljećima, u biti, tijekom mnogo, mnogo stoljeća, prenapučenost je primorala Italiju na stalno slanje ljudi izvan svog teritorija. Pa čak iako se veliki dio tih emigranata, kao sezonski radnici, vrati u Italiju da bi tu živio od ušteđevine, to više nego ikada vodi do daljnjeg pogoršavanja situacije. I ne samo da se na taj način nije riješio problem stanovništva, već se još više produbio. Baš kao što je Njemačka kroz izvoz robe postala ovisna o sposobnosti, potencijalima i spremnosti drugih moćnih sila i zemalja u pogledu toga da li će primiti te proizvode, upravo tako je prošla i Italija sa svojim izvozom radne snage. U oba slučaja, zatvaranje tržišta koje prima proizvode ili radnike, do kojega bi moglo doći stjecajem raznih okolnosti, nužno bi dovelo do katastrofalnih posljedica unutar tih zemalja.

Zbog toga pokušaj Italije da kontrolira problem održanja povećanjem industrijske aktivnosti ne može biti uspješan jer joj već na samom početku nedostatak sirovina uvelike otežava mogućnost nadmetanja i konkurentnosti.

Kao što je u Italiji koncepcija formalne buržujsko-nacionalne politike prevladana i što je njezino mjesto zauzeo osjećaj odgovornosti prema narodu, isto tako će ova država biti prisiljena i odstupiti od ranijih političkih koncepcija da bi se vratila teritorijalnoj politici velikih razmjera. Zaljevi obala Sredozemnog mora čine, pa tako i ostaju, prirodno područje talijanskog širenja. Što današnja Italija više napusti svoju prethodnu politiku ujedinjenja i prijeđe na imperijalističku, to će više krenuti putovima drevnog Rima, ne iz nekakve želje da postane sila, već iz duboke, unutarnje potrebe. Ako današnja Njemačka traga za zemljištem u Istočnoj Europi, to nije znak ekstravagantne želje za moći, već samo rezultat njezine potrebe za teritorijem. A ako Italija danas teži k povećanju utjecaja na obale Mediteranskog mora i ako je kao krajnji cilj sebi zacrtala osnivanje kolonija, to je također samo izraz koji je nastao iz čiste potrebe, iz prirodne obrane interesa. Da njemačka prijeratna politika nije bila potpuno zaslijepljena, svakako bi podržala i potakla ovaj razvoj svim raspoloživim sredstvima. Ne samo zato što bi to značilo opravdano jačanje saveznika, već zato što bi to možda moglo pružiti jedinu mogućnost udaljavanja talijanskih interesa od Jadranskog mora i na taj način smirivanje sukoba s Austro-Ugarskom. Takva politika bi, pored toga, pojačala najprirodnije neprijateljstvo koje se moglo razviti, naime između Italije i Francuske, čije bi posljedice bile jačanje Trojnog saveza u pozitivnom smislu.

Bila je prava nesreća za Njemačku što je u to vrijeme ne samo vodstvo Reicha doživjelo potpuni neuspjeh u tom pogledu, već što je, povrh svega, javno mnijenje – predvođeno suludim njemačkim nacionalnim patriotima i vanjskopolitičkim zanesenjacima - zauzelo stav protiv Italije. Posebno iz razloga što je Austrija saznala za nekakav neprijateljski element o talijanskoj operaciji u Tripoliju. U to vrijeme, međutim, smatralo se političkom mudrošću naše nacionalne buržoazije podržati svaku glupost ili podlost bečke diplomacije, da bi, u stvari, i sama poduzela isti taj glupi ili pokvareni korak, i, na taj način, u najboljem svijetlu pokazala unutarnji sklad i solidarnost ovog srdačnog saveza pred cijelim svijetom.

Sada je Austro-Ugarska izbrisana. Ali Njemačka ima čak i manje razloga nego ranije žaliti zbog razvoja Italije, koja se jednog dana nužno mora proširiti na račun Francuske. S obzirom na to da što više Italija danas otkriva svoje najznačajnije zadatke u interesu naroda i što više, u skladu s time, prelazi na teritorijalnu politiku koja se tiče njezinih granica, to više mora ulaziti u sukob sa svojim najvećim konkurentom na Sredozemnom moru, Francuskom. Francuska nikada neće tolerirati to da Italija postane vodeća sila na Mediteranu. Ona će to pokušati spriječiti, ili vlastitim snagama, ili posredstvom saveznika. Francuska će postaviti prepreke na putu talijanskog razvoja kad god joj se za to ukaže prilika, a na kraju se neće suzdržati ni od upotrebe sile. Čak ni takozvana srodnost ove dvije romanske nacije neće izmijeniti ništa u tom pogledu, jer ona nije veća od srodnosti između Engleske i Njemačke. Pored toga, točno onoliko koliko Francuska slabi u pogledu snage vlastitog naroda, utoliko više otvara rezervat crnaca. A onda se opasnost nezamislivih razmjera približava Europi. Ideja o tome da se francuski crnci, potencijalni zagađivači krvi bijelaca nasele na Rajni u ulozi čuvara kulture protiv Njemačke toliko je monstruozna da je prije samo nekoliko desetljeća smatrana potpuno nemogućom. Svakako da bi sama Francuska pretrpjela najveću štetu naseljavanjem stanovništva te krvi, ali samo ako i druge europske nacije zadrže svijest o vrijednosti njihove bijele rase. Gledano u čisto vojnom smislu, Francuska vrlo lako može dopuniti svoje europske postrojbe, i, kao što je Svjetski rat pokazao, isto tako ih vrlo učinkovito obvezati. Konačno, ova vojska u potpunosti sastavljena od nefrancuza u biti omogućava izvjesnu obranu protiv komunističkih demonstracija, budući da će se potpuna podređenost u svim situacijama lakše održati u vojsci koja zapravo nije krvno povezana s francuskim narodom. Ovaj razvoj ima najopasnije posljedice prije svega za Italiju. Ako talijanski narod želi određivati svoju budućnost prema vlastitim interesima, onda će na kraju za neprijatelja imati crnačku vojsku, koju će mobilizirati Francuska. U svakom slučaju Italiji ni najmanje nije u interesu uspostavljanje neprijateljskih odnosa s Njemačkom, jer je to nešto što čak ni u najboljem slučaju ne bi popravilo njezin život u budućnosti. Naprotiv, ako ijedna država konačno može zakopati ratnu sjekiru, to je Italija. Naime, Italija nema nikakvog interesa u daljnjem otuđivanju od Njemačke, ako se u budućnosti obje države žele posvetiti svojim najnormalnijim zadacima.

Bismarck je već zapazio ovu povoljnu okolnost. Više puta je potvrđivao potpunu podudarnost između njemačkih i talijanskih interesa. Upravo je on bio taj koji je ukazivao na to da buduća Italija mora težiti

svom razvoju na obalama Sredozemnog mora i on je bio taj koji je kasnije ustanovio harmoniju njemačkih i talijanskih interesa, naglašavajući da bi samo Francuska mogla razmišljati o remećenju ovog stvaranja života Italije, dok bi se s druge strane, u Njemačkoj ono obvezno dočekalo s pozdravom. U stvari, u čitavoj budućnosti on nije vidio nijedan nužan razlog za otuđenje, a kamoli neprijateljstvo, između Italije i Njemačke. Da je Bismarck, a ne Bethmann Holweg, upravljao sudbinom Njemačke prije Svjetskog rata, u stvari ne bi nikada ni došlo do ovog užasnog neprijateljstva, koje je na sebe navukla prije svega Austrija.

Čak štoviše, u slučaju kako Italije, tako i Engleske, postoji jasna činjenica da kontinentalno širenje Njemačke u Sjevernoj Europi ne predstavlja prijetnju i opasnost, pa otuda ne može pružiti razlog za otuđenje Italije od Njemačke. Suprotno tome, najprirodniji interesi Italije govore protiv daljnjeg jačanja francuske prevlasti u Europi.

Otuda bi Italija, prije svega, opravdano trebala uzeti u obzir sklapanje saveza sa Njemačkom.

Neprijateljstvo s Francuskom je već postalo očigledno otkako je fašizam u Italiju unio novu ideju države i s time udahnuo novu volju za život talijanskom narodu. Zato Francuska, kroz cjelokupan sustav saveza, ne samo da pokušava prikupiti snage za mogući konflikt s Italijom, već ga isto tako pokušava spriječiti i izdvojiti svoje potencijalne prijatelje. Cilj Francuske je jasan. Francuski sklop država trebao bi biti izgrađen tako da od Pariza preko Varšave, Praga, Beča, dođe sve do Beograda. Pokušaj da se Austrija uvuče u cjelokupan sustav država saveznica uopće nije tako beznadan kao sto možda izgleda na prvi pogled. S obzirom na dominantan utjecaj koji Beč sa svojih dva milijuna stanovnika vrši nad ostatkom Austrije, što obuhvaća samo šest milijuna ljudi, politika ove zemlje uvijek će biti određena prije svega od strane te prijestolnice. Pa tako i činjenica što je savez s Parizom vjerojatniji nego s Italijom leži upravo u kozmopolitnoj prirodi Beča, koja je u posljednjem desetljeću još više došla do izražaja. Za to se već pobrinula manipulacija javnim mnijenjem koju jamči Viennapress. Ta aktivnost bi, međutim, uskoro mogla postati prijetnjom, s obzirom na to da su ove novine pomoću galame koja se podigla oko Južnog Tirola, uspjele kod neintuitivne provincijske buržoazije proizvesti neprijateljsko raspoloženje prema Italiji. Tako se približila opasnost nesagledivih razmjera budući da Njemačku, više no ijednu drugu državu, dosljedno vođena tijekom dugog niza godina novinska kampanja potpirivanja, može dovesti pred najnevjerojatnije, u biti, istinski samoubilačke odluke.

Ako, međutim, Francuska uspije Austriju učiniti jednom od karika u lancu svog prijateljstva, Italija će jednog dana biti prisiljena ili voditi rat na dva fronta, ili će se morati opet odreći pravog zastupanja interesa talijanskog naroda. U oba slučaja, za Njemačku postoji opasnost od toga da na kraju bude lišena svog potencijalnog saveznika na neodređeno vrijeme, i da Francuska tako sve više i više postane gospodar europske sudbine.

Neka se nitko ne zanosi iluzijama kakve to posljedice može imati po Njemačku. Naši buržujski nacionalni političari, koji se bave pitanjem granica, i prosvjednici iz patriotskih saveza će onda ponovno imati pune ruke posla da u ime nacionalne časti, uklone tragove maltretiranja koje su morali izdržati od strane Francuske, zahvaljujući njihovoj dalekovidnoj politici.

Budući da se Nacionalsocijalistički pokret bavi idejama vanjske politike, nastojao sam ga učiniti nosiocem jasnog vanjskopolitičkog cilja, uzimajući u obzir sve argumente o kojima smo do sada diskutirali. U tom smislu, zamjerka da je to prvenstveno zadatak vlade apsolutno nije utemeljena, s obzirom na to da upravo iz ove takozvane državne vlade potiče izvjestan broj stranaka koje niti imaju pravu percepciju o Njemačkoj niti joj žele lijepu budućnost. Budući da su oni, iako odgovorni za priređivanje studenskog zločina, došli do vlasti, više se ne predstavljaju interesi njemačke nacije, već umjesto toga interesi onih stranaka koje se ponašaju na pogrešan način. Općenito gledano, mi ne možemo očekivati da o njemačkim vitalnim potrebama brinu ljudi kojima su domovina i nacija samo sredstva pomoću kojih će doći do cilja, i koje su oni spremni ako je neophodno, besramno žrtvovati za svoje vlastite interese. Zaista, budući da već sam instinkt samoodržanja ovih ljudi i stranaka tako često nedvosmisleno govori protiv preporoda njemačke

nacije, otvorenu borbu za njemačku čast trebale bi povesti snage koje nužno moraju omesti i uništiti njezine bivše oskrvnivače. Ne postoji nešto poput borbe za slobodu bez općeg nacionalnog preporoda. Ali preporod nacionalne svijesti i nacionalne časti nezamisliv je bez privođenja odgovornih pred lice pravde za prethodnu degradaciju. Sam instinkt samoodržanja prisiliti će ove izrode i njihove stranke da ometu sve korake koji bi mogli dovesti do pravog uskrsnuća našeg naroda. I tobožnje ludilo mnogih postupaka ovih Herostrata našeg naroda, nakon malo dublje procjene unutarnjih motiva, razotkriva se u svom pravom svjetlu kao pomno isplanirano, ali nečasno i sramno djelo.

U današnje vrijeme, kada javni život poprima svoj oblik strankama ove vrste i biva predstavljen samo ljudima niže vrijednosti, dužnost nacionalno-reformističkog pokreta jest da ide svojim putem čak i u vanjskoj politici, koja će jednoga dana, prema svim realnim predviđanjima i očekivanjima, domovinu morati dovesti do uspjeha i sreće. Zato, sve dok zamjerke u pogledu vođenja politike ne korespondiraju sa službenom vanjskom politikom proisteklom iz marksističko-demokratskog centra, mogu se promatrati s prezirom i zanemariti se, jer to i zaslužuju. Ali ako buržoazija nacionalnih i takozvanih domovinskih krugova podigne glas, onda je to stvarno samo izraz i simbol stanja svijesti profesionalnih strančara, koji se ističu samo prosvjedima, i jednostavno ne mogu ozbiljno shvatiti da će drugi pokret koji raspolaže neuništivom voljom na kraju prerasti u moć, i da jedan takav pokret, predvidjevši ovu činjenicu, već vrši neophodnu edukaciju svojih predstavnika.

Do 1920. sam godine svim sredstvima i najupornije pokušavao priviknuti nacionalsocijalistički pokret na ideju savezništva između Njemačke, Italije i Engleske. To je bilo vrlo teško, posebno u prvim godinama nakon rata, budući da je stajalište Bože kazni Englesku, prije svega, i dalje onemogućavalo našem narodu jasno i razborito razmišljanje u području vanjske politike, i nastavilo ga držati u ropstvu.
Situacija Pokreta u početnoj fazi razvoja bila je beskrajno teška čak i u okviru odnosa prema Italiji, posebno zato što je jedinstvena reorganizacija talijanskog naroda, predvođena briljantnim državnikom Benitom Mussolinijem, naišla na prosvjed svih država, kojega su započeli Slobodni zidari. Jer dok, s jedne strane, do 1922. godine, stvaratelji javnog njemačkog mišljenja nisu ni obraćali pažnju na patnje ovih dijelova našeg naroda, razdvojenih od Njemačke njihovim zločinom, tako su sada, s druge strane iznenada počeli obraćati posebnu pozornost na Južni Tirol. Svim sredstvima lukavog novinarstva i podmukle dijalektike, problem Južnog Tirola bio je tako preuveličan, sve do pitanja od nevjerojatnog značaja, da je na kraju Italija navukla na sebe ulogu izopćene države u Njemačkoj i Austriji, koju joj nije dodijelila nijedna druga pobjednička država. Da je Nacionalsocijalistički pokret iskreno htio zastupati svoju vanjskopolitičku misiju, potkrepljenu uvjerenjem da je ona bezuvjetno nužna, on se ne bi mogao povući iz borbe protiv sistema koji je sklon lažima. Na taj način, u isto vrijeme, nije mogao računati niti na jednog saveznika, već je morao biti vođen idejom kako bi što prije trebao povratiti jeftinu popularnost, a ne djelovati protivno očevidnoj istini, nužnosti koja je pred njim ležala, i glasu vlastite savjesti. Pa čak i da je bio poražen na taj način, to bi ipak bilo mnogo poštenije od sudjelovanja u zločinu kojega je bio svjestan.

Kada sam 1920. godine ukazao na mogućnost kasnijeg savezništva s Italijom, činilo se da, barem u početku, nedostaju svi preduvjeti za to. Italija je bila u krugu država pobjednica i imala udio u stvarnim ili samo teoretskim prednostima ovog položaja. Godine 1919. i 1920., nije izgledalo kao da u dogledno vrijeme uopće postoji mogućnost popuštanja unutarnje organizacije Antante. Moćna svjetska koalicija još uvijek je pridavala veliki značaj tome da se prikaže u svjetlu samouvjerene sile koja jamči pobjedu, a na taj način i mir. Poteškoće koje su već izašle na vidjelo u vezi s nacrtom mirovnog ugovora utoliko su manje doprle do svijesti javnog mnijenja zbog toga sto su režiseri lukavo osmišljene pozornice znali kako da, barem izvana, očuvaju dojam savršenog jedinstva. Ova zajednička akcija utemeljena je isto toliko na javnom mnijenju, koje je stvorila opća homogena ratna promidžba, koliko i na još uvijek neizvjesnom strahu od izuzetno moćne i velike Njemačke. Svijet je vrlo polako, slučajnim pogledom uspijevao zapaziti razmjere unutarnjeg propadanja Njemačke. Kasniji razlog doprinio je izgleda gotovo stalnoj solidarnosti između pobjedničkih država, kao i nadi pojedinačnih država da ih se neće zaboraviti kada dođe do podjele plijena. Konačno, i dalje je postojao strah nekih država da, ako se u tom trenutku povuku, sudbina Njemačke ipak neće promijeniti svoj tok, i da će u tom slučaju samo Francuska profitirati od našeg propadanja. Jer se u

Francuskoj, normalno, nije ni razmišljalo o promjeni stava prema Njemačkoj, koji je zauzet tijekom rata "Za mene je mir produžetak rata." Ovom izjavom, sjedokosi stari Clemenceau izrazio je prave namjere francuskog naroda.

Potpuna nepromišljenost njemačkih težnji suočila se s ovom, barem naizgled, nepokolebljivom odlučnošću pobjedničke koalicije u ostvarenju čvrsto zacrtanog cilja, potaknutog od strane Francuske, koji se sastojao u tome da se čak i nakon rata nastavi sa djelovanjem na potpunom uništenju Njemačke. Pored odvratne podlosti onih koji su u vlastitoj zemlji, usprkos cijeloj istini i protiv svoje vlastite savjesti, prebacili krivicu za rat na Njemačku i drsko iz toga izveli zaključak kako bi opravdali neprijateljsko ucjenjivanje, stajala je dijelom zastrašena, a dijelom nesigurna nacionalna strana, koja je vjerovala da sada, nakon slijedećeg kolapsa, može popraviti situaciju najmučnijom rekonstrukcijom nacionalne prošlosti. Mi smo izgubili rat zato što cijela nacija nije bila dovoljno fanatična protiv neprijatelja. U nacionalnim krugovima je vladalo mišljenje kako moramo nadoknaditi ovaj štetni nedostatak tako što ćemo mu, za vrijeme mirnodopskog perioda, usaditi mržnju protiv bivših neprijatelja. U isto vrijeme značajno je i to što je od početka ova mržnja bila usredotočena uglavnom protiv Engleske, i kasnije Italije, a ne protiv Francuske. Protiv Engleske zato što, zahvaljujući nezainteresiranoj politici Bethmann Hollwegiana, nitko nije vjerovao u rat s njom sve do posljednjeg trenutka. Zato je naš ulazak u rat protiv Engleske bio smatran izuzetno sramotnim zločinom protiv odanosti i vjere. U slučaju Italije, neprijateljstvo je bilo čak i razumljivije u pogledu političke nepromišljenosti našeg naroda. Njih su toliko zaslijepili krugovi vlade iluzijom Trojnog saveza da je čak i neinterveniranje Italije u korist Austro-Ugarske i Njemačke smatrano kršenjem odanosti. Na taj način, oni su vidjeli beskrajnu izdaju u kasnijem pridruživanju talijanskog naroda našim neprijateljima. Ta nagomilana mržnja našla je mjesto u žestokim osudama i borbenim povicima, tipičnim za nacionalnu buržoaziju: Bože kazni Englesku. A budući da je Bog isto tako na strani jačih i odlučnijih, kao i više na strani pametnijih, on je kategorično odbio kazniti. Pa ipak, barem tijekom rata, nagomilavanje nacionalne mržnje i bijesa svim sredstvima ne samo da je bilo dopušteno, već je i zahtijevano. Sve to je bio samo pokušaj sprječavanja bilo kakve mogućnosti da sami postanemo svjesni određenih činjenica, makar se bijes u nama nikada nije jako razbuktao.

U politici nije postojalo suprotno stajalište, pa je zato, čak i tijekom rata, bilo pogrešno privući druge posljedice, posebno uslijed ulaska Italije u svjetsku koaliciju, izuzev rasplamsanog bijesa i zlovolje. Naprotiv, tada smo trebali osjetiti kao posebnu dužnost da nastavimo s ponovnim istraživanjem mogućnosti u pogledu situacije kako bismo donijeli odluke koje su mogle jamčiti da ce se uzeti u obzir spašavanje ugrožene njemačke nacije. S obzirom da je ulaskom Italije u prve redove Antante bilo neizbježno izuzetno pogoršanje ratne situacije, ne samo zbog nagomilavanja oružja koje je Antanta zahtijevala, već više uslijed moralnog jačanja koje nužno leži u pojavljivanju takve moći na strani svjetske koalicije, posebno za Francusku. Što se tiče dužnosti, političke vođe nacije u to vrijeme su silom prilika trebali odlučiti pod svaku cijenu zatvoriti dvije ili tri bojišnice. Njemačka nije bila odgovorna za daljnje održavanje korumpirane, neuređene austrijske države. Niti se njemački vojnik borio za političku moć kraljevske porodice koju je naslijedila dinastija Habsburga. To je u najboljem slučaju u glavama naših glasnogovornika koji na prosvjedima spremno viču hura i ne žele se boriti, ali ne i onih koji na bojišnici prolijevaju krv. Patnje i teškoće njemačkih vojnika bile su neizmjerne već 1915. godine. Ta stradanja su mogla biti zahtijevana u ime budućnosti i očuvanja njemačkog naroda, ali ne i zbog spasa habsburške opijenosti velikom moći. Bila je to monstruozna ideja — dopustiti milijunima njemačkih vojnika da krvare u ratu bez ikakvih izgleda samo zato da bi dinastija mogla očuvati državu, svoje najosobnije interese, koji su stoljećima bili antinjemački. Ta ludost će nam u cjelini postati potpuno razumljiva samo ako budemo imali u vidu da se krv najplemenitijih Nijemaca morala proliti kako bi, u najboljem slučaju, Habsburzi mogli dobiti još jednu priliku za denacionalizaciju njemačkog naroda za vrijeme mira. Ne samo da smo se morali upustiti u najmonstruoznije krvoproliće na dvije bojišnice iz čistog ludila, koje je prelazilo sve granice, već smo čak bili dužni jurišati uvijek iznova kako bismo rupe, koje su izdaja i korupcija napravili na našem vrijednom savezničkom frontu, popunili njemačkim mesom i krvlju. I mi smo se na taj način žrtvovali za dinastiju, koja je bila spremna već prvom prilikom koja bi joj se ukazala napustiti sve svoje požrtvovne saveznike i ostaviti ih u najgorem mogućem položaju. Što je kasnije zaista i učinila. Svakako, naši buržujski, domaći domoljubi govore isto tako malo

o toj izdaji kao i o stalnoj izdaji savezničkih, austrijskih trupa slavenskih nacionalnosti, koje su prešle na stranu neprijatelja u čitavim pukovnijama i brigadama, da bi se konačno u njihovim legijama pridružile borbi protiv onih koji su u ovu strašnu nesreću bili uvučeni djelovanjem svoje države. Štoviše, sama po sebi, Austro-Ugarska nikada nije sudjelovala u ratu koji bi uključio i Njemačku. To što bi tu i tamo netko stvarno povjerovao u to da će uživati zaštitu Trojnog saveza, utemeljenu na reciprocitetu, može se pripisati samo beskrajnom neznanju i nepoznavanju austrijskih uvjeta koji su uopće zavladali Njemačkom. Najgore razočaranje za Njemačku bi se ostvarilo da je Svjetski rat izbio zbog nje. Austrijska država, sa svojom slavenskom većinom i vladavinom dinastije Habsburga, u osnovi protiv Reicha i antinjemački orijentirana, nikada se ne bi latila oružja i branila ili pomogla Njemačkoj u borbi protiv ostatka svijeta, kao što je to glupo učinila Njemačka. U stvari, u usporedbi s Austro-Ugarskom, Njemačka je trebala ispuniti samo jednu dužnost: svim sredstvima spasiti nijemstvo od te države i eliminirati najveće izrode, najgoru dinastiju koju je njemački narod ikada morao trpjeti.

Za Njemačku bi ulazak Italije u Svjetski rat neizbježno trebao biti prilika za temeljno preispitivanje njezinog stava prema Austro-Ugarskoj. Nije politički cin, a kamo li izraz mudrosti i sposobnosti političkih voda, u tom slučaju pronaći drugačiji odgovor od mračne zlovolje i nemoćnog bijesa. Takva stvar obično nanosi štetu čak i u privatnom životu, ali u političkom životu predstavlja nešto što je gore od zločina. To je djelo gluposti.

Pa čak i da ovaj pokušaj promjene prethodnog njemačkog stava nije urodio plodom, barem bi političko vodstvo bilo oslobođeno krivice da to nije i pokušalo. U svakom slučaju, nakon ulaska Italije u Svjetski rat, Njemačka je trebala pokušati zaustaviti rat na dvije bojišnice. Ona se potom trebala boriti za sklapanje separatnog mira s Rusijom, ne samo na temelju odustajanja od korištenja prednosti uspjeha, kojega je njemačka vojska već postigla na istoku, već čak, ako je potrebno i žrtvovati Austro-Ugarsku. Samo potpuno distanciranje njemačke politike od zadatka čuvanja austrijske države i njezina isključiva usredotočenost na zadatak pomaganja njemačkom narodu još uvijek bi moglo, u skladu s realnim procjenama, stvoriti uvjete za pobjedu. Štoviše, rušenjem Austro-Ugarske i pripajanjem devet milijuna njemačkih Austrijanaca Reichu bi bio uspjeh vrjedniji borbe pred licem povijesti i budućnosti našeg naroda nego stjecanje sumnjivih po svojim posljedicama, nekoliko francuskih rudnika ugljena i željezne rude. Ali, mora se naglasiti uvijek iznova da zadatak - čak i njemačke vanjske politike, koja je samo buržujsko-nacionalna - ne bi trebao biti očuvanje habsburške države, već isključivo spas njemačke nacije, uključujući devet milijuna Nijemaca u Austriji. Inače ništa drugo, zaista apsolutno ništa drugo.

Kao što je poznato, reakcija vođa Reicha na situaciju stvorenu talijanskim ulaskom u Svjetski rat bila je svakako potpuno drugačija. Oni su više no ikada pokušavali sačuvati austrijsku državu sa svojom slavenskom braćom, koja je masovno dezertirala, riskirajući njemačku krv u još većoj mjeri, i prizivajući u domovini osvetu neba nevjernim nekadašnjim saveznicima. Da bi se ogradili od svake mogućnosti okončavanja dvije bojišnice, dopustili su da ih prepredena i lukava bečka diplomacija navede na osnivanje poljske države. Na taj način, svaka nada da će se postići neko razumijevanje s Rusijom, za koje se svakako moglo izboriti na račun Austro-Ugarske, bila je lukavo spriječena od strane Habsburga. Tako je vojnicima iz Bavarske, Pomeranije, Westphalije, Thüringie i Istočne Pruske, iz Brandenburga, Saksonije i Rajne, ukazana najviša čast da u najužasnijim, krvavim bitkama svjetske povijesti, žrtvuju stotine tisuća svojih života, ne za spas njemačke nacije, već za formiranje poljske države kojoj bi, u slučaju povoljnog ishoda svjetskog rata, Habsburzi dali predstavništvo, i koja bi potom bila vječni neprijatelj Njemačke. Buržujska nacionalna državna politika! Ali ako je ova reakcija na potez Talijana već bila neoprostiva glupost tijekom rata, to što se ta emocionalna reakcija održala i nakon rata bila je još veća, istinska glupost.

Svakako, Italija je bila u koaliciji s državama pobjednicama čak i nakon rata, pa tako i na strani Francuske. Ali, to je bilo prirodno, jer Italija svakako nije ušla u rat iz profrancuskih nastojanja. Presudan motiv koji je privukao talijanski narod tome bila je isključivo mržnja i neprijateljstvo prema Austriji i jasna mogućnost da će, na taj način, doprinijeti vlastitim interesima. To je bio razlog za ovakav korak Italije, a nikako ne neka velika naklonost prema Francuskoj. Iako je Njemačka svojevremeno bila duboko povrijeđena zbog

toga što je Italija poduzela velike korake, sada, kada je došlo do propadanja njezinog stoljetnog neprijatelja, ipak se ne smije izgubiti iz vida uvjerljiv razlog za sve to. Sudbina se promijenila. Nekada je Austrija imala više od 800.000 Talijana pod svojom vlasti, dok se danas 200.000 Austrijanaca našlo pod talijanskom vlasti. Uzrok naše boli je u tome sto su tih 200.000 koji nas zanimaju njemačke nacionalnosti.

Budući ciljevi nacionalne i narodno smišljene talijanske politike i dalje u sebi sadrže vječan latentan austrijsko-talijanski sukob. Štoviše, izuzetno povećana samosvijest i svijest talijanskog naroda produbljena ratom, a posebno fašizmom, samo će joj dati veću snagu za postavljanje još viših ciljeva. Tako će se sve više pojavljivati prirodan sukob interesa između Italije i Francuske. Mogli smo računati na njih i nadati im se već 1920. godine. U stvari, prvi znaci unutarnjeg nesklada između dvije države već su bili vidljivi u to vrijeme. Dok su južnoslavenski instinkti za daljnje smanjivanje austrijsko - njemačkog elementa uživali podršku Francuske, stav Italije već u vrijeme oslobođenja Koruške od Slavena pokazao se kao prijateljski raspoložen prema njemačkom faktoru.

Unutarnji preokret prema Njemačkoj također je izbio na vidjelo u stavu talijanskog pristanka u samoj Njemačkoj, najodlučnije povodom Gornje Šlezije. U svakom slučaju, u to se vrijeme mogao zapaziti početak unutarnjeg razdvajanja, iako u početku samo u manjoj mjeri, između dvije romanske nacije. U skladu s realnim procjenama i logikom, a na temelju svih povijesnih iskustava u tom pogledu, ovo otuđenje ce se sve više ukorjenjivati i jednog dana završiti otvorenom borbom. Sviđalo joj se to ili ne, Italija će se morati boriti za opstanak svoje države i za svoju budućnost protiv Francuske, poput same Njemačke. Nije nužno da Francuska uvijek bude u prvom planu operacija. Ali će ona iskoristiti svoju kontrolu nad onim državama koje je pametno dovela u položaj u kojem financijski i vojno ovise o njoj, ili one s kojima je povezana istim interesima. Talijansko-francuski sukob bi isto tako mogao izbiti na Balkanu, kao što može završiti u nizinama Lombardije.

Glede ove velike vjerojatnosti kasnijeg izbijanja neprijateljstva između Francuske i Italije, već 1920. godine, sama ova država dolazi u obzir prvenstveno kao budući saveznik Njemačke. Vjerojatnost je rasla sve više kada je pobjedom fašizma, slaba talijanska vlada, prethodno izložena međunarodnim utjecajima bila srušena, a fašistički sustav zauzeo njezino mjesto, čime je preuzeo ulogu ekskluzivnog zastupanja talijanskih interesa u vidu slogana pod svojom zastavom. Slaba talijanska demokratsko-buržujska vlada je, zanemarivanjem pravih talijanskih budućih zadataka, vezu s Francuskom možda mogla održati na umjetan način. Ali nacionalno svjestan i odgovoran talijanski režim, nikada. Borba novoga Rima za budućnost talijanskog naroda stekla je povijesnu objavu na dan kada su Fašisti postali simbolom talijanske države. Tako će jedan od dva latinska naroda morati napustiti svoje mjesto na Sredozemnom moru, dok će drugi steći nadmoć kao nagradu za ovu borbu.

Kao Nijemac, koji razmišlja razumno i koji je nacionalno svjestan, čvrsto se nadam i snažno želim da ta država bude Italija, a ne Francuska. Zbog toga će moj stav prema Italiji biti potaknut motivima budućih očekivanja, a ne neproduktivnim sjećanjima na rat.

Stajalište Deklaracije o tome da je rat ovdje prihvaćen, kao natpis na prijevoznim sredstvima trupa, bio je dobar znak pobjedničkog samopouzdanja nenadmašne stare vojske. Kao politička tvrdnja, međutim, to je suluda glupost. Danas je to čak još luđe i besmislenije ako se uzme u obzir stav da, za Njemačku, nijedan saveznik koji je u Svjetskom ratu stajao na neprijateljskoj strani i sudjelovao u pljački nas, ne može očekivati protuuslugu. Ako marksisti, demokrati i centar uzdignu takvu misao do teme svoje političke aktivnosti, to je jasno iz jednostavnog razloga da ta najizopačenija koalicija uopće niti ne želi nastanak njemačkog preporoda. Ali, ako nacionalna buržoazija i domaći krugovi preuzmu takve ideje, onda je tu granica. Jer uzmimo kao primjer bilo koju moćnu državu koja bi uopće mogla biti naš saveznik u Europi, i koja se nije obogatila i teritorijalno proširila na naš račun ili na račun drugih saveznika u to vrijeme. Na temelju tog stajališta, Francuska je isključena od samog početka zato što je ukrala Alzas-Lotaringiju, a želi ukrasti i Porajnje, pa Belgiju, zato što posjeduje Eupen i Malmedy, i Englesku, zato što, čak iako ne posjeduje naše kolonije, ona njima u velikoj mjeri upravlja. A svako dijete zna što to znači u životu nacija.

Danska je isključena zato što je uzela Sjeverni Schleswig, Poljska zato što se nalazi u posjedu Zapadne Pruske, Gornje šlezije i dijelove Istočne Prusije, Čehoslovačka, zato što ugnjetava gotovo četiri milijuna Nijemaca, Rumunjska, zato što je na sličan način pripojila više od milijun Nijemaca, Jugoslavija, zato što ima gotovo 600.000 Nijemaca, i Italija, zato što Južni Tirol naziva svojim. Prema tome, za našu nacionalnu buržoaziju i patriotske krugove, mogućnosti savezništva su, sve u svemu, svedene na nulu.

Ali, u tom slučaju oni njoj nisu ni potrebni s obzirom da će oni, lavinom prosvjeda i klicanjem povika "Hura!", djelomično obuzdati otpor drugih dijelova svijeta, a djelomično ga i potpuno slomiti. A onda, bez ijednog saveznika, u stvari, bez oružja, podržani samo glasnim negodovanjem svog brbljavog jezika, oni će povratiti ukradene teritorije, učiniti da Englesku kazni Bog, strogo prigovoriti Italiji i izložiti je zasluženom preziru cijeloga svijeta – nastavljajući tako sve dok ih jednog trenutka ne objese o stupove njihovi trenutni vanjskopolitički saveznici, boljševističko i marksističko nastrojeni židovi.

U isto vrijeme, važno je napomenuti kako naši nacionalni krugovi, buržuji i patrioti, nikako ne uspijevaju shvatiti da najjači dokaz pogrešnog stava njihove vanjske politike leži u konkurenciji marksista, demokrata i centrista, i, prije svega, židova. Ali, čovjek mora dobro poznavati našu buržoaziju da bi odmah shvatio zašto je to tako. Oni su svi beskrajno sretni što su uopće našli jednu stvar u kojoj se izgleda postiže pretpostavljeno jedinstvo njemačkog naroda. Nema veze ako se to tiče gluposti. Usprkos tomu, nevjerojatno je utješno za hrabru buržoaziju i domaće političare to što su u stanju pričati tonom nacionalne borbe, a da pritom ne dobiju udarac u lice od najbližeg komunista. Toga su pošteđeni samo zato što je njihova politička koncepcija isto tako sterilna u nacionalnom pogledu, kao što je vrijedna u pogledu židovskih marksista, ali ovim ljudima to ili ne pada na pamet ili je skriveno u najdubljim dijelovima njihovog bića. Razmjer u kojem smo na sebe preuzeli svu pokvarenu laž i kukavičluk je nešto nečuveno.

Kada sam se 1920. godine usmjerio na vanjskopolitički stav Pokreta prema Italiji, prvo sam naišao na potpuno nerazumijevanje jednog dijela nacionalnih krugova, kao i među takozvanim domovinskim krugovima. Tim ljudima je bilo jednostavno neshvatljivo kako, suprotno općoj dužnosti za stalnim prosvjedima netko može formulirati političku ideju koja – sa čisto praktičnog stajališta — nagovještava unutarnje pomirenje, odnosno, okončanje jednog od neprijateljstava Svjetskoga rata. Općenito gledano, nacionalni krugovi smatrali su nepojmljivim to što nisam stavio najveći naglasak nacionalnih aktivnosti na prosvjede, koji su trubili do neba pred Feldherrnhalle, u Münchenu, ili na nekim drugim mjestima, danas protiv Pariza, sutra protiv Londona, pa opet, protiv Rima, već što sam se umjesto za to, založio za to da se prvo u Njemačkoj uklone oni koji su odgovorni za njezinu propast. Rasplamsali prosvjedi na demonstracijama protiv Pariza također su se održali u Münchenu povodom diktature tog grada, koji su svakako morali pomalo zabrinuti Clemencaua. Međutim, upravo me to potaknulo da iz sve snage razradim nacionalsocijalistički stav protiv ludila prosvjeda. Francuska je učinila nešto što je svaki Nijemac mogao pretpostaviti i čega je htio-ne htio trebao biti svjestan. Da sam na mjestu Francuza, i ja bih, naravno, podržao Clemencaua. Međutim, vikati bjesomučno iz svega glasa na nadmoćnog neprijatelja, i to iz daljine, nedostojanstveno je koliko i idiotski. Naprotiv, nacionalna opozicija domovinskih krugova trebala je svoje zube pokazati onima iz Berlina, onima koji su bili odgovorni i krivi za sav užas i razlog naše propasti. Naravno, lakše je bilo vrištati protiv Pariza i obasipati ga kletvama, koje se uostalom nisu mogle ostvariti i nisu odgovarale pravom stanju stvari, nego suočiti se s Berlinom istupivši s konkretnim djelima.

Ovo se posebno odnosi na predstavnike državne politike Bavarske, koji, naravno, činjenicom svojih dosadašnjih uspjeha dovoljno pokazuju koliko su briljantni. Jer bi prva dužnost tih istih ljudi, tako upornih u svojoj želji za očuvanjem suvereniteta Bavarske, i u isto vrijeme ustrajnih u nastojanju zadržavanja prava na vođenje vanjske politike, prvo trebala biti afirmiranje jedne realne vanjske politike takvog tipa kako bi Bavarska, na taj način, nužno mogla dobiti vodstvo prave nacionalne opozicije u Njemačkoj, osmišljene u glavnim aspektima. U pogledu potpune nedosljednosti politike Reicha ili svjesne namjere ignoriranja svih pravih putova uspjeha, upravo je bavarska država ta koja bi se trebala uzdići do uloge glasnogovornika vanjske politike, koji bi, u skladu s realnim predviđanjima, jednoga dana mogao privesti kraju užasnu izolaciju Njemačke.

Ali čak i u ovim krugovima, oni se sukobljavaju s vanjskopolitičkom koncepcijom savezništva s Italijom, koju ja zagovaram, i to iz potpune gluposti i nepromišljenosti. Umjesto da se odlučno uzdignu do uloge govornika i čuvara najviših njemačkih nacionalnih interesa u budućnosti, oni su skloniji tome da s vremena na vrijeme jednim okom zažmire prema Parizu, a podižući drugo visoko k nebu, svečano objave svoju odanost Reichu, s jedne strane, a s druge pokažu svoju odlučnost u očuvanju Bavarske, dopuštajući rasplamsavanje boljševičkog plamena na sjeveru. Da, u biti Bavarska je država povjerila ulogu čuvara svojih suverenih prava stvarno intelektualcima posebne veličine.

U pogledu jednog takvog mentaliteta, nikoga ne bi trebalo iznenaditi to što se od prvog dana moja koncepcija vanjske politike susrela s ako ne direktnim odbacivanjem, onda barem totalnim nerazumijevanjem. Iskreno govoreći, ja u to vrijeme nisam ni očekivao ništa drugo. Ja i dalje uzimam u obzir opću ratnu psihozu i samo nastojim u svoj Pokret postupno ugraditi koncepciju vanjske politike, razumljive u kontekstu svjetskih zbivanja.

U to vrijeme, još nisam morao trpjeti razne otvorene napade na račun svoje protalijanske politike. Razlog što je to tako vjerojatno leži s jedne strane u činjenici da je u određeno vrijeme ona smatrana potpuno bezopasnom, i s druge da je i sama Italija izložena međunarodnim utjecajima. U biti, u tajnosti su možda čak postojale nade da bi Italija mogla podleći kugi boljševizma, a tada bi bila dobrodošla kao saveznik, barem za naše krugove koji pripadaju ljevici.

Uz to, u redovima ljevice u to vrijeme čovjek nije mogao na pravi način zauzeti stav protiv zakopavanja ratne sjekire, budući da su u samom ovom taboru stalno poduzimani napori u iskorjenjivanju negativnih, ponižavajućih i - za Njemačku - tako neopravdanih osjećaja mržnje nastalih u Svjetskom ratu. Ovim redovima ne bi bilo lako uputiti kritiku na moj račun i suprotstaviti mi se oko koncepcije vanjske politike, koja bi, na kraju krajeva, kao preduvjet svog provođenja, postavila barem uklanjanje ratne mržnje i neprijateljstva između Njemačke i Italije.

Međutim, moram još jednom naglasiti kako možda glavni razlog zbog kojeg sam naišao na tako mali otpor od strane mojih neprijatelja leži u tome što su moju aktivnost uzeli zdravo za gotovo, smatrajući ju bezazlenom i time bezopasnom.

Ova situacija se u jednom jedinom momentu promijenila kada je Mussolini započeo Marš na Rim. Kao nekakvom čarobnom riječi, istog trenutka je od strane židovskog tiska, krenula lavina ružnih riječi i uvreda protiv Italije. I već poslije 1922. godine, postavilo se pitanje Južnog Tirola, koje se pretvorilo u stožer njemačko-talijanskih odnosa, htjeli to stanovnici Južnog Tirola ili ne. Nedugo nakon toga marksisti su postali predstavnici nacionalne opozicije. I sada je čovjek mogao prisustvovati jedinstvenom spektaklu u okviru kojega židovi i njemački narod, socijaldemokrati i članovi Saveza patriota, komunisti i nacionalna buržoazija, ruku pod ruku, složno marširaju preko Brennera kako bi ponovno osvojili ovaj teritorij moćnim bitkama ali svakako, bez prolijevanja krvi. Posebnu čar ovom hrabrom nacionalnom frontu dala je činjenica što su se čak i oni posebni predstavnici Bavarske i bavarskih suverenih prava, čiji su duhovni preci više od stotinu godina prije predali dobrog Andreasa Hofera Francuzima i dopustili im da ga strijeljaju, isto tako živo zainteresirali za borbu za oslobođenje zemlje Andreasa Hofera.

Budući da su utjecaji bande židovskih novinara, zatim nacionalne buržoazije i patriotskih glupana koji bezumno trče za njima, uspjeli preuveličati problem Južnog Tirola do razmjera vitalnog pitanja njemačke nacije, morao sam zauzeti jasan stav prema tome.

Kao što je već bilo istaknuto, stara je austrijska država imala preko 850.000 Talijana unutar svojih granica. Sasvim slučajno, ovaj podatak o nacionalnostima ustanovljen austrijskim popisom nije u potpunosti precizan. Naime, popis nije izvršen prema nacionalnostima pojedinaca, već prema jeziku koji je označen kao govorni. Očigledno, ovo nije moglo pružiti potpuno jasnu sliku, ali u prirodi slabosti nacionalne buržoazije leži samozavaravanje. Ako netko ne uči predmet, ili ako o njemu barem ne govori otvoreno,

onda to isto tako ne postoji. Na temelju toga, Talijani, ili bolje, ljudi koji govore talijanski jezik, velikim su dijelom živjeli u Tirolu. Prema brojkama popisa iz 1910. godine, Tirol je imao x stanovnika, od kojih je y posto govorilo talijanski jezik, dok su se ostali računali kao Nijemci ili jednom dijelom isto tako kao Romani. Zbog toga je oko n Talijana bilo u nadvojvodstvu Tirola. Budući da je cjelokupan broj pripisan prostoru na kojem danas žive Talijani, broj Nijemaca u odnosu na Talijane na cijelom dijelu teritorija Tirola nastanjenom Talijanima iznosi x Nijemaca prema y Talijana.

To je neophodno ustanoviti zato što prilično velik broj ljudi u Njemačkoj, zahvaljujući lažljivosti našega tiska, nema nikakvu predodžbu o tome da u području pod kojim se podrazumijeva teritorij Južnog Tirola, zapravo dvije trećine stanovnika čine Talijani, a jednu trećinu Nijemci. Prema tome, tko god ozbiljno zagovara ponovno osvajanje Južnog Tirola, zapravo bi promijenio stvari samo utoliko što bi umjesto 200.000 Nijemaca pod vlasti Talijana, stavio 400.000 Talijana pod vlast Nijemaca.

Naravno, njemački je element u Južnom Tirolu sada koncentriran prije svega u sjevernom dijelu, dok talijanski nastanjuje južni dio. Prema tome, ako bi netko pronašao rješenje u čisto nacionalnom smislu, prije svega bi morao isključiti koncept Južnog Tirola iz opće rasprave. Jer ne može postojati moralno opravdanje za ratovanje s Talijanima zato što su uzeli površinu teritorija u kojoj 200.000 Nijemaca živi uz 400.000 Talijana, ako mi sami, obrnuto, želimo ponovo osvojiti ovaj teritorij za Njemačku kao ispravak nepravde, to jest, ako želimo počiniti jos veću nepravdu nego u slučaju s Italijom.

Tako će poziv na ponovno osvajanje Južnog Tirola imati iste moralne greške poput ovih koje sada otkrivamo u vladavini Talijana u Južnom Tirolu. Zato ovaj poziv također gubi moralno opravdanje. Uz ovo, mogu se potvrditi i druga stajališta, koja onda moraju zagovarati povratak cijelog Južnog Tirola. Prema tome, na temelju moralno opravdanih osjećaja, možemo, u najvećoj mjeri, zagovarati povratak tog dijela u kojem, u stvari, živi većina Nijemaca. To je prostorno ograničen teritorij od y kvadratnih kilometara. Čak i na njemu, međutim, ima otprilike 190.000 Nijemaca, 64.000 Talijana i Latina i 24.000 drugih stranaca, tako da cjelokupni njemački teritorij obuhvaća gotovo 160.000 Nijemaca.

U današnje vrijeme teško da postoji granica koja ne razdvaja Nijemce od domovine, kao što je slučaj u Južnom Tirolu. U stvari, samo je u Europi, ne manje od n milijuna Nijemaca razdvojeno od Reicha. Od njih, x milijuna živi pod tuđom vlasti, a samo y milijuna u njemačkoj Austriji i Švicarskoj, iako u uvjetima koji ni na trenutak ne predstavljaju opasnost po nacionalnost. U isto vrijeme, tu je i čitav niz slučajeva koji obuhvaćaju ukupne iznose potpuno drugačijeg karaktera u usporedbi s ljudima naše narodnosti u Južnom Tirolu. Koliko je ova činjenica užasna za naš narod, isto toliko su krivi oni koji danas podižu toliku galamu oko Južnog Tirola. A mi isto tako malo, u svakom slučaju, možemo učiniti da sudbina preostalog Reicha zavisi samo od interesa ovih izgubljenih teritorija, a kamoli od želja jedne od njih, čak i preuzimanjem čisto buržujske politike granica. Jer, prije svega, jedna stvar odlučno mora biti odbačena: nema Svetog njemačkog naroda u Južnom Tirolu, kao što pripadnici Saveza patriota budalasto brbljaju.

Prije bi se trebalo reći kako svi koji moraju biti uračunati kao pripadnici njemačke zajednice moraju biti podjednako sveti. Ne smiju se Nijemci iz Južnog Tirola smatrati vrjednijima od onih u Šleziji, Istočnoj ili Zapadnoj Pruskoj, koji su podčinjeni pod vladavinom Poljske. Također se Nijemci u Čehoslovačkoj ne smiju smatraju vrjednijima od Nijemaca u Sarskom području ili također u Alzas-Lotaringiji. Pravo da se njemački element, raspoređen na različitim teritorijima, rangira posebnim vrijednostima, u najboljem slučaju proizlazi iz analitičkih istraživanja njihovih specifičnih, prevladavajućih i temeljno dominantnih rasnih vrijednosti. Međutim, to je upravo ono mjerilo koje grupe koje prosvjeduju protiv Italije primjenjuju najmanje. Jer budući da su i stanovnici Tirola danas razdvojeni i rasuti po prostorima, to ne može dati stupanj većeg povjerenja nego, recimo, za stanovnike Istočne i Zapadne Pruske.

Danas, vanjskopolitički zadatak njemačkog Reicha kao takvog ne može biti određen interesima dijelova naroda rasutih izvan njega. On se na taj način u stvarnosti neće služiti interesima, s obzirom da u biti, kao preduvjet za praktičnu pomoć ima ponovno zadobivanje moći u domovini. Zato jedino stajalište koje

jamči procjenu u pogledu vanjskopolitičke pozicije može biti ono o najbržem i pravovremenom povratku neovisnosti i slobode preostalom dijelu nacije, ujedinjenom pod njemačkom vladom.

Drugim riječima, to znači da čak i ako njemačka vanjska politika ne bude svjesna ni jednog drugog cilja osim spašavanja Svetog naroda u Južnom Tirolu, to jest, 190.000 Nijemaca koji se stvarno mogu uzeti u obzir, prvi preduvjet za to bio bi ostvarenje političke neovisnosti Njemačke, kao i sredstava vojne moći. Na kraju krajeva, trebalo bi biti jasno da austrijska država neće oteti Južni Tirol od Talijana. Ali, podjednako mora biti jasno da čak i u slučaju kada njemačka vanjska politika neće imati niti jedan drugi cilj osim oslobođenja Južnog Tirola, njezine aktivnosti moraju biti određene takvim stajalištima i faktorima koji jamče ponovno zadobivanje političke i vojne moći. Na taj način svakako ne bismo postavili Južni Tirol u centar vanjskopolitičkih razmatranja, već bismo naprotiv, posebno tada morali biti vođeni i rukovođeni onim idejama koje nam, u stvari, omogućavaju slamanje postojeće svjetske koalicije usmjerene protiv Njemačke. Jer na kraju čak ni posredstvom Njemačke, Južni Tirol neće biti vraćen Nijemcima monotonim, poput tibetanske mantre, ponavljanjem prosvjeda i povicima nezadovoljstva, već upotrebom mača. Prema tome, ako bi Njemačka i zacrtala sebi ovaj cilj, prvo bi si morala pronaći saveznika koji bi joj pomogao u vraćanju moći. Danas se može reći kako bi Francuska u tom pogledu mogla biti uzeta u obzir. Ja sam se tomu, kao nacionalsocijalist, žestoko suprotstavio. I zaista bi Francuska mogla biti spremna s Njemačkom maršírati protiv Italije. U biti čak bi se moglo dogoditi da nas, u znak priznanja za žrtvovanje ljudi naše krvi, i u vidu slabih zavoja za naše rane, nagrade Južnim Tirolom. Ali što bi takva pobjeda značila za Njemačku? Da li bi naša nacija na primjer tada mogla živjeti s obzirom na još 200.000 stanovnika Južnog Tirola? Da li možda netko sumnja u to da bi se Francuska, nakon što je jednom porazila svog latinskog konkurenta na Mediteranu uz njemačku vojnu pomoć, svakako opet okrenula protiv Njemačke? Ili da bi u svakom slučaju ustrajala u svom starom političkom cilju uništenja Njemačke?

Ne, ako za Njemačku ostane bilo kakva mogućnost za biranje između Francuske i Italije. Prema svim realnim procjenama, samo Italija dolazi u obzir kao jamstvo za Njemačku. Jer pobjeda nad Italijom u savezništvu s Francuskom donijela bi nam Južni Tirol, ali bi stvorila i jaču Francusku, koja bi kasnije kao naš neprijatelj profitirala. Pobjeda nad Francuskom, uz talijansku pomoć, donijela bi nam barem Alzas-Lotaringiju i u najboljem slučaju, veliku slobodu u provođenju i vođenju teritorijalne politike.

Na kraju krajeva, samo na taj način Njemačka može ubuduće živjeti, a ne kroz Južni Tirol. Niti će doći u obzir odabiranje jednog od svih odvojenih teritorija, u stvari, onog koji nam je najbeznačajniji u temeljnom smislu, i riskiranje interesa nacije od 70.000.000 ljudi, u biti odricanje svoje budućnosti, samo zato da bi bijedni, fanatični njemački patrioti mogli dobiti trenutno zadovoljenje. I sve to iz čiste obijesti, jer bi u stvari Južni Tirol bio isto tako od male pomoći kao što je i sada.

Nacionalsocijalistički pokret kao takav mora podučiti njemački narod da se ne smije suzdržavati od prolijevanja krvi u svrhu oblikovanja svog života. Ali, na sličan način, naš se narod mora podučiti i tomu da barem ubuduće, nikada više ne smije dopustiti prolijevanje krvi zbog nekakvih glupih ideja.

Neka naši patrioti, tako uporni u svojim prosvjedima, kao i pripadnici domovinske lige, barem jednom lijepo kažu kako oni vide uopće i zamišljaju moguće zauzimanje Južnog Tirola drugačije nego vojnom silom. Neka barem jednom smognu snage i pošteno priznaju, ako ozbiljno vjeruju u to, da će Italija jednog dana — smekšana jednostavno lavinom njihovih ispraznih riječi i vatrenih prosvjeda - predati Južni Tirol, ili da nisu možda isto tako uvjereni da će država s istom postojećom nacionalnom sviješću, samo pod pritiskom vojne prijetnje, odustati od teritorija za kojega se borila četiri duge godine. Neka ne brbljaju stalno da smo se mi, ili ja, odrekli Južnog Tirola. Ti neviđeni lažljivci znaju vrlo dobro da sam se ja osobno borio na bojišnici u vrijeme kada je sudbina Južnog Tirola odlučivala, što ne malom broju današnjih prosvjednika na skupovima u to vrijeme nije palo ni na pamet. I da su u isto vrijeme, međutim, snage s kojima su naši pripadnici Saveza patriota i nacionalne buržoazije vodili vanjsku politiku i potpirivali neprijateljstvo prema Talijanima, svjesno ometali pobjedu svim sredstvima, da internacionalni marksizam, demokracija i centar čak i u vrijeme mira nisu birali sredstva u svrhu oslabljenja i paraliziranja vojne moći našeg naroda, i da

su konačno organizirali revoluciju tijekom rata, koja je nužno vodila do propadanja Njemačke, a s time i njemačke vojske.

Južni Tirol je isto tako bio izgubljen za njemački narod kroz aktivnosti tih ljudi i uklet slabošću i nesposobnošću buržujsko fanatičnih prosvjednika. Dostojno je prezira to što ovi takozvani nacionalpatrioti danas pričaju o odricanju od Južnog Tirola. Ne, draga gospodo, nemojte uvijati i zavijati na tako kukavički način pravu riječ. Ne budite tolike kukavice da istupite i kažete kako bi se danas moglo postaviti samo pitanje osvajanja Južnog Tirola. Jer odricanje je, gospodo iz Lige Naroda, rezultat djelovanja vaših vrijednih današnjih saveznika, marksista, koji su izdali svoju zemlju u svim legalnim državnim oblicima. A jedini koji su imali hrabrosti zauzeti otvoren stav protiv zločina u to vrijeme niste bili vi, cijenjeni članovi Lige Naroda i buržujske diplomacije, već mali Nacionalsocijalistički pokret i, prije svega, ja sam. U stvari, gospodo, kada ste vi bili tako tihi da nitko u Njemačkoj nije ni znao da postojite, kada ste brzo pobjegli u svoje mišje rupe, te 1919. i 1920. godine, ja sam istupio protiv sramote potpisivanja mirovnog ugovora - i to ne tajno, iza četiri zida, već javno. U to vrijeme, međutim, vi ste i dalje bili takve kukavice da se nijedan jedini put niste usudili pojaviti na jednom od naših sastanaka iz straha da ćete biti pretučeni od strane vaših današnjih vanjskopolitičkih saveznika, marksističkih uličnih probisvijeta.

Čovjek koji je potpisao Mirovni sporazum u St. Germainu bio je isto tako malo nacionalsocijalist, kao i oni koji su potpisali Versaillski mirovni sporazum. Oni su bili članovi stranaka koji su, potpisavši to, samo okončali desetljetnu izdaju svoje zemlje. Tko god danas na bilo koji način želi promijeniti sudbinu Južnog Tirola ne može odbaciti nešto što je već odbačeno u svim oblicima od strane današnjih prosvjednika. U najboljem slučaju, on to samo može ponovno osvojiti.

Ja se čvrsto protivim tome, svakako, i izjavljujem, da ću pružiti najjači mogući otpor tom nastojanju, i da ću se boriti s najvatrenijim fanatizmom protiv ljudi koji pokušavaju naš narod povesti u avanturu, koliko krvavu toliko i ludu. Ja o ratu nisam učio za stolovima restorana rezerviranim za redovne goste. Niti sam u ovom ratu bio jedan od onih koji su morali davati naredbe ili zapovijedati. Bio sam običan vojnik koji je slušao naredbe i zapovijedi pune četiri i pol godine, i koji je usprkos tome časno i iskreno ispunjavao svoju dužnost. Ali ja sam na taj način imao sreću rat upoznati onakvoga kakav on stvarno jest, a ne onakvoga kakvog bi ga netko htio vidjeti. Kao običan vojnik, koji je upoznao samo njegove mračne strane, ja sam bio za taj rat sve do posljednjeg trenutka - zato što sam bio uvjeren da bi spas našeg naroda mogao biti samo u pobjedi. Međutim, budući da je danas mir stvorila druga strana, ja se kategorično zalažem protiv rata koji ne ide u korist njemačkog naroda, i protiv onih koji su već jednom ranije bezbožno trgovali krvavom žrtvom našeg naroda zbog vlastitih interesa. Uvjeren sam da ću jednog dana iskazati odlučnost u, ako je neophodno, preuzimanju čak i cijele odgovornosti u vezi ulaganja krvi njemačkog naroda. Ali se zato borim protiv toga da ijedan jedini Nijemac bude odvučen na ratište kako bi budale ili kriminalci svoje planove napajali njegovom krvlju. Tko god razmisli o neviđenom užasu i zastrašujućoj nesreći suvremenog rata, ili razmotri beskrajne zahtjeve kojima je izložena psihička snaga naroda, mora se uplašiti ideje da upravo takvu žrtvu zahtjeva uspjeh koji u najboljem slučaju nikada ne bi bio u skladu s ogromnim naporom. I isto tako znam da u slučaju kada bi se danas ljudi iz Južnog Tirola, ako se pod tim podrazumijevaju samo oni koji žive duž njemačkih granica, skupili u jedan front i kada bi se stotine i stotine tisuća žrtava, koje bi naša nacija morala podnijeti u borbi za njihovo dobro, pojavilo pred ovim gledateljima, 300.000 ruku bi se podiglo zaštitnički prema nebu i vanjska politika nacionalsocijalista bila bi opravdana.

Ono što je najstrašnije u svemu tome je to što se oni poigravaju s mogućnošću strašnog ishoda, a da pri tome ni ne pomišljaju, niti žele stvarno pomoći stanovnicima Južnog Tirola.

Budući da borbu oko Južnog Tirola danas vode oni koji su jednom pustili da cijela Njemačka bude uništena, kojima čak i sam Južni Tirol služi samo kao sredstvo, koje koriste s hladnom beskrupuloznošću kako bi zadovoljili svoje sramotne antinjemačke - u najekstremnijem vidu izražene – instinkte. Mržnja prema današnjoj, nacionalno svjesnoj, Italiji, i iznad svega mržnja nove političke ideje o ovoj zemlji, i u najvećoj mjeri mržnja prema talijanskim državnicima u usponu, je ono sto ih potiče u previranju njemačkog javnog

mnijenja pomoću Južnog Tirola. Jer, u stvari, koliko su, na kraju krajeva, indiferentni svi ti predstavnici prema njemačkom narodu. Dok sudbinu Južnog Tirola oplakuju krokodilskim suzama u očima, cijelu Njemačku vode sudbini koja je gora od one izdvojenog teritorija. Dok prosvjeduju protiv Italije u ime nacionalne kulture, oni zagađuju kulturu njemačke nacije iznutra, uništavaju cijeli kulturni senzibilitet, truju instinkte našeg naroda, i ruše čak i dostignuća prošlih vremena. Da li vrijeme, koje je unutar zemlje tlačilo i ugnjetavalo vlastito kazalište, književnost, slikarstvo do najniže razine, ima pravo istupiti protiv današnje Italije, ili štititi njemačku kulturu od nje u ime kulture? Gospoda iz Bavarske stranke, njemački nacionalisti, pa čak i marksistički oskrvnivači kulture, brinu oko kulture Južnog Tirola, ali potpuno mirno dopuštaju da kulturu njihove domovine vrijeđaju najbjedniji i najnezgrapniji postupci i predaju njemačku scenu sramotnom predstavniku rase, Jonny Spielt Aufu. I oni pri tome, licemjerno, žale zbog gušenja njemačkog kulturnog života u Južnom Tirolu, dok sami najokrutnije proganjaju sve one ljude u domovini koji žele zaštititi njemačku kulturu od svjesnog i namjernog uništenja. U tom pogledu, Bavarska stranka potiče državnu vlast protiv onih koji se protive nečuvenom uništavanju naše narodne kulture. Što ovi usamljeni zaštitnici njemačke kulture u Južnom Tirolu poduzimaju kako bi u Njemačkoj zaštitili njemačku kulturu?

Dopustili su da kazalište padne na razinu bordela, u kina su unijeli stvari koje očigledno prljaju i oskvrnjuju našu rasu, i potkopali su sve temelje života našeg naroda filmovima koji poštenje i moral smatraju smiješnim; oni su povlađivali dadaističkom i kubističkom zanosu u slikarstvu, zaštitili tvorce ove niske obmane i ludila, dopustili da njemačka književnost padne u blato i glib, i cjelokupan intelektualni život našeg naroda prepusti židovima iz cijeloga svijeta. I ista ta grupa dostojna prezira toliko je bezobrazna u suočavanju s tim problemom da se zalaže za njemačku kulturu u Južnom Tirolu, a pri tome ima samo jedan cilj na umu, naravno, da potakne dva naroda da krenu jedan protiv drugog kako bi ih na kraju što lakše bacili na nivo svoje vlastite ništavne kulture.

Međutim, tako stvari stoje u svemu. Oni se žale na progon Nijemaca u Južnom Tirolu, dok se isti ti ljudi u Njemačkoj pojavljuju u ulozi najokrutnijih protivnika koji se obrušavaju na svakoga tko pod nacionalnom pripadnošću podrazumijeva nešto više od pomirljive predaje svog naroda židovskom i crnačkom oskvrnuću. Isti ljudi koji se zalažu za slobodu svijesti Nijemaca u Južnom Tirolu na najgori mogući način vrše pritisak na njih u Njemačkoj. Nikada ranije sloboda izražavanja vlastitih nacionalnih stavova u Njemačkoj nije bila gušena kao pod vlašću tog podmuklog stranog ološa, koji su se drznuli prelomiti koplje u ime prava na svijest i nacionalnu slobodu, prije svega u Južnom Tirolu. Oni jadikuju nad svakom nepravdom koja pogađa Nijemce u Južnom Tirolu, ali šute kao zaliveni o ubojstvima koje su marksistički ulični probisvijeti činili iz mjeseca u mjesec protiv vlastitog naroda u Njemačkoj. I tu šutnju dijele zajedno s cijelom finom nacionalnom buržoazijom, uključujući i domoljubne prosvjednike. Za jednu jedinu godinu - to jest, samo nakon pet mjeseci ove godine - devet je ljudi iz redova Nacionalsocijalističkog pokreta ubijeno u okolnostima koje su jednim dijelom zaista zvjerske, a preko šest stotina je ranjeno. Ova lažljiva i pokvarena grupa nijemo šuti u vezi tih događaja, ali kako bi samo počela dizati galamu da je za samo jedno takvo izvršeno djelo protiv Nijemaca u Južnom Tirolu kriv fašizam. Kako bi samo pozvali cijeli svijet na prosvjede da je jednog jedinog Nijemca zaklao fašist pod okolnostima sličnim onima u kojima je marksist ubio neugledne radnike u Njemačkoj, ne pozivajući na pobunu i javno iskazivanje nezadovoljstva ove fine falange za spas njemačkog naroda. I kako zaista isti ti ljudi, koji javno prosvjeduju protiv državne torture nad Nijemcima u Južnom Tirolu, tlače Nijemce koji im smetaju u samoj Njemačkoj. Počevši od heroja njemačke podmornice, pa sve do spasitelja Gornje šlezije, ljudi koji su bili spremni proliti krv za Njemačku - kako su ih samo odvukli s lisicama na rukama pred sudove i osudili ih na zatvorske kazne, i to sve samo zato što su žrtvovali svoje živote na stotine i stotine puta iz čiste ljubavi prema domovini, dok se prezira vrijedan ološ prosvjednika sakrio negdje gdje ga nitko ne bi mogao naći. I tako su ih sve osudili na zatvor koji je u Njemačkoj bio određen za djela kakva bi nacionalno svjesna država nagradila najvrjednijim odličjima. Ako Italija danas pošalje Nijemca u zatvor u Južnom Tirolu, cjelokupnim njemačkim nacionalnim i marksističkim tiskom istog će trenutka odjeknuti krici kao da je u pitanju krvavo ubojstvo. Ali potpuno zaboravljaju da u Njemačkoj čovjek može biti mjesecima u zatvoru samo zbog izdaje, pretresa kuće, prekršaja u vezi poštanske pošiljke, telefonske dojave - to jest, čistog protuustavnog uskraćenja osobnih sloboda jamčenih

na temelju građanskih prava ove države - i da je to osnovno obilježje svakodnevice. I neka ne govore naše takozvane nacionalne stranke da je to moguće samo u marksističkoj Prusiji. Prije svega, oni su u bratskim odnosima s istim tim marksistima u pogledu vanjske politike, i drugo, oni u istoj mjeri sudjeluju u gušenju iskrenog, samosvjesnog nacionalizma. Oni su u nacionalnoj Bavarskoj postavili na smrt bolesnog Dietricha Eckarta pod takozvano zaštitno skrbništvo zbog nepodmitljivog nacionalnog stajališta, unatoč dostupnim medicinskim izvještajima, i bez ikakvog osjećaja krivnje. I tako su ga dugo držali u pritvoru da je na kraju kolabirao i umro dva dana nakon što su ga pustili. Štoviše, on je bio najveći pjesnik Bavarske. Naravno, on je bio Nijemac i nije ni ubio Jonny Spielt Aufa, te stoga nije ni postojao za ove borce za nacionalnu kulturu. I upravo su ga ti nacionalpatrioti ubili, kao što su uništili i njegovo djelo, jer je on na kraju ipak bio Nijemac, a uz to pošten i odan Bavarac, a ne svjetski pokvareni židov iz Njemačke. Tada bi on bio nešto sveto za ovaj Savez patriota, ali, u ovom slučaju, oni su djelovali u skladu sa svojim nacionalno-buržujskim stajalištima, i otvorenim izjavama u administraciji münchenske policije: Umrite, nacionalne svinje! Ali to su isti ti Nijemci, koji svjesno pokrenu val nezadovoljstva čitavog svijeta kada netko u Italiji ne učini ništa više osim što Nijemca strpa u zatvor. Kada je nekoliko Nijemaca protjerano iz Južnog Tirola, ovi ljudi su opet pozvali njemački narod na burno protivljenje. Zaboravili su pritom samo dodati da je potpirivanje, međutim, bilo usmjereno protiv Nijemaca u samoj Njemačkoj. Pod buržujskom nacionalnom vladom, nacionalna Bavarska je protjerala na desetine i desetine Nijemaca, i to samo zato što nisu bili politički podobni za korumpirani, vladajući buržujski sloj već su imali stav beskompromisnog nacionalizma. Iznenada više nije htjela priznati Austrijance kao braću, već samo strance. Međutim, nije se sve to svelo samo na protjerivanje takozvanih Nijemaca stranaca. Ne, isti ti buržujski nacionalni licemjeri, koji su burno prosvjedovali protiv Italije zbog toga što je protjerala Nijemca iz Južnog Tirola i najurila ga u drugu provinciju, protjerali su iz Bavarske na desetine Nijemaca s njemačkim državljanstvom, koji su se četiri i pol godine u njemačkoj vojsci borili za Njemačku, i koji su u tom ratu bili teško ranjeni i dobili najviša odlikovanja. U biti, to je pravi način na koji ovi buržujski nacionalni licemjeri gledaju na one koji se sada burno protive Italiji, dok oni sami nose najgore breme sramote među vlastitim narodom.

Oni se žale zbog denacionalizacije u Italiji, a u isto vrijeme denacionaliziraju njemački narod u svojoj vlastitoj domovini. Bore se protiv svih onih koji se bore protiv trovanja našeg naroda u pogledu krvi, a, u stvari, progone svakog Nijemca koji vodi bitku protiv degermanizacije, negrifikacije i judaizacije našeg naroda u velikim gradovima, koje sami pokreću i financiraju, i to na najsramniji i najnemilosrdniji način. I navođenjem lažnih izgovora o tome kako predstavljaju opasnost po crkvene ustanove pokušavaju ih strpati u zatvor.

Kada je uzbuđeni Talijan u Meranu oštetio spomenik kraljice Elizabete, oni su digli takvu galamu da se nisu mogli umiriti ni kada je talijanski sud kaznio prijestupnika dvomjesečnom zatvorskom kaznom. Ali, to što su spomenici i građevine koje predstavljaju tragove kulturne baštine našeg naroda neprekidno oskrnavljeni u samoj Njemačkoj, to ih se uopće ne tiče. To što je Francuska gotovo u potpunosti uništila sve spomenike Njemačke prošlosti u Alzas-Lotaringiji je za njih potpuno nebitna stvar. Ne uzbuđuje ih ni to što Poljaci sistematski pustoše sve što uopće samo podsjeća na ime Njemačke. U stvari, njih ni najmanje ne uzbuđuje činjenica da je upravo ovog mjeseca u Brombergu Bismarckova tvrđava javno demolirana od strane vlade - sve to ove prvake nacionalne časti našeg naroda ostavlja potpuno ravnodušnim. Međutim, zlo i nesreća je ako se nešto tomu slično dogodi u Južnom Tirolu, jer to je za njih iznenada postala Sveta zemlja. Ali zato sama domovina može ići k vragu.

Svakako, na talijanskoj strani se dogodilo mnogo više od jednog nepromišljenog događaja u Južnom Tirolu, dok je pokušaj sistematske denacionalizacije njemačkog elementa isto toliko netaktičan koliko i problematičan. Ali, oni koji su dijelom krivi za to i koji, u stvari, ne znaju ništa o nacionalnoj časti svog naroda, nemaju prava protiv toga prosvjedovati. U stvari, to pravo pripada samo onima koji su se do sada borili za njemačke interese i čast. A u Njemačkoj je to pravo pripalo isključivo nacionalsocijalističkom pokretu.

Istinska laž i neosnovanost svog tog stvaranja općeg raspoloženja protiv Italije postaje jasna usporede li

se postupci Talijana s postupcima Francuza, Poljaka, Belgijanaca, Čeha, Rumunja i Južnih Slavena protiv Nijemaca. To što je Francuska protjerala više od četvrt milijuna Nijemaca iz Alzas-Lotaringije što je više ljudi od ukupnog broja stanovnika Južnog Tirola, ne predstavlja za njih nikakav udarac. Kao što ih ni to što Francuzi danas pokušavaju uništiti svaki trag njemačke nacionalnosti u Alzas-Lotaringiji ne sprječava u prijateljevanju s Francuskom, usprkos tome što se ti udarci i dalje nastavljaju kao odgovor od strane Pariza. Ni to što Belgijanci proganjaju njemački narod s neusporedivim fanatizmom; to što su Poljaci masakrirali preko 17.000 Nijemaca, i to na potpuno zvjerski način ispred prisutnih svjedoka, ih nimalo ne uznemirava; to što su oni, konačno, protjerali na desetke tisuća ljudi iz kuća i sa zemlje, praktički samo u košuljama, i prebacili ih preko granice, su stvari koje buržujske lažne prosvjednike i rodoljube iz naše domovine ne mogu dovesti do bijesa. U stvari, tko god poželi upoznati pravi stav ove grupe samo se mora sjetiti načina na koji se izbjeglicama čak i tada poželjela dobrodošlica. Njihova srca su, u to vrijeme, krvarila isto tako malo kao i danas kada su se desetci tisuća nesretnih izbjeglica ponovo zatekli na tlu svoje drage domovine, jednim dijelom u pravim izbjegličkim logorima, da bi potom skitali od jednog do drugog mjesta kao cigani. Ja i sada vidim prizor iz tog vremena kada su prve izbjeglice iz Ruhra došle u Njemačku, a zatim bile upućivane iz jedne policijske uprave u drugu poput velikih prijestupnika. Ne, tada srca ovih predstavnika i zaštitnika nacionalnog bića u Južnom Tirolu uopće nisu krvarila. Ali zato kada su Talijani protjerali jednog Nijemca iz Južnog Tirola, ili mu nanijeli nekakvu nepravdu, drhtali su negodujući poput uvrijeđenih pravednika nad tim beskrupuloznim zločinom protiv kulture i najvećim barbarstvom koji je svijet ikada vidio. Kako su samo onda govorili: Njemački narod nikada ranije i nigdje nije bio tlačen tako strašnim i tiranskim metodama kao u ovoj zemlji. A zapravo se to sve odvijalo, naravno uz jedan izuzetak, naime, u samoj Njemačkoj, od strane domaćih tiranina.

Južni Tirol, ili točnije pripadnici njemačke nacionalnosti na tom području, se moraju očuvati zbog njemačkog naroda, ali u samoj Njemačkoj, oni su bezumnom politikom nenacionalne nečasti, opće korupcije, i ulizivanja međunarodnim financijskim gospodarima, ubili dvostruko više ljudi nego što uopće ima Nijemaca u Južnom Tirolu. Oni ostaju nijemi u pogledu 17.000 do 22.000 ljudi, koji su, prema godišnjoj statistici, prethodnih godina bili dovedeni do samoubojstva njihovom katastrofalnom politikom, a taj broj, zajedno s djecom, izražen u prosjeku, za deset godina daleko prelazi broj Nijemaca u Južnom Tirolu. Oni potiču emigraciju, jer nacionalna buržoazija gospodina Stresemanna bilježi porast emigracije, izražene u postocima, kao izvanredan uspjeh vanjske politike. A to opet znači da svake četiri godine Njemačka gubi veći broj ljudi od broja stanovnika njemačke nacionalnosti Južnog Tirola. Ali abortusima i kontrolom rađanja, iz godine u godinu, oni ubiju gotovo dvostruko veći broj ljudi od cjelokupnog broja stanovnika njemačke nacionalnosti u Južnom Tirolu. I ta grupa neopravdano sebi daje moralno pravo govora u ime interesa njemačkog naroda u inozemstvo.

Isto tako, ti njemački službenici jadikuju oko denacionalizacije našeg jezika u Južnom Tirolu, ali zato u samoj Njemačkoj degermaniziraju njemačka imena u Čehoslovačka, ili u ona karakteristična pokrajini Alzas-Lotaringiji, i tako dalje, pronalazeći sve moguće službene načine i metode. U stvari, postavljeni su službeni putokazi na kojima su čak njemački nazivi gradova prevedeni na češki kako bi služili Česima Ali, to je za njih bilo u redu. Međutim, kada su Talijani promijenili sveto ime Brenner u Brennero, u tome je prepoznat čin koji je zahtijevao neodgodivi najžešći mogući otpor.

I jedan takav spektakl svakako nije trebalo propustiti kada bi takvi buržujski patrioti počeli padati u vatru zbog nezadovoljstva, posebno kada bi prisutni znali da je sve to zapravo samo komedija. Glumačka uloga nacionalne strasti pristaje našoj bestrasnoj, propaloj buržoaziji kao što ostarjeloj prostitutki pristaje glumiti ljubav. Sve su to samo prevaranti i, u najgorem slučaju, pokazuje se u svom najvjernijem izdanju ako se jedno takvo uzbuđenje nađe na sceni u Austriji. Crno zlatni predstavnici službene vlasti, za koje je prethodni njemački element u Tirolu bio potpuno beznačajna stvar, sada se udružuju u svetom nacionalnom nezadovoljstvu. Takva atmosfera stvara uzbuđenje u svim uskogrudnim buržujskim udruženjima, posebno ako nakon toga čuju da ih židovi u tome podržavaju i izražavaju svoju spremnost na sudjelovanje. To znači da prosvjeduju zato što znaju da će im posebno ovog puta biti dopušteno povišenim tonom izraziti svoje nacionalne osjećaje - a da ih u tome neće preduhitriti židovski tisak. Naprotiv. Na kraju krajeva, lijepo je

kada pošteni predstavnik buržoazije poziva na nacionalnu borbu, a u isto ga vrijeme čak pohvali Mosesa Israela Abrahamsona. U stvari, čak i više od toga. židovske novine vrište zajedno s njima, i na taj način po prvi se put uspostavlja pravi buržujsko-nacionalni njemački jedinstveni front, od Krotoschina preko Beča, pa sve do Insbrucka, i njemački narod, politički zaglupljen, u tom trenutku sebi dopušta biti zaveden ovom predstavom, kao što su si prethodno njemačka diplomacija i njemački narod već jednom dopustili biti prevareni i iskorišteni od strane Habzburga.

Njemačka je već jednom dopustila da njezina vanjska politika bude određena isključivo austrijskim interesima. A kazna koju je uslijed toga pretrpjela bila je stvarno strašna. Teško nama ako mladi pokret njemačkog nacionalizma dopusti da politiku ubuduće određuju teatralni brbljavci pokvarene buržoazije, ili, u stvari, marksisti, pravi neprijatelji Njemačke. I teško nama ako, u isto vrijeme, zahvaljujući potpunom nerazumijevanju istinskih motiva austrijske države u Beču, ponovo dobijemo naredbe iz tog centra. Upravo će to biti zadatak Nacionalsocijalističkog pokreta, pripremiti završni čin teatralnih jadikovki i povika i izabrati odmjeren razlog koji će upravljati budućom njemačkom vanjskom politikom.

Italija, svakako, snosi krivicu zbog ovog cjelokupnog razvoja. Ja osobno smatram da bi bilo glupo i politički nezrelo uputiti Italiji prijekor zbog činjenice da je prilikom pada Austrije pomaknula svoje granice k Brenneru. Motivi koji su je u to vrijeme vodili nisu bili ništa utemeljeniji od motiva koje su jednom odredili buržujski aneksionistički političari, uključujući i gospodina Stresemanna, da se podrže njemačke granice protiv belgijskog utvrđenja kod Meuse. U svim vremenima odgovorna, promišljena i djelotvorna vlada potruditi će se pronaći strateški prirodne i sigurne granice. Svakako, Italija nije pripojila Južni Tirol da bi tako dobila par stotina tisuća Nijemaca, i Talijanima bi svakako više odgovaralo da su na tom teritoriju živjeli samo Talijani umjesto Nijemaca. Zato što ih, u stvari, nikada prvenstveno strateška razmatranja nisu navela na postavljanje granice preko Brennera. Međutim, nijedna druga država se ne bi drugačije ponašala u njihovoj situaciji. Zato je bezrazložno kritizirati ovo oblikovanje granica kao takvo, s obzirom na to da svaka država mora odrediti svoje prirodne granice prema vlastitim interesima, a ne prema interesima drugih. U mjeri u kojoj posjedovanje Brennera može poslužiti vojnim interesima i u strateške svrhe, nije bitno to da li će 200.000 Nijemaca živjeti unutar ove strateški utvrđene i osigurane granice kao takve ako populacija zemlje obuhvaća 42 milijuna ljudi, a vojna se djelotvornost neprijatelja na samoj toj granici ne uzima u obzir. Bilo bi mudrije poštedjeti tih 200.000 Nijemaca bilo kakvog pritiska i prisile, i ne nametati im silom stav čiji bi rezultat, na temelju iskustva, bio potpuno bezvrijedan. Isto tako zajednica naroda ne može biti iskorijenjena za dvadeset ili trideset godina, bez obzira na primijenjene metode, i da li to netko želi ili ne. Na talijanskoj strani, čovjek može odgovoriti na način da sasvim izvjesno izgleda u pravu u tome da to prvobitno nije bila njihova namjera, i da se to dogodilo samo po sebi kao posljedica provokativnih pokušaja stalnog miješanja austrijskih i njemačkih vanjskih trupa u unutarnju politiku Italije, i posljedica nastalih na samim stanovnicima Južnog Tirola. To je u redu, jer su, u stvari, Talijani prvo vrlo pošteno i iskreno pozdravili prisutstvo pripadnika njemačke nacije u Južnom Tirolu. Ali, kako se tamo pojavio fašizam, stvaranje neprijateljskog raspoloženja prema Italiji u Njemačkoj i Austriji, nastalo na temelju tog principa, dovelo je do uzajamne netrpeljivosti koja je u Južnom Tirolu konačno morala ostaviti posljedice koje vidimo danas. U svemu ovome najlošiji utjecaj je izvršilo Udruženje Andreasa Hofera koje je, umjesto da Nijemcima u Južnom Tirolu snažno preporuči da pokažu mudrost i jasno im stavi do znanja da je njihova misija bila izgraditi most između Njemačke i Italije, u njima stvorilo nerealna očekivanja u pogledu stanovnika Južnog Tirola, ali koja su, međutim, bila predodređena za poticanje naglih poteza. I ako su uvjeti izmaknuli kontroli i otišli u ekstrem za to je, prije svega, krivo ovo Udruženje. Tko god je poput mene imao mnogo prilika osobno upoznati važne članove ovog Udruženja isto tako mora biti zadivljen neodgovornošću s kojom je ova asocijacija, uistinu tako male moći i snage, mogla nanijeti toliko veliku štetu. Jer kada sebi u cjelini predstavim ove likove na rukovodećim mjestima, i zamislim nekoga od njih pojedinačno u uredu u münchenskoj policijskoj upravi, razljutim se već i na samu pomisao da su to muškarci koji nikada ne bi riskirali svoju krv i kožu istupanjem u središte događaja koje neizbježno vodi u krvavi rat, budući da njima do toga uopće nije stalo, kao uostalom ni do same njemačke nacije. U stvari, to je samo pitanje odgovarajućih sredstava za zbunjivanje i zbrku u javnosti protiv Italije, posebno u Njemačkoj. Zato što je upravo to onaj temeljni element koji zanima ovu gospodu. Pa iz tog razloga postoji

izvjesna osnova za opravdanje talijanske primjedbe da će, bez obzira na to kakav tretman Nijemci imali u Južnom Tirolu, oni uvijek pronaći neko odgovarajuće sredstvo za uznemiravanje javnosti, jer je to upravo ono što žele. I upravo iz tog razloga što u Njemačkoj danas, isto kao i u Italiji, izvjesni elementi imaju interes uništiti razumijevanje između ovih nacija svim sredstvima, bila bi dužnost mudrih ljudi da odstrane ta sredstva od njih što je dalje moguće, čak i usprkos opasnosti da će to i dalje pokušavati. Suprotna stvar bi imala smisla samo onda kada u Njemačkoj ne bi bilo nikoga tko bi skupio hrabrosti za zagovaranje razumijevanja nasuprot svim tim agitatorima. To, međutim, nije slučaj. Naprotiv, što se današnja Italija više trudi izbjeći incidente, to je njezinim prijateljima u Njemačkoj lakše javnom mnijenju izložiti inicijatore mržnje, demaskirati licemjerje njihovih razloga, i zaustaviti njihovu aktivnost trovanja naroda. Ali, ako u Italiji zaista vjeruju kako nikako ne mogu pronaći neki kompromis u pogledu cjelokupne galame, povika i zahtjeva stranih organizacija, i da to ne vide kao kapitulaciju već kao mogući daljnji porast arogancije tih elemenata, onda se neki načini mogu pronaći. U stvari, takva obveza mogla bi se u osnovi pripisati onima koji ne samo da nisu uključeni u to širenje mržnje već, naprotiv prijatelji su koji se zalažu za razumijevanje s Italijom i Njemačkom, i sami vode najžešću borbu protiv trovača javnog mnijenja u Njemačkoj.

Vanjskopolitički cilj Nacionalsocijalističkog pokreta nema nikakve veze ni s ekonomijom ni s buržujskom politikom granica. Teritorijalni cilj našeg naroda će kao i ubuduće, biti određivanje njegovog razvoja, koji ga nikada ne bi trebao dovesti u sukob s Italijom.

Mi isto tako nikada nećemo žrtvovati krv našeg naroda zbog malih korekcija granica, već samo zbog teritorija, i to u cilju njegovog daljnjeg proširenja i održanja. Taj cilj nas vodi u pravcu istoka. Istočne obale Baltičkog mora su za Njemačku ono što je Sredozemno more za Italiju. Smrtni neprijatelj daljnjeg razvoja Njemačke, u stvari čak i u pogledu samog održanja jedinstva našeg Reicha, je Francuska, u istoj mjeri kao što to predstavlja i za Italiju. Nacionalsocijalistički pokret se nikada neće zanositi površnim i ništavnim povicima: hura! Neće zveckati mačem. Njegovi lideri su, gotovo bez izuzetaka, izuzetno svjesni i upoznati s prirodom rata kakav on u stvari jest. Stoga, on nikada neće prolijevati krv ni za kakav drugi cilj osim za onaj koji služi cjelokupnom budućem razvoju našeg naroda. Zbog toga on odbija provocirati rat s Italijom zbog ispravljanja granica, koje je zapravo smiješno u pogledu njemačke rasutosti u Europi. Naprotiv, on želi zauvijek privesti kraju sve nesretna teutonska stremljenja ka jugu, i želi zastupati naše interese tako da krenu u novom pravcu, koji će omogućiti rješenje teritorijalnog pitanja za naš narod. Ovim oslobođenjem i izvođenjem Njemačke iz perioda ropstva i zavisnosti, mi se također, prije svega, borimo za njezin preporod, pa na taj način, i za njemačku čast. Ako današnja Italija vjeruje da bi se promjena u Južnom Tirolu mogla smatrati kapitulacijom pred stranim sudionicima, koja pritom ne bi vodila željenom razumijevanju, neka onda provede tu promjenu isključivo zbog onih ljudi u Njemačkoj koji se zalažu za razumijevanje s Talijanima - i na taj način ih potpuno opravdavaju - a koji ne samo da se odbijaju identificirati sa zagovaračima neprijateljstva, već, u stvari, godinama vode žestoku borbu protiv tih elemenata i koji priznaju suverena prava talijanskoj državi kao nešto što joj najprirodnije pripada.

Njemačkoj je isto tako važno ostati prijatelj s Italijom, kao što je Italiji važno to ostati s Njemačkom. I upravo tako kao što je fašizam talijanskom narodu dao novu vrijednost, isto tako se vrijednost njemačkog naroda ne može ubuduće procjenjivati na temelju njegovog trenutnog stanja, već prema snazi koju je tako često iskazivao ranije u povijesti i koju, možda, sutra može ponovno pokazati.

Prema tome, kao što je za Njemačku sklapanje prijateljstva sa Italijom vrijedno žrtve, isto toliko i za Italiju znači njemačko prijateljstvo. Bila bi to zaista prava sreća za oba naroda ako te snage u obje zemlje, koje su nosioci ove spoznaje, budu mogle postići odnos pun razumijevanja. Dakle, kao što je u Njemačkoj poticanje neprijateljstva prema Italiji odgovorno za ovu nesretnu mržnju, isto tako i na Italiji leži odgovornost ako, u pogledu činjenice da je u Njemačkoj stvoren razdor i da se odvija borba protiv napadača neprijateljskog raspoloženja, i sama ne poduzme sve što je u njezinoj moći da im ta sredstva istrgne iz ruku.

Ako se fašistički režim svojom razboritošću izbori i uspije 65 milijuna Nijemaca pretvoriti u prijatelje Italije, to će onda biti značajnije i vrjednije od podučavanja 200.000 ljudi da postanu loši Talijani.

Na sličan način je bio neosnovan stav Italije kojim se branilo ujedinjenje Austrije s Njemačkom. Već sama činjenica da se Francuska prvenstveno zalaže za tu zabranu neizbježno bi trebalo dovesti do toga da Rim zauzme suprotan stav budući da se Francuska nije odlučila za taj korak kako bi to, na neki način, koristilo Italiji, već prije nadajući se da će joj time nanijeti štetu. Postoje, prije svega, dva razloga koji su naveli Francusku da se svim sredstvima bori protiv ujedinjenja: prvo, zato što je na taj način htjela spriječiti jačanje Njemačke, i drugo, zato što je uvjerena da će jednog dana moći u austrijskoj državi steći zemlju članicu za francusko — europski savez. Dakle, Rim ne bi trebao imati iluzije o tome da je francuski utjecaj u Beču daleko presudniji nego njemački, a kamoli talijanski. Francuski pokušaj da prebaci sjedište Lige naroda u Beč, ako je to ikako moguće, proizlazi samo iz namjere da ojača kozmopolitski karakter ovog grada kao takvog, i da ga dovede u vezu sa zemljom čiji karakter i kultura nailaze na jači odaziv u današnjoj atmosferi koja vlada u Beču, nego u njemačkom Reichu. I kako se u austrijskim provincijama ozbiljno teži k uniji, s isto se tako malo ozbiljnosti ta stremljenja shvaćaju u Beču. Naprotiv, ako u Beču zaista uzimaju u obzir ideju o uniji to uvijek čine samo zato da bi se izvukli iz neke financijske teškoće, s obzirom na to da je Francuska onda prije spremna pružiti ruku državi od povjerenja. Međutim, postupno će sama ova ideja o uniji presušiti kako bude došlo do unutarnje konsolidacije austrijske federacije i kada Beč vrati svoju dominantnu poziciju. Povrh svega toga, politički razvoj u Beču pretpostavlja jačanje antitalijanskog i antifašističkog karaktera, dok marksizam u Austriji otvoreno pokazuje veliku naklonost prema Francuskoj.

Tako će činjenica da je u to vrijeme formiranje unije na svu sreću bilo spriječeno djelomično pomoću Italije, jednog dana dovesti do toga da se karika koja nedostaje između Praga i Jugoslavije stavi u sustav francuskog saveza.

Za Italiju je međutim, sprječavanje austrijskog saveza s Njemačkom bilo pogrešno na psihološkom nivou. Što je austrijska država postajala raskomadanija, to su ograničenije postajali njezini vanjskopolitički ciljevi. Cilj vanjske politike, promatran u širem kontekstu, nije se mogao očekivati od državne strukture koja teško da je imala x kvadratnih kilometara i jedva y milijuna stanovnika. Da je njemačka Austrija pripojena Njemačkoj 1919.-1920. godine, tendencije njezine političke misli bi postupno bile određene velikim političkim ciljevima Njemačke, koji su barem bili mogući, to jest, realni za naciju od gotovo 70.000.000 stanovnika. Sprječavanje ovog događaja u to vrijeme udaljilo je vanjsku politiku s većih ciljeva i ograničilo ju na stare i neznatne rekonstruktivne ideje Austrije. Samo je na taj način bilo moguće da pitanje Južnog Tirola poprimi tako veliki značaj. Jer budući da je Austrija bila tako mala država, bila je barem dovoljno velika da bude nositelj vanjskopolitičke ideje koja je bila isto tako mala, kao što je nasuprot tome, mogla polako zatrovati političko mišljenje cijele Njemačke. Što su političke ideje Austrije postajale ograničenije zbog vlastite teritorijalne ograničenosti, to su se lakše mogle razvijati u probleme, koji su svakako bili od značaja za ovu državu, ali koji se nisu mogli promatrati kao presudni u formiranju njemačke vanjske politike za njemačku naciju.
Italija bi se trebala zalagati za savez Austrije s Njemačkom ako ni iz jednog drugog razloga, onda zato da bi nadvladala francuski sustav savezništva u Europi. Ona bi to isto tako trebala učiniti kako bi uzrokovala razvoj drugih zadataka za njemačku politiku granica, koji bi se pojavili kao posljedica njezinog uključivanja u veliki Reich.

Štoviše, razlozi koji su jednom potakli Italiju da zauzme stav protiv saveza nisu sasvim jasni. Ni današnja Austrija niti današnja Njemačka ne mogu se nikada i ni u kom slučaju smatrati vojnim protivnikom Italije. Međutim, ako Francuska i uspije okrenuti protiv Italije zajednički savez u Europi, u kojem bi učestvovale Austrija i Njemačka, vojna situacija se ni tada ne bi izmijenila bez obzira na to da li je Austrija neovisna ili je s Njemačkom. Štoviše, u svemu tome ionako ne može biti riječi o pravoj neovisnosti s tako malom strukturom. Austrija će uvijek biti podređena utjecajima vrlo snažnih država. Švicarska se ne može pokazati kao zemlja koja se tome protivi, budući da raspolaže mogućnostima za samostalan opstanak, pa čak i samo na temelju turističkog prometa. Za Austriju to već nije moguće zbog disproporcije kapitala ove zemlje s brojem cjelokupnog stanovništva. Međutim, bez obzira na stav Austrije prema Italiji, u samoj činjenici njezine egzistencije već leži poboljšanje vojno-strateškog položaja Čehoslovačke, koja jednog dana na

ovaj ili onaj način, može zauzeti očevidno neprijateljski stav prema prirodnom savezniku Italije kao takve: Mađarskoj. Za Talijane, vojni i politički razlozi bi govorili u prilog tome da se zabrana sklapanja saveza smatra barem nečime nebitnim, ako ne i nečime što ne odgovara svrsi. Ne mogu zaključiti ovo poglavlje, a da ne utvrdim detaljno tko je u biti kriv što pitanje Južnog Tirola uopće postoji.

Za nas nacionalsocijaliste, politički, odluka je donesena. I konačno ja - koji sam žestoki protivnik toga da se milijuni Nijemaca dovuku na ratište i da tu iskrvare zbog interesa Francuske, a da u svemu tome Njemačka nema nikakvu korist, koju bi s obzirom na krvave žrtve trebala imati - ja također odbacujem stajalište da je u tome presudna bila nacionalna čast. Jer na temelju tog stajališta, ja bih ubrzo morao krenuti u pohod protiv Francuske, koja je cjelokupnim svojim ponašanjem uvrijedila čast Njemačke na sasvim drugačiji način nego Italija. Ja sam u uvodu ove knjige već šire prikazao i ukazao na mogućnost formuliranja vanjske politike na temelju nacionalne časti, tako da ovdje dalje nema potrebe zauzimati stav prema tome. Ako danas u grupama ljudi koji prosvjeduju protiv postoji težnja da se ovaj naš stav predstavi kao izdaja i odricanje od Južnog Tirola, to bi se moglo pokazati kao istinito samo u slučaju da, neovisno o našem stajalištu, Južni Tirol uopće nije bio izgubljen, ili da je trebao biti vraćen drugom Tirolu u neko dogledno vrijeme u budućnosti. Zato se osjećam prisiljenim da još jednom u ovom izlaganju točno utvrdim tko je bio taj koji je izdao Južni Tirol i posredstvom čijih postupaka je to područje izgubljeno za Njemačku. Južni Tirol je izdan i izgubljen aktivnostima onih stranaka koje su, svojim dugotrajnim zalaganjem za mir, oslabile ili potpuno obezvrijedile oružane snage njemačkog naroda, koje su mu bile neophodne kako bi se afirmirao u Europi, i, postupajući na taj način, potkopale i srušile njegovu snagu neophodnu kako za pobjedu, tako i za očuvanje Južnog Tirola u presudnom trenutku.

Te stranke, koje su dugotrajnim zalaganjem za mir potkopale moralni i etički temelj našeg naroda, prije svega su uništile njegovu vjeru u njegovo pravo na obranu.

Tako je Južni Tirol također izdan od onih stranaka koje su, kao takozvane Stranke za očuvanje i obranu države i nacije, gledale na ovu aktivnost potpuno ravnodušno ili, barem, nisu pružale ozbiljan otpor. Iako indirektno, one su isto tako poslužile kao mediji putem kojih je došlo do slabljenja našeg naroda i njegove snage i sposobnosti za obranu.

Južni Tirol je izdan i izgubljen aktivnostima onih političkih stranaka koje su njemački narod svele na marionetu habsburške ideje o velikoj moći i koje su, umjesto da Njemačkoj postave vanjskopolitički cilj nacionalnog ujedinjenja, u obrani i očuvanju austrijske države vidjele misiju njemačkog naroda; koje su stoga također u vrijeme mira, desetljećima samo promatrale kako Habsburzi sistematski provode degermanizaciju, pomažući im zapravo u tome. Na taj način su i one odgovorne zbog toga što je Njemačka zanemarila rješavanje austrijskog pitanja i nije bila odlučna po pitanju suradnje. U tom se slučaju Južni Tirol mogao sačuvati za njemački narod. Južni Tirol je izgubljen zbog opće besciljnosti i nedostatka bilo kakvog plana njemačke vanjske politike, koja se 1914. godine isto tako proširila i na utvrđivanje promišljenih ratnih ciljeva, ili na njihovo sprječavanje.
Južni Tirol su izdali tijekom rata oni koji nisu surađivali na maksimalnom jačanju njemačkog otpora i agresivne sile, kao i stranke koje su namjerno paralizirale njemačke snage otpora, ali i oni koji su to tolerirali.

Južni tirol je izgubljen zbog nesposobnosti da se čak i za vrijeme rata preorijentira njemačka vanjska politika i spasi njemački udio u austrijskoj državi ne priznavanjem moćne habsburške države. Južni Tirol je izgubljen i izdan aktivnostima onih koji su tijekom rata širili lažne nade o mogućem postizanju mira bez pobjede, koji su slomili moralnu snagu njemačkog naroda za pružanje otpora i koji su umjesto spremnosti da povedu rat donijeli rezoluciju o miru koja je bila katastrofalna za Njemačku. Južni Tirol je izgubljen tako što su ga izdale one stranke i ljudi koji su čak i za vrijeme rata lagali njemačkom narodu o tome da Antanta nema nikakvih imperijalnih ciljeva i na taj način ga obmanuli, udaljili ga od bezuvjetne potrebe pružanja otpora i konačno ga naveli da više vjeruje Antanti nego onima koji su podigli glas u znak upozorenja. Južni Tirol je, dalje, izgubljen zbog postepenog slabljenja i uništavanja fronta, za koji

se trebala pobrinuti domovina i zato što su prevarantske izjave Woodrow Wilsona zagadile način na koji se razmišljalo u Njemačkoj. Južni Tirol je izdan i izgubljen aktivnostima onih stranka i onih ljudi koji su, počevši sa savjesnim primjedbama na račun vojne službe, pa sve do organizacije vojnih štrajkova, uništili vojsci osjećaj da se nužno mora boriti i izboriti za pobjedu.

Južni Tirol je izdan i izgubljen organizacijom i izvršenjem studenskog zločina, kao i kukavičkom i prezira vrijednom tolerancijom ovog besramnog ponašanja takozvanih Nacionalnih snaga za očuvanje države.

Južni Tirol je izgubljen i izdan besramnim ponašanjem ljudi i stranka koji su, nakon pada, oskvrnuli čast Njemačke, uništili samopoštovanje našeg naroda pred svijetom i na taj način samo ohrabrili naše protivnike u postavljanju još većih zahtjeva. Izgubljen je, dalje, zbog nedostojnog kukavičluka nacionalno-buržujskih stranaka i patriotskih saveza, koje su se svuda unaprijed sramotno predavale iz podlosti i pokvarenosti.

Južni Tirol je konačno izgubljen i izdan potpisivanjem mirovnog ugovora, a time i službenim priznanjem da je taj teritorij izgubljen.

Sve njemačke stranke zajedno su krive za to. Neke su svjesno i namjerno uništile Njemačku, a druge su to učinile opće poznatom nesposobnošću i kukavičlukom koji je dosezao do neba, kao i time što ne samo da nisu poduzele ništa kako bi zaustavile one koji su uništavali budućnost Njemačke, već što su, naprotiv, bili zapravo njihova produžena ruka, nesposobni da unutarnju i vanjsku politiku povedu u drugom pravcu. Nikada ranije nijedan narod nije bio poveden u tom smjeru da se poput njemačkog, uništi takvim sklopom podlosti, niskosti, kukavičluka i gluposti.

Ovih dana nam se ukazala prilika da zavirimo u aktivnosti i djelotvornost ove stare Njemačke u području vanjske politike prikazane u djelu Ratni memoari, glavnog zapovjednika američke obavještajne službe, gospodina Flynna.

Dajem riječ buržujskim demokratskim novinama u pogledu ove stvari samo u cilju boljeg razumijevanja.

(26. lipnja 1928. godine)

Kako je Amerika ušla u rat

Flynn piše o diplomatskoj tajnoj službi

Od E. V. Elvina, dopisnika München Latest News - Cincinnati, sredinom lipnja

William J.Flynn objavio je dio svojih Ratnih memoara u tjedniku Liberty, koji je ovdje dosta čitan. Tijekom rata, Flynn je bio šef Tajne službe Sjedinjenih Država. Služba obuhvaća cijelu zemlju i izvanredno je organizirana. U vrijeme mira, ona prvenstveno radi kao osobna zaštita Predsjednika. Njezina dužnost je angažirati se gdje god je u glavnom gradu države neophodna zaštita, ili gdje se njezino prisutstvo smatra potrebnim. Ona pod stalnim nadzorom drži sve sumnjive elemente za koje postoje indicije da su u vezi s političkim tendencijama neprijateljski nastrojenim prema vladi i njezinim predstavnicima. Tijekom rata, njezin osnovni zadatak bio je držati na oku sve one koji manje-više jasno i glasno istupaju protiv rata, ili one na koje se samo sumnjalo da se ne slažu s Wilsonovom ratnom politikom. Nijemci su također uživali posebnu pažnju i u to vrijeme su mnogi upali u zamke koje je svuda postavljala Savezna tajna služba.

Iz Flynnovih memoara, međutim, saznajemo da je Tajnoj službi bila dodijeljena vrlo važna misija čak i mnogo prije nego što smo ušli u rat. Godine 1915., pune dvije godine prije objave rata, najučinkovitiji

stručnjaci za telefonske komunikacije okupili su se u Washingtonu, gdje im je zadano srediti, odnosno ozvučiti vodeće telefonske linije u njemačkoj i austrijskoj ambasadi na takav način kako bi službenici Tajne službe mogli prisluškivati svaki razgovor iz bilo kojeg izvora koji se vodi između ambasadora i njihovog osoblja, kao i svaki poziv iz ambasadorskih ureda. Soba je postavljena tako da su sve žice bile povezane na genijalan način, zbog čega nijedan razgovor nije mogao biti propušten. Ljudi iz službe su u toj sobi sjedili dan i noć, diktirajući to što su čuli stenografi koji su sjedili pored njih. Svake noći šef Ureda tajne službe, to jest, autor članka u Libertiju, primao je stenograme svih razgovora obavljenih u posljednja dvadeset četiri sata, tako da je te iste večeri mogao dati najvažnije informacije Ministarstvu vanjskih poslova i predsjedniku Wilsonu.

Imajmo u vidu vrijeme kada je ta instalacija stvorena, početkom 1915. godine, to jest, u vrijeme kada su Sjedinjene Države još uvijek bile u miru s Njemačkom i Austro-Ugarskom, a Wilson neumorno potvrđivao kako nema nikakve neprijateljske namjere prema Njemačkoj i njemačkom narodu. To je također bilo vrijeme kada njemački ambasador u Washingtonu, grof Bernstorff, nije propustio nijednu priliku da iskaže dužno poštovanje Wilsonovom prijateljskom raspoloženju i suosjećanju za Njemačku i njemački narod. To je isto tako bilo vrijeme kada je Wilson svom povjereniku Baruchu dao naredbu o započinjanju postupne mobilizacije industrije za rat; također vrijeme u kojem je postajalo sve očevidnije, kao što je američki povjesničar Harry Elmer Barnes istaknuo u svojoj knjizi On the Origins Of The Great War, da je Wilson čvrsto odlučio ući u rat i odložio izvršenje svojih borbenih planova samo zato što je prvo trebalo pridobiti javnost za njih.

Flynnovi memoari moraju konačno odbaciti polaznu pretpostavku iz nepromišljenog govorkanja da je Wilson bio gurnut u rat protiv svoje volje, njemačkim podmorničkim ratom. Prisluškivanje telefona u njemačkoj ambasadi se odvijalo uz njegovo znanje. I to saznajemo iz Flynnovih memoara. Autor dodaje da je tako prikupljen materijal protiv Njemačke u velikoj mjeri doprinio krajnjem slomu. Taj podatak može dokazati samo da je to u Wilsonove ruke stavilo sredstva za pridobivanje javnosti za rat, koji je dugo planirao. I, u stvari, taj materijal mu je u potpunosti i savršeno odgovarao u te svrhe. Memoari potpuno potvrđuju ono što se i dalje mora reći, da je Njemačka u to vrijeme bila predstavljena u Washingtonu na nevjerojatno nekompetentan i nedostojan način. Ako pročitamo u jednom poglavlju kako Flynn iznosi da stenografski izvještaji, svakodnevno pripremani za njega, sadrže dovoljno materijala da jedan odvjetnik za brakorazvodne parnice mjesecima ima posla, onda stječemo predodžbu o tome što se zbivalo.

Tajna služba je držala žene agente u Washingtonu i New Yorku, čiji je zadatak bio ispitati članove njemačke ambasade, uključujući i Bernstorffa, kad god bi se nešto važno dogodilo. Jedna od tih žena agenata imala je luksuzni apartman u Washingtonu, u kojem su se sastajali muškarci i žene i gdje je povremeno čak i državni tajnik Lansing navraćao kako bi čuo novosti. Na Novu godinu, 1916., kada je glavnim gradom odjeknula vijest o tome da je potonuo putnički brod Persia, Bernstorff je telefonskim putem kontaktirao pet žena, jednu za drugom, kako bi im uputio komplimente i zauzvrat primio iste, mada je, u pogledu raspoloženja koje je vijest o potapanju Persije ostavila u Ministarstvu vanjskih poslova i u Bijeloj Kući, zaista imao daleko ozbiljnija posla. Jedna od dama je Bernstorffa obasula komplimentima u pogledu toga da je sjajan ljubavnik i da će to uvijek biti, čak i kada mu bude sto godina. Ni preostala gospoda iz ambasade nisu bila drugačija. Jedan, koga je Flynn okarakterizirao kao najboljeg diplomatskog pomoćnika u ambasadi, imao je prijateljicu u New Yorku, koja je bila udana, i s kojom je on svakodnevno razgovarao telefonom, što je svaki put njemački Reich koštalo dvadeset dolara, i koju je često posjećivao. On joj je ispričao sve što se dogodilo, nakon čega se ona pobrinula tu informaciju dostaviti na prava mjesta. Čak i proste primjedbe o Wilsonu i njegovim družicama su stvorene tijekom telefonskog razgovora, pa tako bez teškoća možemo zamisliti kako raspoloženje Bijele Kuće prema Njemačkoj uopće nije postalo prijateljskije.

Iz razgovora vođenog početkom ožujka 1916. godine, saznajemo koliko su ambasade malo znale o zemlji i narodu, i kakvim su se djetinjastim planovima bavile. U to vrijeme, nacrt zakona predstavljen od strane senatora Gorea ležao je pred Kongresom sa značenjem da će biti objavljeno upozorenje da američki narod ne koristi ratne plovne objekte. Predsjednik Wilson se žestoko usprotivio ovom prijedlogu. Njemu je bilo

potrebno da Amerikanci izgube živote kako bi probudio osjećaje protiv Njemačke. Ljudi u njemačkoj ambasadi su znali da izgledi nacrta zakona nisu bili povoljni, pa su se ozbiljno pozabavili planovima o kupnji Kongresa. Samo, u početku nisu znali gdje nabaviti novac. Trećeg ožujka, Senat je odlučio privremeno odložiti Goreov nacrt. Glasanje u Domu trebalo je uslijediti nekoliko dana kasnije. Stoga je plan da se prvo kupi Dom bio dalje razrađen, ali je u ovom slučaju barem Bernstorff bio dovoljno razuman da odlučno savjetuje da se plan ne prihvati.

Čitanje Flynnovog članka mora prouzročiti raspoloženje dubokog nezadovoljstva u venama čovjeka zdrave njemačke krvi, ne samo zbog Wilsonove podmukle i izdajničke politike, već prije, zbog nevjerojatne gluposti s kojom je Njemačka ambasada išla na ruku ovoj politici. Wilson je iz dana u dan sve više obmanjivao Bernstorffa. I kada se pukovnik Haus, njegov savjetnik, u svibnju vratio s putovanja po Europi 1916. godine, Bernstorff je otputovao u New York kako bi se tamo sreo s njim. Wilson, međutim, koji se prema Bernstorffu odnosio kao da nema ništa protiv toga, tajno je uputio Hausa da se s njim ne upušta u bilo što i da ga izbjegne pod svaku cijenu. Tako se dogodilo da je Bernstorff u New Yorku čekao uzalud. Potom je otišao na obližnju plažu i dopustio si fotografiranje u kupaćim gaćicama s dvije dame u vrlo intimnom položaju. Fotografija je pratila Flynnov članak. I tada je to došlo u ruke ruskog ambasadora Bakhmateffa, koji ju je uvećao i poslao u London, gdje je objavljena u novinama pod naslovom, Ugledni ambasador, i stavljena na raspolaganje glavnoj službi u savezničkoj promidžbi.

To je ono što trenutno pišu München Latest News. Čovjek tako karakteriziran, međutim, bio je tipičan predstavnik njemačke vanjske politike prije rata, kao što je isto tako tipičan predstavnik vanjske politike republike Njemačke. Ovaj momak, koji bi bio osuđen na kaznu vješanjem u bilo kojoj drugoj državi, je njemački predstavnik u Ligi naroda u ženevi. Ti ljudi snose krivnju i odgovornost za pad Njemačke, pa, zato, isto tako i za gubitak Južnog Tirola. A zajedno s njima, krivnja pada i na sve stranke i ljude koji su ili prouzročili takve uvjete, ili su ih zataškavali, ili ih također šutke podržavali ili se protiv njih nisu žestoko borili.

Muškarci koji danas, međutim, bezobrazno pokušavaju ponovno obmanuti javnost, i koji nastoje dokazati kako su drugi krivi za gubitak Južnog Tirola, prvo moraju položiti detaljan račun o tome što su to oni sve učinili kako bi ga sačuvali.

Što se mene tiče, u svakom slučaju, ponosno izjavljujem da sam se, otkako sam stasao u zrelog muškarca, oduvijek zalagao za jačanje svog naroda. A kada je izbio rat, ja sam se borio na zapadnom njemačkom frontu četiri i pol godine, a otkako se on završio, borio sam se protiv korumpiranih ljudi kojima Njemačka može zahvaliti ovu nesreću. Od tada, nisam ulazio ni u kakav kompromis s izdajnicima njemačke domovine, ni u stvarima unutarnje niti vanjske politike, već kao cilj svog životnog djela i misiju nacionalsocijalističkog pokreta nepokolebljivo objavio njihovo uništenje jednog dana.

Ja mogu još hladnokrvnije izdržati povike kukavičkih buržujskih kleveta, kao i one pripadnika Saveza patriota, budući da poznajem njihov opći kukavičluk, koji je za mene vrijedan najgoreg prezira. To što i oni mene isto tako znaju je razlog sve te hajke i povika.

Zaključak

Ja, kao nacionalsocijalist, vidim u Italiji prvog potencijalnog saveznika Njemačke koji može istupiti iz stare koalicije neprijatelja, a da pri tome ovaj savez za Njemačku ne nagovijesti momentalni rat za koji nismo vojno spremni.

Prema mom uvjerenju, ovaj savez će biti od velike koristi kako za Njemačku, tako i za Italiju. Čak i ako od njega, na kraju, ne bi postojala direktna korist, u svakom slučaju on sam po sebi nikako ne bi postao ni štetan, sve dotle dok zastupa interese obje nacije, u najvišem smislu te riječi. Dalje, sve dotle dok Njemačka vidi obranu slobode i nezavisnosti našeg naroda kao najviši cilj svoje vanjske politike i nastoji da mu osigura osnovne preduvjete za normalan život, toliko dugo će i njeno razmišljanje u okviru vanjske politike biti uvjetovano teritorijalnim potrebama naroda. I sve dotle nećemo imati ni unutrašnji ni vanjski poticaj da izgradimo neprijateljski odnos sa državom koja nam ni na koji način ne predstavlja prepreku.

A ukoliko Italija želi služiti njenim realnim vitalnim potrebama kao prava nacionalna država, onda će, obraćajući pažnju na njene teritorijalne potrebe, morati zasnivati svoje političko razmišljanje i aktivnost na proširivanju talijanskog teritorija. Što ponosniji, nezavisniji i nacionalniji talijanski narod postane, utoliko će manje sebi dozvoliti da u svom razvoju uopće uđe u konflikt sa Njemačkom.

Područja interesa ove dvije zemlje, na najpovoljniji način, leže toliko razdvojena, na suprotnim stranama, da ne postoji nikakvo područje koje bi predstavljalo izvor sukoba.

Nacionalno svjesna Njemačka i podjednako ponosna Italija će isto tako na kraju moći da zaborave na rane preostale iz Svjetskog rata i da, isto tako, na kraju uvide da se njihovo prijateljstvo zasniva na iskrenim i uzajamno povezanim interesima.

Južni Tirol će tako jednog dana morati ostvariti uzvišenu misiju u službi oba naroda. Ako Talijani i Nijemci sa ovo prostora jednom osjete veliku odgovornost za zajednicu vlastitog naroda i postanu svjesni velikih zadataka koje obje države moraju riješiti, sitne svakodnevne svađe će biti potisnute u korist uzvišenije misije, koja će se sastojati u građenju mosta iskrenog, uzajamnog razumijevanja na ranijim granicama Njemačke i Italije.

Znam da je to, pod trenutnim režimom u Njemačkoj, isto tako nemoguće kao što ne bi bilo ni pod nefašističkim režimom u Italiji, budući da snage koje danas određuju njemačku politiku ne žele bilo kakav naš preporod, već naše uništenje. One na sličan način priželjkuju uništenje današnje talijanske fašističke države, pa će zbog toga pokušati sve što je u njihovoj mogućnosti kako bi obje nacije uvukle u neprijateljski odnos. Francuska će jedva dočekati da ugrabi tu priliku, makar to bio nepromišljeni čin, i sa posebnim zadovoljstvom je upotrijebiti u svoju korist.

Samo nacionalna socijalistička Njemačka će pronaći način da uspostavi odnos pun razumijevanja sa fašističkom Italijom i konačno ukloni opasnost od rata između ova dva naroda, budući da je stara Europa uvijek predstavljala teritorij kojim su vladali politički sustavi, a to se neće ni promijeniti barem u dogledno vrijeme. Opću europsku demokraciju će smijeniti ili sustav židovskog marksističkog boljševizma, kojem će se podčiniti sve države, jedna za drugom, ili sustav slobodnih i nepovezanih država koje će, u nesputanom nadmetanju moći, iskazati svoja nacionalna obilježja u skladu sa brojnošću i značajem zajednice njihovih naroda koji živi i radi u svim dijelovima svijeta.

Isto tako nije dobro da fašizam u Europi postoji kao izolirana ideja. Ili će se njegova ideja proširiti i na ostali dio svijeta, ili će Italija jednog dana ponovo biti podređena općim predstavama o drugoj Europi.

Prema tome, proučimo li malo temeljitije mogućnosti njemačke vanjske politike, preostaju samo dvije države u Europi kao potencijalno značajni saveznici u budućnosti: Italija i Engleska. Odnosi Italije sa Engleskom su već dobri, i to iz razloga o kojima sam već govorio u drugom poglavlju, tako da postoje izuzetno male šanse da će ih nešto poremetiti. To isto tako nema nikakve veze sa naklonostima, već prije svega, što se tiče Italije, počiva na realnoj procjeni pravog odnosa snaga. Dakle, averzija prema beskrajnoj i neograničenoj francuskoj hegemoniji u Europi zajednička je objema državama. Za Italiju: zato što su ugroženi njeni suštinski vitalni interesi u Europi; za Englesku: zato što u današnje vrijeme Francuska, kao velesila, u Europi može predstavljati novu prijetnju engleskoj mornarici i njenoj nadmoći u

svijetu, koje na taj način, kao takve, mogu biti dovedene u pitanje.

To što se Španjolska i Mađarska, po svoj prilici, mogu već danas svrstati kao zemlje članice u ovu zajednicu istih interesa, makar i samo taktički, zasniva se na averziji Španjolske prema kolonijalnim aktivnostima Francuske u Sjevernoj Africi, kao i na neprijateljstvu Mađarske prema Jugoslaviji, koju u isti mah podržava Francuska.

Kada bi Njemačka uspjela imati učešća u novoj državnoj koaliciji u Europi, koje bi ili moralo dovesti do promjene stanja u samoj Ligi naroda, ili dopustiti da dođe do razvoja presudnih faktora moći izvan nje, onda bi prvi preduvjet unutrašnje politike za kasniju aktivnu vanjsku politiku bio ostvariv. To što nam je Versaillski i sporazum nametnuo razoružanje, tako da smo praktično onemogućeni da se branimo, moglo bi se završiti, iako polako.

Uostalom, to bi bilo moguće samo kada bi pobjednička koalicija, mada nikada u savezu sa Rusijom, a kamoli u savezu sa drugim takozvanim ugnjetenim nacijama, oko tog pitanja ušla u konflikt protiv fronta koalicije bivših država pobjednica koje nas okružuju.

Potom bi u daljnjoj budućnosti bilo moguće razmišljati o novim savezima nacija, koji bi se sastojali od država velike nacionalne vrijednosti, koje bi se potom mogle hrabro suočiti sa prijetećom nadmoćnošću Američke Unije, budući da mi se čini da Engleska kao velesila zadaje manje teškoća i nevolja današnjim nacijama nego pojava američke velesile.

Paneuropa ne može biti pozvana da riješi ovaj problem, već samo Europa koja bi se sastojala od slobodnih i nezavisnih nacionalnih država, čija su područja interesa različita i jasno razgraničena.

Samo tada može nastupiti pravi trenutak za Njemačku, a uvjeti bi se stekli tako što bi Francuska bila potisnuta unutar njenih granica, dok bi ona, podržana obnovljenom vojskom, krenula putem ostvarenja svojih teritorijalnih potreba. Kada naš narod, međutim, jednom bude uspio zacrtati ovaj veliki geopolitički cilj na istoku, to neće rezultirati samo jasno definiranom njemačkom vanjskom politikom, već isto tako i njenom stabilnošću, barem za jedan, razmjerno dug period, koja će joj omogućiti da izbjegne besmislene političke postupke, poput onih koji su na kraju naš narod upleli u Svjetski rat. I tada ćemo konačno uspjeti da prebrodimo i prevladamo period ovih svakodnevnih, potpuno beznačajnih, gromoglasnih neodobravanja i potpuno sterilne ekonomske politike i politike granica.

Njemačka će potom, također u okviru unutrašnjih prilika, morati poduzeti korake u pravcu maksimalne koncentracije njenih vojnih sredstava. Na taj način, ona će automatski, kao najveći zadatak, izabrati formiranje nadmoćne kopnene vojske, s obzirom da naša budućnost, u stvari, ne leži u borbenim snagama na vodi, već u Europi.

Samo ukoliko budemo u potpunosti shvatili značenje ovog poduhvata i budemo ostvarili teritorijalne potrebe našeg naroda, na istoku i u širim okvirima, njemačka ekonomija će, imajući to stalno u vidu, prestati biti faktor destabilizacije u svijetu, koja nam donosi višestruke opasnosti. Ona će na kraju služiti zadovoljenju naših unutrašnjih potreba u glavnim aspektima, i učiniti da narod više neće morati slati buduće generacije poljoprivrednika iz seoskih sredina u velike gradove da rade kao tvornički radnici, već će biti u situaciji da im osigura da kao slobodni seljaci žive na vlastitoj zemlji i otvore domaće prodajno tržište u njemačkoj industriji, koje će ih postupno osloboditi toga da se grozničavo bore i otimaju za takozvano mjesto pod suncem u preostalom dijelu svijeta.

Vanjskopolitički zadatak Nacionalsocijalističkog pokreta sastoji se u tome da pripremi i na kraju provede ovaj razvoj. Čak i u ovom slučaju on se mora stalno pridržavati principa da se mi ne borimo za sustave, već za živ narod, to jest, za ljude od krvi i mesa, koji se moraju sačuvati i raspolažu elementarnim sredstvima za život, jer bi samo na taj način, što bi sačuvali svoje fizičko zdravlje, mogli ostati i duhovno zdravi.

Kao što mora prevladati tisuće prepreka, nesporazuma i pakosti u svojoj borbi za reformu unutrašnje politike, isto tako u vanjskoj politici mora raščistiti ne samo sa izdajom zemlje od strane marksizma, već i gomilom glupih, bezvrijednih, u stvari štetnih fraza i ideja našeg nacionalno-buržoaskog svijeta. Prema tome, što u ovom trenutku budemo manje svjesni značaja naše borbe, utoliko će njen uspjeh jednog dana biti veći.

Razlog zbog kojeg se Italija danas prvenstveno može smatrati saveznikom Njemačke leži u činjenici što je to jedina zemlja čija je unutrašnja i vanjska politika uvjetovana čisto talijanskim nacionalnim interesima. Ti talijanski nacionalni interesi su jedini koji ne proturječe njemačkim, i obrnuto, njemački interesi se ne protive njenim. A to je važno ne samo

iz realnih razloga, već i na osnovu slijedećih stvari:

Rat protiv Njemačke je vodila nadmoćna svjetska koalicija, u okviru koje su samo neke države mogle imati direktan interes da se Njemačka uništi. U ne malom broju zemalja, na odluku da se povede rat nikako nisu utjecali pravi unutrašnji interesi tih nacija, niti nekakva korist. Monstruozna ratna promidžba je bila ta koja je počela stvarati konfuziju javnog mnijenja tih naroda, i zaista, ponekad išla direktno protiv njihovih pravih interesa.

Židovska zajednica širom svijeta bila je glavna poluga koja je potpirivala ovu ratnu promidžbu ogromnih razmjera. Jer ma koliko besmisleno učešće u ratu ovih nacija može izgledati, promatrano iz ugla njihovih vlastitih interesa, toliko je ono imalo smisla i bilo logično kada se promatra sa stajališta interesa Židova.

Nije moj zadatak da ovdje ulazim u raspravu o židovskom pitanju, samom po sebi. O njemu ne može biti riječi u kontekstu izlaganja koje nužno mora biti sažeto i jasno. Slijedeće izlaganje će biti predstavljeno samo u interesu boljeg razumijevanja:

Židovi predstavljaju narod koji, u suštini, ne teži u potpunosti za jedinstvom. Pa ipak, kao narod, Židovi posjeduju posebne unutrašnje karakteristike, koje ih izdvajaju od svih ostalih naroda na svijetu. Oni nisu religiozna zajednica, već narod povezan religijom i više su, u stvari, obuhvaćeni prolaznim državnim sustavom. Židovi nikada nisu imali vlastitu teritorijalno povezanu državu poput arijskih država (*Hitler želi istaknuti disperzivni karakter židovskog duha, za razliku od arijskog kohezivnog koji označava jedinstvenu ideju vjere, nacije, tla, države, dok je kod Židova to neprestani internacionalizam*).

Pa ipak, njegova religiozna povezanost je prava država, budući da garantira očuvanje, širenje i budućnost židovskog naroda. Ali to i jest isključivo zadatak države. To što židovska država ne podliježe teritorijalnom ograničenju, kao što je to slučaj sa arijevskim državama, povezuje se sa karakterom židovskog naroda, koji ne raspolaže sposobnostima da izgradi i očuva vlastitu teritorijalnu državu.

Upravo kao što svaki narod, kao najdublju od svih ovozemaljskih težnji ima neodoljivu potrebu za samoodržanjem, isti je slučaj i sa Židovima. Samo što se, u ovom slučaju, u skladu sa njihovim, suštinski drugačijim poretkom, borba za egzistenciju arijskog naroda i Židova potpuno razlikuje po svojoj formi. Temelj arijske borbe za egzistenciju jest zemlja koju obrađuje, i koja pruža glavnu bazu za ekonomiju, zadovoljavajući na taj način prvenstveno vlastite potrebe proizvodnim snagama svog naroda.

Uslijed nedostatka vlastitih proizvodnih kapaciteta, židovski narod ne može osnovati državu, promatrano u teritorijalnom smislu, već su mu, da bi opstao, potrebni rad i stvaralačka aktivnost drugih naroda. Na taj način, Židovi poput parazita žive u okviru drugih naroda, pa je otuda krajnji cilj židovske borbe za egzistenciju porobljavanje produktivnih naroda. Da bi ostvarili taj cilj, koji, u stvari, predstavlja vječnu židovsku borbu za egzistenciju, Židovi se koriste svim mogućim sredstvima u okviru njihovog karaktera.

Zato se u pogledu unutrašnje politike u okviru pojedinih nacija prvo bori za jednaka, a potom za još veća prava. Pri tome mu, lukavost, inteligencija, prepredenost, podlost, dvoličnost i tako dalje, ukorijenjene u njegovom karakteru, služe kao oružje u toj borbi. Ta obilježja su strategija njegove borbe za opstanak kao što drugi narodi imaju svoju.

U vanjskoj politici, ovaj narod teži ka tome da destabilizira odnose među nacijama, da ih udalji od njihovih pravih interesa i uvuče u rat, kako bi na taj način postupno uspostavio kontrolu nad njima uz pomoć novca i promidžbe.

Njegov krajnji cilj je denacionalizacija, promiskuitet i stvaranje vanbračnog potomstva u drugim narodima, srozavanje kvalitete ljudi koji se regrutiraju u najvrjednijim narodima, kao i dominacija ovih ljudi, mješovite rase, putem istrebljivanja inteligencije i njihovim zamjenjivanjem pripadnicima vlastitog naroda.

Ishod svjetske bitke Židova zato će uvijek biti krvava boljševizacija. U stvari, to znači uništenje cjelokupnih viših klasa intelektualaca, koje postoje u određenim narodima ne bi li se on, na taj način, uzdigao do uloge gospodara kada čovječanstvo u jednom trenutku ostane bez lidera.

Glupost, kukavičluk i pokvarenost su, stoga, karte na koje igra. A u ljudima mješovite rase on sebi osigurava prvi prolaz

kroz koji će prodrijeti kao tuđa nacija.

Zato židovska dominacija uvijek ima za posljedicu uništenje cjelokupne kulture i, na kraju, mahnitost samih Židova. Zato što su oni paraziti nacija, njihova pobjeda označava njen kraj, kao i smrt njihove žrtve.

Sa propašću starog svijeta, židovski narod se sreo sa mladim, djelomično još uvijek neiskvarenim narodima, sigurnim u svoj rasni instinkt, koji ih je zaštitio od njegovog infiltriranja. On je bio stranac, i sve njegove laži i dvoličnost su mu malo pomagale tokom razdoblja dugog tisuću i petsto godina.

Feudalna vlast i kraljevski tron bili su prvi koji su stvorili opću situaciju koja im je dopustila da se priključe borbi ugnjetavane društvene klase, i da je, u stvari; nakratko učine vlastitom. Tako je ovaj narod dobio ravnopravna građanska prava sa Francuskom revolucijom. Na taj način je izgrađen most preko kojeg je mogao krenuti kako bi osvojio političku moć unutar nacija.

Devetnaesto stoljeće mu je dalo dominantnu poziciju u nacionalnoj ekonomiji stvaranjem zajmovnog kapitala, zasnovanom na ideji kamate. Konačno, manipulacijom akcionarskih dionica, doveo je sebe u situaciju da posjeduje veliki dio proizvodnih sektora i, uz pomoć burze, postupno postao ne samo gospodar javnog ekonomskog života, već, na kraju, isto tako i političkog. Podržavao je svoju vlast intelektualnim zagađivanjem nacija uz pomoć slobodnih zidara, kao i pomoću medija koji su o njemu postali ovisni. Židovski narod je pronašao potencijalnu snagu za uništenje buržoazijskog intelektualnog režima u novostvorenom četvrtom staležu zanatlija, baš kao što je jednom ranije buržoazija poslužila kao sredstvo za rušenje feudalne vlasti. U isto vrijeme, njihovi aduti su bili kako glupost i neprincipijelnost buržoazije, tako i pohlepa i kukavičluk. Potom se stalež kvalificiranih zanatlija formirao u posebnu klasu, kojoj je dozvolio da povede borbu protiv nacionalne inteligencije. Marksizam je postao duhovni otac boljševičkoj revoluciji. Bilo je to oružje strahovlade, koje su Židovi sada nemilosrdno i brutalno primjenjivali.

Ekonomsko osvajanje Europe od strane Židova bilo je u velikoj mjeri privedeno kraju na prijelazu iz jednog u drugo stoljeće, tako da su sada počeli čuvati stečene pozicije političkim putem. Ta sredstva, prve pokušaje iskorjenjivanja nacionalne inteligencije, izvodili su u vidu revolucija.

Tako je židovski narod koristio stvaranje tenzija između europskih nacija, koje je velikim dijelom trebalo pripisati njihovoj potrebi za teritorijem i iz toga proisteklim posljedicama, da bi ih potom iz vlastitih interesa sustavno poticao i gurao u svjetski rat.

Cilj je destrukcija antisemitske Rusije, kao i uništenje njemačkog Reicha, koje su u okvirima vlade i vojske još uvijek pružale otpor Židovima. Potom bi cilj bio zbacivanje dinastija, još uvijek nepodčinjenih demokraciji, koja ne samo da ovisi o, već koju i predvode Židovi.

Ovaj židovski ratni cilj je na kraju barem djelomično bio ostvaren. Carizam i Kaiserizam u Njemačkoj su bili eliminirani. Uz pomoć boljševičke revolucije pripadnici ruske više klase i isto tako ruske nacionalne inteligencije bili su ubijeni i potpuno iskorijenjeni u atmosferi jezive agonije i zvjerskih zločina budući da je ukupan broj žrtava ove židovske borbe za prevlast u Rusiji iznosio od 28 do 30 milijuna mrtvih. To je petnaest puta više nego što je svjetski rat koštao Njemačku. Nakon uspješne revolucije, on je u Rusiji potpuno srušio zakone reda, morala, običaja, i tako dalje, poništio brak kao uzvišenu instituciju, i umjesto toga proklamirao princip seksualnih sloboda, imajući za cilj rađanje i odgajanje ljudi niže vrijednosti, stvaranje kaosa, jer bi na svijet dolazilo sve više ljudi mješovite rase, koji bi bili nesposobni da budu vođe, zbog čega više ne bi mogli voditi zemlju bez Židova, kao jedinog intelektualnog elementa.

Budućnost će pokazati u kojoj mjeri im je to pošlo za rukom, i u kojoj mjeri nove snage, koje na sve to reagiraju potpuno prirodno, mogu još uvijek promijeniti nešto u pogledu ovog najstrašnijeg zločina svih vremena protiv čovječanstva.

U ovom trenutku, Židovi još uvijek ulažu napore da povedu preostale države u istom pravcu i dovedu ih u isto stanje. Na taj način, njihove akcije i težnje podržavaju i pokrivaju nacionalne stranke takozvane Nacionalne domovinske lige, dok marksizam, demokracija i takozvani Kršćanski centar, formiraju udarne trupe.

Najogorčenija bitka za pobjedu nad Židovima u današnje vrijeme se vodi u Njemačkoj. I upravo je Nacionalsocijalistički

pokret taj koji je na sebe preuzeo dužnost da se bori protiv odvratnog zločina nad čovječanstvom.

U svim europskim država u ovom trenutku se vodi borba za političku moć — bitka, djelomično tiha, ali silovita, mada često vrlo dobro prikrivena.

Izvan Rusije, ova borba je prvo bila odlučena u Francuskoj. Tamo su Židovi, budući da uživaju povlašten položaj brojnim okolnostima, ušli u pore društva tako što su pronašli zajedničke interese sa francuskim nacionalnim šovinizmom. Od tada su židovska burza i francuske bajunete saveznici.

Ova borba još nije odlučena u Engleskoj. Tu invazija Židova još uvijek nailazi na staru britansku tradiciju. Instinkti anglosaksonske zajednice još uvijek su jaki tako da se ne može govoriti o potpunoj pobjedi Židova, već bi se prije moglo reći, jednim dijelom, da su oni još uvijek prisiljeni da svoje interese prilagođavaju interesima Engleza.

Kada bi Židovi trijumfirali u Engleskoj, interesi Engleza bi morali odstupiti u pozadinu, kao što danas interesi Njemačke više nisu od presudnog značaja, već su to interesi Židova. S druge strane, kada bi Britanci trijumfirali, tada bi moglo doći do promjene engleskog stava prema Njemačkoj.

Borba Židova za prevlast također je odlučena u Italiji. Sa pobjedom fašizma u Italiji, talijanski narod je trijumfirao. Čak i da se Židovi pokušaju prilagoditi današnjem fašizmu u Italiji, njihov stav prema fašizmu izvan te zemlje ipak otkriva njihovu pravu suštinu. Samo su njeni vlastiti nacionalni interesi presudni i odlučujući za sudbinu Italije, od nezaboravnog dana kada su fašističke legije marširale Rimom.

Upravo iz tog razloga, nijedna država kao Italija ne odgovara u tolikoj mjeri da bude saveznik Njemačke. U tom smislu, čin beskrajne gluposti i licemjerja naših takozvanih predstavnika naroda sastoji se u tome što odbacuju jedinu državu koja brani vlastite nacionalne interese i što kao predstavnici autentičnog njemačkog naroda pokazuju da su više skloni tome da uđu u savez sa Židovima. Na sreću, vrijeme ovih budala u Njemačkoj je prošlo, pa je tako koncept njemačkog naroda istrgnut iz ruku ovih kreatura, koliko beznačajnih toliko i bezvrijednih. Zahvaljujući tome, njemački narod će puno dobiti.

Sadržaj

Uvodna riječ

Rat i mir

Neophodnost borbe

Rasa i volja u borbi za moć

Elementi vanjske politike

Nacionalsocijalistička vanjska politika

Njemačke potrebe i ciljevi

Politički planovi Drugog Reicha

Vojna moć i pogrešno zacrtan cilj o vraćanju granica

Beznadnost rješenja ekonomskog pitanja

O potrebi za aktivnom vanjskom politikom

Njemačka i Rusija

Njemačka vanjska politika

Njemački ciljevi

Engleska kao saveznik

Italija kao saveznik

Zaključak